

Ekim Gençliği

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi

Özel Sayı: 3 • 15 Ekim 1996
Fiyatı: 50 000 TL (KDV d.)

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak
Gazetesi'ne

Yayın Durdurma Terörü

**Zindanda, Sokakta, Fabrikada..
Devlet hak ve
özgürlüklerimizi çiğniyor!
*Direnmek için
alanlara!***

**Kurtuluş'un iftira
çamuruna yanıt:**

*İstediklerini söyleyenler
istemediklerini duyarlar*

• Orta Sayfa

**EKİM tutsaklarından açıklama:
Gerçekleri balçıkla
sivayamazsınız**

• Sayfa 17

Öğretmenleri kim öldürdü? Soru sormak cesaret, gerçeklere ulaşmak bedel ister!

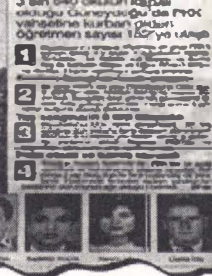
"Bir üniformalı çete de Hakkari'de ortaya çıkarıldı. Kendilerine PKK'lı süsü vererek, adam kaçırp, fidyeye isteyen ve köylere baskın düzenleyen Hakkari Özel Harekat Şube Müdürlüğü Tim Amiri Selim Serdar ile 3 polis, 6 köy koruyucusu ve eski bir itirafçı yakalandı. Çetenin faili meçhul cinayetler işlediği de bildirildi" (Hürriyet, 27 Eylül'96); "Varto için şok iddia: Özel Tim'den bir ekip gelerek evi basmış. Bu baskının ardından polis memurunu evin önünde öldürmüştü. Daha sonra da olayı 'PKK Varto'ya baskın düzenledi. PKK ile güvenlik görevlileri saatlerce çatıştı' diye duyurmuşlar. Bu duyuru gerçeğe yakın olsun diye de ilçeyi baştan başa silahla taramışlar" (YeniYüzyıl, 27 Eylül'96); "Silahlı çete kurmakla suçlanan Söylemez kardeşler 'asıl çete mensupları korucular ve özel tim mensuplarıdır. Açıkça söylemek gerekirse, Mehmet Ağar ve Sedat Bucak ikilisi ve bunların adamları gerçek çetedir' dediler" (Demokrasi, 11 Ekim'96)

Son aylarda medya çete savaşları ile çalkalanıyor. Faili meçhul cinayetlerden köy baskınlarına, toplu katliamlardan uyuşturucu ve beyaz kadın ticaretine dek boğazına kadar suça batmış devlet, karanlık işlerini üniformalı çeteler aracılığıyla yürütüyor. Özel tim, polis, korucu ve itirafçılardan oluşan çetelerin başını bizzat devletin kilit noktalarında bulunan Mehmet Ağar gibi kontr-gerilla şefleri çekiyor.

Üniformalı çeteler arasındaki çıkar çatışmaları sonucunda kamuoyuna

PKK'nın vahşet günü

Bölücü teröristler dün öğretmenleri kurşuna dizdi, baraj ve taş ocağına baskın yaptı, kahvehane taradı: Toplam 9 kişi öldürüldü

yansıyan olaylar aysbergin yalnızca görünen ucudur. Halihazırda, bizzat devletin çelik çekirdeği MGK tarafından yönetilen kontr-gerilla çetelerinin kanlı ve karanlık suç çetelesinin üzerini kalın bir sis perdesi örtmektedir.

Diyarbakır'ın Tilhan köyünde dört öğretmenin katledilmesi olayı bu perdenin nasıl oluşturulduğunu, vahşi katliamların ne tür provokasyonlara hizmet ettiğini çarpıcı bir tarzda ortaya koymaktadır. Varolan ipuçlar, tanıklar... herşey öğretmenlerin devlet tarafından öldürüldüğüne işaret etmektedir. Ne var ki, bilgiler kamuoyu tarafından gizlenmekte, bulgular tarifata uğramaktadır. Şovenist bir histeri eşliğinde PKK hedef gösterilmeye çalışılmaktadır. Tıpkı Güçlükonak katliamında, tıpkı Varto'nun bir habareye çevrilmesinde, tıpkı yüzlerce köy baskınında olduğu gibi, sömürgeci sermaye devleti kanlı provokasyonlar yoluyla kardeş Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşı meşrulaştırmak istemektedir.

3 bin 640 kişilik kapalı sınırlı Güneydoğu'da PKK vahşetine kurban giden öğretmen sayısı 13'e ulaşmış.

Karadayı: RP, taşarısı hikayesi

"(...)Gerçeklere ulaşmak zordur. Gerçeklerin böylesine ters yüz edildiği ülkelerde gerçeklere ulaşmak bedel ister. Gerçeklere ulaşmak uğruna bu ülkede yüzlerce insan ölümü göğüslemiştir."

"(...) Bu öldürmeler ne ilktir, ne de son olacaktır. Bölgede korkunç bir özel savaş yaşanmaktadır. Katledilen Uğur öğretmeninim 'Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine dayalı barış' özleminin gerçekleştirilmesinin yolu, şovenist ve savaş kışkırtıcı koroya katılmak değildir. Bu koroya katılarak bugüne kadar sizlere kapatılmış olan televizyon ekranları sizlere ardına kadar açılabilir. Hatta bakan odalarında ağırılanabilirsiniz. Ama Uğur, Nesrin, Cuma ve Saadettin öğretmenlerimin gerçek katillerini bulamazsınız.

Bu vahşetin hesabını sormak ve gizlenmeye çalışılan gerçekleri açığa çıkarmak üzere ben insanım diyen, halkın adaletine inanan herkesi olayın takipçisi olmaya ve katillerden hesap sormaya çağırıyorum."

Yukardaki çağrıyı yapmak için devrimci olmak gerekmediği gibi, bu çağrıya uymak için de devrimci olmak gerekmiyor. Sözlerin sahibi KESK İnsan Hakları Sekreterinin dediği gibi insan olmak yeterlidir! Soru sorma cesareti gösterilmediği, gerçeklere ulaşmak için bedel göze alınmadığı yerde insanlık onurunu korumak da mümkün olmayacaktır!

Ekim Gençliği Gen lül
Gelecek,
Gelecek
Sosyalizm

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi
Özel Sayı:3 • Fiyatı:50.000 TL. (KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.
Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri: Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray/İSTANBUL	Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 638 28 83	
Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90	
853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50	
İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax 0 (312) 229 40 19	
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84	
Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6 ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92	

Sesine, Kollektif Emeğine Sahip Çık! Kızıl Bayrak'ı Oku, Okut!

Tüm diğer sayılarımız olduğu gibi bu gazetemizin de okurla buluşması ancak devletin baskı ve engelleme çabalarına inat gerçekleşebildi. Yeni bir kapatma saldırısıyla yüzyüze geldik. Aynı süreçte Zonguldak bürosu çalışanlarımız Yeter Yalçıntaş ile Yıldırım Doğan polis saldırısına uğradı. Yeter 1 gün, Yıldırım 2 gün düşmanın işkence karargahlarında tutuldular. Körpecan Kültür Merkezine düzenlenen polis baskınında ise bir işçi yoldaşımız gözaltına alındı. Elis Çolak ile birlikte EKİM davası tutsağı, Bekir Balyemez'in annesi ve kızkardeşi de polis tarafından alıkonularak, dayığa ve hakarete maruz tutuldular.

Her gözaltında, tutuklamada olduğu gibi yoldaşlarımızın boşluğu faaliyete bir kat daha sarılarak dolduruldu. Arkadaşlarımız ise yeniden aramızda katılır katılmaz mücadele içerisindeki yerlerini aldılar. Elinizdeki yayın onların katkıları ile çıktığı gibi, fabrikalarda, işçi semtlerinde size ulaşması da yine onların elinden olacaktır.

Sosyalizme inanmış, devrimci proletaryanın davasına tüm bilinci ve benliğiyle bağlanmış

komünistler olarak sermaye devletinin faşist baskı ve işkenceleri her daim boşa çıkardık, çıkaracağız! Ancak asıl önemli olan bizim gösterdiğimiz direnç değildir! Önemli olan siz okurlarımızın, işçi ve emekçilerin kendi sesine ve mücadelesine sahip çıkmasıdır. Çoğu kere işyerinize, evinize dek taşınan Kızıl Bayrak kolektif emeğimizdir. Mücadelemize yol gösterdiği gibi, bizzat sizin katkılarınızla güçlenmekte, büyümektedir. Her sayısı daha zengin, daha doyurucu bir gazeteye kavuşmak sizin aktif desteklerinizle mümkün olmaktadır. Öyleyse gazetemizi daha fazla okuyalım, okutalım! Eleştirilerimizle, yazı katkılarımızla, önerimizle ona canlı bir tarzda sahip çıkalım! Hiç bir maddi çıkar gütmeyen çıkarılan bu gazetenin maliyetinin giderilebilmesi için olanaklarımızı açalım! Herşeyden önce fabrikada, mahallede, sokakta Kızıl Bayrağın sesi soluğu olalım! Onu bizzat mücadelemizle savunalım!

Komünistlerin onurla dalgalandırdığı Kızıl Bayrak sınıf bilinçli işçilerin ellerinde yükselerek kapitalizmin kalelerini zaptedecektir!

Üniformalı çetelerin sonu gelmiyor Devlet pisliğini gizleme çabasında

Adana'da "Söylemezler çetesi"yle başlayan süreç, İstanbul, Kocaeli, Ankara ve son olarak da Yüksekova çeteleriyle işlemeye devam ediyor. Bu son çetenin yaptığı işlerin kapsamı daha öncekilerle kıyaslanmayacak boyutlara varıyor. Burjuva basın her zaman olduğu gibi olayın üstünü örtmek için çaba harcamasına, resmi ağızlarından yapılan açıklamalarla yetinmek istemesine rağmen, sonuçta bu son olay karşısında da sessiz kalamadı.

Bugüne kadar ortaya çıkan onca pislik, devletin tepesindekiler tarafından "münferit olaylardır" denilerek geçiştirilmeye çalışılmıştı. Fakat ortaya çıkan ve başında şimdilik korunan Binbaşı M. Emin Yurdakul'un bulunduğu son çetenin ardından artık olayın vahameti gizlenemeyince kitleleri aldatmak ve devleti temize çıkarmak için birşeyler yapmak bir zorunluluk haline geldi.

Polis içinde sözde bir "temiz eller" operasyonunun başlatıldığını açıklaması bu niyetin ürünüdür. Şimdilik 98 polis görevden atılmış, 631 polis de açığa alınmış durumda. Kamuoyuna, burjuva basın aracılığıyla, "disiplin ve ahlaka aykırı hareketlerden verildiği" biçiminde lanse edilmeye çalışılan bu cezalandırmaların, gerçekte bu çetelerin uzantılarının tasfiyesi operasyonu olduğu, yine burjuva basın tarafından ifade ediliyor. Bu tür girişimlerle kitlelerde bu çetelerin devletin bilgisi ve denetimi dışında oluşmuş gibi bir izlenim yaratılmaya çalışılıyor. Ne var ki birbirini izleyen olaylar ortamında bu artık o kadar kolay olmayacaktır.

Faşist sermaye devletinin yapısına yakından bakıldığında, devletin çekirdek yapısının, kontr-gerilla birimleri biçiminde örgütlenmiş, subay-polis-MHP'li faşistlerden oluşan irili ufaklı bir yığın mafyalaşan grubun toplam birliğinden başka bir şey olmadığı giderek daha açık bir biçimde görülmektedir. Bu oluşumlar devleti mafyalaştırırken içiçe geçtikleri normal mafya çeteleri yoluyla da mafyayı devletleştirmektedirler.

Dolayısıyla Türkiye'nin bugünkü mevcut devlet gerçeğine, toplumdaki mafya oluşumlarına ilişkin veriler üzerinden de bakılmalıdır. Adalet Bakanlığı İstatistik Genel Müdürü M. Tören Yücel, konuya ilişkin kitabında, mafya A.Ş.'lerinin kurulduğundan bahsedebilmekte ve bu mafya gruplarının elinde 23.000 "tetikçi"nin bulunduğunu belirtmektedir. Bir başka önemli veri ise şudur. Türkiye, İnterpol verilerine göre, mafya üyeliğinden yurttaşları aranan ülkeler sıralamasında İtalya'dan sonra ikinci sırada geliyor. Tüm bunlar faşist devlet aygıtındaki mafyalaşmanın boyutunu da gözler önüne seren veriler olarak ele alınmalıdır.

"Temiz eller" olarak adlandırılan sözde operasyonun bir temel nedeni de, tasfiye edilen bu çeteleri bizzat kuran ve yönlendiren Ü. Erkan, M. Açar ve T. Çiller türünden üst düzey yönetici ve politikacıların korunmaları ve aklanmaları kaygısıdır. Hükümetin kurulduğu esnada, bizzat Necdet Menzir ve İsmet Sezgin, Mehmet Açar'ın üniformalı çetelerle açığa çıkan organik bağını örtmek üzere Refah

Partisi ile uzlaşmanın başını çekip İçişleri Bakanlığı koltuğuna oturduğunu açıklamışlardı.

Yüksekova çetesinin ortaya çıkarılmasının çok da istenir bir şey olmadığı anlaşılıyor. CHP'li 3 milletvekilinin 6 ay önce ortaya koydukları açık rapora rağmen bugüne kadar hiçbir şey yapılmamış olması da bunu doğruluyor. Yüksekova çetesini Jandarma Tabur Komutanı Yarbay Hami Çakır ve Bölge Komutanı Ersan Alhan tarafından ortaya çıkarılmasının bir zorunluluk sonucu olduğu ise, ANAP Hakkari Milletvekili Naim Geylani'nin açıklamalarından anlaşılıyor. N. Geylani'nin belirttiğine göre, M. Açar ve Ü. Erkan tarafından başta kontr-gerilla birimi olarak kurulan bu özel tim-korucu-itirafçı çetesi, sonradan "raydan çıkmış"tır. Buna ve CHP raporuna rağmen, bu çeteye uzun süre dokunulamamıştır. Ta ki Geylani'nin yeğeni, kendisinden haraç isteyen Kahraman Bilgiç adlı PKK itirafçısının sesini kasete alana kadar. Bu kaset birçok yere ulaştırıldıktan sonra nihayet Genelkurmay sorunun üzerine gitmek zorunda kalmıştır. Tabi ki kendisine ve kendisiyle bağlantılı siyaset sahnesindeki gerçek çete şeflerine zarar vermeyecek önlemleri de alarak...

Tarihi bu denli kirli, kanlı ve karanlık olan Türk burjuvazisi, bugün herşeye rağmen yönetmeyi başarabilmektedir. Finansmanını cinayet, gasp, terör, kumar, uyuşturucu ve kadın ticareti gibi kirli işlerle sağlayan mafya çetelerinden oluşan kontr-gerilla aygıtı bu başarıda önemli bir rol oynamaktadır. Bu aygıtın ilişki ağı içinde bulunan herkes gerektiğinde cezalandırılmaktadır. Ağansoy gibi ülkücü faşist eskileri, subay ve astsubaylar, polis şefleri, burjuva siyasetçiler, hatta generaller (Bitlis ve Aydın olaylarında olduğu gibi) bile... Kapitalist sömürü çarkının dönmesi için herşey yapılmaktadır.

Tüm öteki NATO ülkelerinde olduğu gibi bizzat ABD emperyalizmi tarafından 1950'li yıllarda Türkiye'de oluşturulan ve resmi adı Özel Harp Dairesi olan kontr-gerilla örgütlenmesi 1980 sonrasında daha bir önem kazanmıştır. Kürdistan'daki kirli savaşta kendini daha da yetkinleştirmiş ve bugün gerçek bir iktidar aygıtı haline gelmiştir. Sivil-üniformalı mafya çeteleri, kontr-gerilla aygıtının bir veya birkaç alanda uzmanlaşmış kollarıdır. Hiçbirinin kendi denetimlerinden çıkmasına izin verilmemiştir.

Bugün için sermaye devleti işçi sınıfı ve emekçi kitleleri terör sopsasıyla pasifize etmeyi başarabilmektedir. Açığa çıkan bunca pisliğe rağmen bu katiller ve soyguncular sürüsünün sergilediği pervasızlık bu yüzdendir. Düzenin krizi derinleştikçe pislik çukuru derinleşmekte, çürüme ve kokuşma daha hızlı bir biçimde dışa vurmaktadır. Kapitalizm koşullarında "temiz toplum"un bayağı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemeyeceği her geçen gün daha fazla açığa çıkmaktadır. "Temiz toplum"da diğer birçok insanı ideal gibi ancak sosyalizmle gelecektir.

Çürümüş Düzenin Kokuşmuş Devleti

Hergün yeni bir "mafya" skandalı patlıyor. O kadar ki, birinin gündemden düşmesi ancak bir yenisinin ortaya çıkmasıyla oluyor. Polis ve ordunun kilit ve tepe noktalarındaki "görevli"lerinin de dahil olduğu ve değişik siyasi şahsiyetlere uzanan mafya grupları birbirleriyle hesaplaşmaya girdikleri ölçüde, burjuva devlet aygıtının çürümüş tablosu da gözler önüne seriliyor. Hakkında tutuklama kararı çıkmış, ama bir türlü bulunamayan polis şefleri, "konuşsam altından kimse kalkamaz" diye tehdit mesajları yolluyorlar. Ve her bir skandal, karşılıklı şantaj ve tehditlerin gölgesinde, alt kademe suçlulara suçun yıkılmasıyla kapatılıp hasıraltı ediliyor. Tutuklanan ya da aranan polis ya da subay-astsubay mafya üyelerinin ağzında ise tanıdık, ama gerçek bir söylem: "İfa-demiz yoğun işkence altında alındı, yargısız infaza uğradık" vb...

Söylemezler çetesinden Ağansoy'a, Civan skandalından Çakıcı'nın kirli çamaşırlarına, ve nihayet Hakkari-Yüksekova'da son olarak "ortaya çıkarılan" özel tim-korucu-itirafçı çetesinin yaptıklarına kadar her bir olayda, devlet aygıtının dolaysız rolü artık gözlerden saklanamıyor. Bu ülkede mafya denilen kirli işlerin ancak bizzat polis-asker-burjuva siyasetçisi koruması ve kollaması, daha da önemlisi, bizzat örgütlenmesi altında yürüyebildiğini bilmek, artık sıradan kitleler için dahi bir sır olmaktan çıkıyor.

Sorun ve görevlerimiz orta yerde duran bu gerçekliğin nedenlerini, anlamını işçi ve emekçi tüm ezilen yığınlara anlatabilmektir. Bunca rezalet ve kokuşmuşluk kendi başına devrimci bir sınıf bilinci yaratmaya yetmiyor. Şimdi artık bizzat burjuvalar "devlet çökmüştür, düzenin çivisi çıkmıştır" diyorlar. Polis şefleri "mesleğimizin haysiyetine uygun davranmayanlar kim olursa olsun içimizden temizlenecek" demek zorunda kalıyorlar. Medyada üstlenmiş "temiz toplum" demagogları burjuva düzen temiz olabilir gibi böyle hayaller yaymaya çalışıyorlar. Ama tüm bu pisliğin esas kaynağı olan sermaye, yine de masum ve mağdur işadamları rollerinde yağ gibi üste çıkabiliyor.

Anlaşılması gereken şudur: Sömürünün, yağmanın, talanın, kirli işlerin özü ve esası temelde artı-değere el konulmasıdır. Bataklık, işçi ve emekçilerin alınterine, yarattıkları değere el konması üzerine kurulmuş olan sermaye düzeninin ta kendisidir. Diğer bütün pislikler, "kirli işler", ancak bu zemin üzerinde hayat bulur. Sermayenin işgücünü ilihine dek sömürebilmesi, kendi krizlerini işçi ve emekçilere fatura edebilmesi için dizginsiz bir devlet terörüne ihtiyaç vardır. Kontr-gerillası, polisi, özel timi, korucusu, ordusu, adliyesi ve nihayet medyasıyla, adına devlet denilen bütün bir terör aygıtının varlık nedeni budur. Ve bu aygıt, ezilenleri, hakkını arayan herkesi sindirebilmek için kendi hukukunu dahi her geçen gün daha çok çiğnemektedir. İşkenceler, gözaltılar yetmemekte, insanlar sokak ortasında infaz edilmekte ya da kaçırılıp kaybedilmektedir. Kürdistan'da ise devlet zaten uzun zamandır sömürgeci işgal güçlerinin ölçsüz, sınırsız, hukuksuz zulmü demektir.

Doğası gereği denetimi ve ölçüsü olmayan bir terörün uygulayıcısı olan devlet aygıtını elinde tutanların, demek oluyor ki, sermayenin bekçi köpeklerinin, daha yağlı kemikler yemek istemesinde şaşılacak ne vardır? Sahibi için üç kuruşluk maaşa sürekli havlarken, biraz da kendisi için havlayıp ısırmasında, yolunu bulmasında, ne gibi bir sakınca ve zorluk olabilir? Eşyanın doğası bunu emretmiyor mu? Koçlar, Sabancılar dolar milyarderi olurlarken, onların bekçi köpeklerinin kuru maaşlarıyla yetinmelerini beklemek hangi insafa sığar! Meslek haysiyetiye eğer, bekçi köpeğinin haysiyeti bundan öte nedir ki?

Tekrar edelim: Her türlü kirli işin, sömürünün özü ve esası artı-değere el konmasıdır. Fabrikadaki işçinin karşılıksız çalıştığı saatlerde yarattığı değerlerin gasp edilmesidir. Ötesi her rezillik, bunun devamı için kurulan mekanizmaların çürümesidir sadece. Evet, kriz dönemleri çürümeyi hızlandırır. Bu çürümeden rahatsız görünüp düzene terbiyeli bekçi köpeği arayanlara sözümüz şudur. Gün gelecek işçi sınıfı ve tüm emekçiler çürümüş devletinizi çürümüş düzeninizle birlikte tarihe gömeceklerdir.

Zindanlara Saldırıları ve Görevler

Sermaye devleti 1 Mayıs sonrası devrimci harekete yönelik genel saldırılarının kritik halkası olarak zindanları seçti. Devrimci hareketin 1 Mayıs sonrası elinde bulundurduğu politik kazanımların ve moral gücün kırılması yönünde zindanlara sistemli bir saldırı başlattı. Bu saldırıyı, devrimci mücadeleye ve devrimci örgütlere yönelik yoğun bir karşı-devrimci kampanya ile destekledi.

Bütün bir '80 sonrası süreci kapsayan tıkanıklığın ardından, kitlelerle ilk anlamlı buluşma kanallarını yaratan ve 1 Mayıs'ta bunu somut bir güç gösterisine dönüştüren devrimci hareketin bu ilerlemesini boğmak için ilk elden zindanlara yöneldi. Zindanlar şahsında devrimci hareket, devrimci hareket şahsında ise kitle hareketi hedef alınıyordu.

Ancak sermaye devletinin bu hesapları devrimci direnişin karşısında tuzla buz oldu. Mayıs genelgeleriyle başlatılan sistemli saldırılar devrimci tutsakların birleşik eylemi ile boşa çıkarıldı. Zindan direnişi, devrimci hareketin yeni politik ve moral mevziler kazanmasının vesilesi oldu.

***

Devlet, yenilgisinden de dersler çıkararak, zindanlara yönelik saldırılarını yeniden yoğunlaştırmış durumdadır. En son Diyarbakır cezaevinde 11 PKK'li tutsağın katledilmesi ile üst boyutlara sıçrayan saldırılar, devrimci hareketin politik ve moral üstünlüğünü kırma hedefi taşıyor.

Devlet, hedefleri doğrultusunda taktik adımlarını daha direnişin hemen sonrasında atmaya başladı. Açık söylemek gerekir ki, sermaye düzeni sınıf savaşımından kazandığı deneyimlerini ve gündem belirlemedeki üstünlüğünü bu süreçte başarıyla kullandı. En büyük avantajı ise, devrimci hareketin bazı temel zayıflıkları ve zaafı direniş sürecinde ve sonrasında aşamaması oldu.

Direniş sonrası, yakaladığı politik ve moral mevzileri genişletmek ve yeni sıçramalara zemin olarak kullanmak sorumluluğu ile yüzyüze kalan devrimci hareket, bunda yetersiz kaldı. Direniş sürecinde ve sonrasında yaşanan temel zaaf alanı ise dışarıda kitlesel-militan bir eylemlilik hattının yakalanamayışı oldu. Şehitler verilmeye başlandığı aşamadan sonra her ne kadar yoğun bir toplumsal duyarlılık yakalanmış olsa da, bu duyarlılığın kitlesel bir eylemliliğe dönüşmesi sağlanamadı. Bu ise, devrimci hareketin işçi ve emekçi kitlelerle olan bağlarının zayıflığını gösterdi.

1 Mayıs'ta alanlara onbinleri toplayabilen devrimci hareketin zindan direnişleri sürecinde yüzleri bile bir araya getirmekte zorlanışı, kitlesel direniş çizgisi yerine ses getiren dar kadro eylemlerinin önplana geçmesi devletin yeni

saldırıların zeminini hazırladı. Devlet direnişin hemen ardından yeni ve daha kapsamlı saldırıları gerçekleştirebilme gücü ve cürretini bu gerçeklik üzerinden bulabildi. Bu cürreti besleyen ve saldırının hızını artıran bir diğer önemli faktör de, devrimci hareketin içerisinde, yakalanan eylem birlikteliği zeminini dağıtan ufuksuz ve grupçu yaklaşımlar oldu.

***

Zindanlar konusunda bir toplumsal duyarlılık yakalanmış durumdadır. Bu direnişin en somut ve kalıcı kazanımlarından biridir. Bugün için eylemlilik bir tepkiye dönüşme de, gelecekte bunun potansiyellerini taşıyan bu duyarlılık devrimci hareket için önemli olanaklar taşımaktadır. Buna paralel olarak devletin taktik plandaki temel hedeflerinden biri de bu duyarlılığı törpülemektir.

Toplumsal hafızada, kazanılmış bir direnişin izlerini ancak o direnişin içini boşaltarak silebileceğini bilen devlet, buna uygun adımlar attı. Rejim, burjuva medyanın yardımıyla, kitlelerin gözünde zindan sorununun siyasal niteliğini gizlemeye, sadece insani bir soruna indirgemeye çalıştı. Buna yine "teröristler", "terör örgütleri" demagojileri eşlik etti.

Bir yandan da, tek tek cezaevlerinde devrimci tutsakların kazanımlarına yönelik farklı boyutlarda saldırıları hayata geçirmeye başlamıştır. Düzen, ilk saldırıdan farklı biçimde ve ondan çıkarılan bir ders olarak, genel bir saldırıyı ilk planda tercih etmedi. Bir yandan toplumsal duyarlılığı törpülerken, bir yandan da yerel saldırılarla politikalarını meşrulaştırmayı denemektedir. Bu tür saldırılar aynı zamanda tutsakların moral üstünlüklerini kırmaya yönelik bir işlev de taşımaktadır.

Bu tablo içerisinde Diyarbakır cezaevine yönelen saldırı farklı bir yere sahiptir. Devlet burada tamamen önceden planlı bir tarzda 11 PKK'li tutsağı katletme cürretini gösterebilmiştir. PKK üzerine

yıllardır yoğunlaştırdığı ve toplumda milliyetçi/şoven yankılarını yaratan "bölücü terör örgütü" demagojisi buradaki temel dayanak noktalarından biri olmuştur. Zindan direnişlerinin moral kazanımlarına, şovenizm histerisiyle örtülen bir katliamla darbe indirmek görece daha rahat olacaktı. Ayrıca bu aynı saldırı Kürt halkına yönelik kirli savaş politikalarının da bir uzantısını teşkil etmektedir.

Yine de bu saldırı, devletin umduğu gibi toplumsal bir sessizlikle karşılanmamıştır. Yurtsever tutsak ailelerinin eylemlilik protestolarıyla birlikte toplumun genelini kapsayan tepkilere neden olmuştur. Bu noktada devlet provakatif bir eylemle (dört öğretmenin kontr-gerilla tarafından katledilmesi ve olayın PKK'ye atılması) duyarlılığı kırmaya ve gündemi saptırmaya çalışmıştır.

***

Devrimci hareketin zindan direnişleri sonrası elde ettiği politik ve moral üstünlük ciddi ölçüde sarsılmıştır. Ancak bu, direnişin devrimci harekete sunduğu olanakların tamamen ortadan kalktığını ifade etmez. Varolan toplumsal duyarlılık bugün yakalanması gereken temel bir noktadır. Devletin törpülemeye çalıştığı bu duyarlılığı tersinden körüklemek ve canlı tutmak gerekiyor.

Devrimci hareket zindan direnişleri sürecinde gözle görülür bir hal alan zaaf alanlarına hızla müdahale etmek durumundadır. Birincisi, sağduyu ve özgüven yitimi ile beslenen, kendi dar gündemi içinde boğulan ufuksuz bakıştan sıyrılabilirdir. Bu bakış kendisini, dar kadro eylemlilik hattından tutun da, emek cephesinin diğer sorunlarına karşı müdahalesizliğe kadar bir çok alanda üretmektedir. İkincisi; devrimci tutsakların içeride, tutsak yakınları hareketinin ve devrimcilerin dışarıda ortak mücadelesinin, birleşik eyleminin örgütlenmesinin yakıcı bir zorunluluk olarak şekillendiği bu durumda parsacı, grupçu yaklaşımlar

terkedilmelidir.

Devrimci hareket içerisinde biz komünistlere özel bir sorumluluk düşmektedir. Zindan gündeminin sınıf hareketinin gündemine taşınması, emek cephesinin bu sorun karşısındaki genel sessizliğinin kırılması aslolarak bizim önümüzde durmakta olan bir görevdir. Ancak bu görev; siyasal faaliyetin kapsam, araç ve biçimlerinin zindan gündemi ile sınırlandırılması anlamına gelmemektedir. Daha açık bir ifade ile, zindan direnişleri sırasında devrimci hareketin genelinde yaşanan ufuksuzluktan (zindan gündemini devrimci hareketin bir içgündemi haline getirmek ve bunda saplanıp kalmak) kurtulmalıyız. İSSP'nin SSK Kurultayı örneğinde olduğu gibi sınıf hareketinin gündemlerine müdahale edebildiğimiz ölçüde zindan gündemini sınıfa taşıyabiliriz.

Sermayenin genel saldırılarıyla birlikte zindan sorununu işleyebilmeliyiz. Fabrika ve işyerlerine bu gündemi taşıyabilmeliyiz. Bununla paralel olarak sınıf hareketinin gündeminin belirlendiği bir takım alanlarda politikalarımızı varedilmeli ve müdahil bir konum alabilmeliyiz. (Sendikalar, İSSP benzeri işçi platformları, işçievleri vb.) Sınıf hareketliliği içerisinde bu soruna yönelik oluşturacağımız tepkileri ise çeşitli somut biçimlerde eyleme geçirebilmeliyiz. (Basın açıklamaları, miting, yürüyüş, iş bırakma vb.)

Varolan toplumsal duyarlılığın eylemlilik tepkilere çekilebilmesi noktasında olanaklar yaratmak, varolan bir takım olanakları iyi değerlendirmek durumundayız. Buna verilebilecek iyi bir örnek, zindan direnişlerinin son günlerinde gerçekleşen cumartesi kayıp yakınları eylemindeki aktivasyonumuzdur. Toplumsal duyarlılığın kendini ifade edebilmek için kanallar aradığı durumlarda bu tür alanları görebilmeli ve öncülük edebilmeliyiz. Politik öncülük ve öngörü tam da bu tür pratiklerde sergilenebilmelidir. Örneğin bu eylemde şiarlaştırdığımız "Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız!" sloganı cumartesi eylemlerine damgasını vurmuştur. Hatta bu slogan bazı devrimci yayın organları tarafından da sayfa isimine çıkarılacak denli sahiplenilmiştir.

Sınıf mücadelesinin ön mevzilerini tutan işletme ve fabrikalara gözümüzü dikebilmeliyiz. Örneğin zindan direnişleri sırasında Tuzla deri işçilerinin, Sun tekstil işçilerinin ve belediye işkolunda yakalanan anlamlı tepkilerin içerisinde yer alabilmek, hatta bu tepkilerin bizzat örgütleyicisi olabilmek gerekiyor.

**Zindanlar Yıkılsın,
Tutsaklara Özgürlük!
İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!**

Diyarbakır İzlenimleri

Aşağıda Diyarbakır cezaevindeki katliam haber alındıktan sonra DETUDAP tarafından oluşturulan inceleme heyetinde görev alarak Diyarbakır'a giden bir yoldaşımızın izlenimlerinden bazı bölümleri yayınlıyoruz:

(...)

Cuma öğlen Diyarbakır'a iniyoruz. İlk olarak İHD'ye gidiyoruz. İHD oldukça kalabalık. Kısa bir süre sonra İHD Diyarbakır Şube Başkanı. Mahmut Şakar'la görüşüyoruz. Bize Diyarbakır zindanlarında devletin gerçekleştirdiği katliam hakkında ayrıntılı bilgi veriyor.

(...)

Bu bilgileri alırken zamanımız gittikçe azalıyor. O gün yapılan ziyaretten yararlanarak tutsaklarla görüşmek için çaba harcayacaktık. Heyetimizden bir grup görüş için Cumhuriyet Savcılığına dilekçe vermek için giderken, kalanlar da TUAD'ı ziyarete gitti. Savcı ile görüşmeye gidenler onu yerinde bulamıyorlar. Görüşmekte ısrar etmelerinin üzerine cezaevinde olduğunu öğreniyorlar. Cezaevinde kendisini buluyorlar. Ama savcı yüzyüze görüşmeyi kabul etmiyor. En sonunda "Adalet Bakanlığında izin almadan ben onlara burada görüş yaptırmam." diyor. Bu sırada Diyarbakır İHD'li Avukatlar da yaralılarla görüşmek için kendisine başvuruyor ve olumsuz yanıt alıyorlar. Devlet bu savuşturucu manevralarla katliamını gizleme ve ve öfkeleri soğutma politikası uyguluyor.

Bütün heyet TUAD'da birleşiyoruz. Ailelerle birlikte bir toplantı düzenliyoruz. Analar öfkeli ve kızgın. Ölüm burada yaşamanın bir parçası haline gelmiş. Vahşi saldırıları bir de onlardan dinliyoruz. Bir kısım aileyi '94 Diyarbakır saldırısından sonra Ankara'daki açlık greviden tanıyorum. O zaman da evlatlarının acısını Kürt halkının acısından ayırmadan omuzlarında taşımışlardı. Şimdi de "Katledilenler bizim evlatlarımız. Köyümüzü, evimizi yaktılar. Sayısız infaz yaşıyoruz. Bizim hiçbir şeyimiz kalmadı, bir tek canımız kaldı. Gelsinler onu da alsınlar..." diyerek öfkelerini ve kararlılıklarını dile getiriyorlar.

TUAD'lı ailelerin yanından ayrıldıktan sonra HADEP'i ziyaret için yola çıktık. Devletin kolluk güçleri de Diyarbakır'daki varlığımızdan haberdar olmuşlar. HADEP'e ulaştığımız ki, heyetteki HÖP temsilcisi Özcan Çelik'i bir sivil polis şüpheli şahıs olarak almak istiyor. Bizim ve HADEP'li yöneticilerin kararlı müdahalesi sonucunda saldırgan geri adım atmak zorunda kalıyor.

Uzun bir süre parti yöneticileriyle görüştük, bilgiler aldık. Tutsaklarla görüşmemizin engellenmesini kamuoyuna duyurmak için HADEP'de basın açıklaması yapmaya karar veriyoruz. Daha sonra geceyi geçirmek için ailelerin evlerine gidiyoruz.

(...)

Cumartesi sabahı, heyet arasında iş bölümü yapıyor. Sendikalar ve DKÖ'ler dolaşıyor. Bu arada tutsak yakınlarınınca 3 günlük yas ilan edildiği ve Salı günü RP ve DYP binalarının önüne siyah çelenk konulacağı bizlere söylendi.

Saat 13'de HADEP'te kalabalık bir grupla birlikte basın açıklamamızı yaptık. Bizden sonra da Gaziantep'e inceleme yapmak üzere giden heyetin basın açıklaması vardı. Heyet yaralı tutsaklarla görüştürülmemiş.

(...)Akşam İstanbul'a dönmek üzere yola çıktık. Piriçlik Jandarma Karakolu'nda bir saat sudan bahanelerle bekletildik. Amaçları bizi tedirgin etmek, yıldırma. "Türk'sün senin burada ne işin var"; "Kadın-erkek yanyana oturamaz?" vb. sorularla taciz etmeye çalıştılar. Biz yaratmaya çalıştıkları provokasyon ortamına düşmedik.

(...)

"...biz doğurduk size öldürtmeyeceğiz!"

Basına ve Kamuoyuna:

Devlet dışarda Kürt halkına, devrimci-demokrat ve emekçi kesimlere yönelik başlattığı baskı ve katliamlarını içerde yani cezaevlerinde de daha çok yaygınlaştırarak ve vahşet düzeyine vardırıarak devam ettirmektedir.

Mart ayında Diyarbakır cezaevinden başlatılan daha sonra tüm Kürdistan ve Türkiye cezaevlerine yayılan ve ölüm oruçlarında 12 insanın şehadetiyle sonuçlanan 4 aylık direnişler sonucunda devlet masaya oturmuş ve tüm dünyanın gözü önünde anlaşmalara imza koymuştur. Fakat devlet verdiği sözleri hiçbir zaman tutmamış ve anlaşma sadece kağıt üzerinde kalmıştır. Taleplerin kabul edilmesi, insani haklar verilmesi, cezaevlerinde koşulların düzeltilmesi bir yana daha fazla hak gaspları, baskı, şiddet politikaları geliştirilmiştir. Aydın, Malatya, Elazığ, Ümraniye, Diyarbakır vb. birçok cezaevinde tutuklulara saldırılmış, cop ve kalaslarla tutuklular dövülmüştür.

Özellikle OHAL bölgesi içe-

risinde bulunan Diyarbakır, Maraş, Batman, Malatya, Erzurum, Elazığ cezaevlerinde daha çok tutukluların siyasi kimliklerine yönelik baskılar geliştirilmektedir. Ajanlaştırmak, itirafçılığa zorlamak için en üst boyutta işkenceler ve baskılar yapılmaktadır. Kürt halkını yoketme, kimliksizleştirme politikası cezaevlerinde bu şekilde uygulanmaktadır.

Diyarbakır cezaevi devletin bu yöntemlerini uygulamaya koyduğu en önemli cezaevlerinden biridir. Baskıların ve katliamların en sık yaşandığı ve bunlara karşı direnişlerin her zaman devam ettirildiği bir cezaevidir.

En son olarak 40. 50. günlere kadar devam ettirilen açlık grevleriyle devlet anlaşmaya zorlanmıştır. Fakat tüm cezaevlerinde ve Diyarbakır'da elde edilen zaferleri hazmedemeyen düşman bir kez daha kanlı ellerini yine Diyarbakır cezaevindeki çocuklarımıza uzatmıştır. Devlet burada saldırısına zemin hazırlamak için itirafçılar koğuşundaki itirafçı insanları kullanmış ve yarattığı provokasyondan yararlanarak çok kapsamlı bir operasyon dü-

zenlemiştir.

Cezaevlerindeki abluka devam ettiği için tam olarak bilinmemesine rağmen aldığımız bilgilere göre 14 tutuklu öldürülmüştür. 11 tanesi hastahanelere yaralı olarak kaldırılmış ve onlarca Antep cezaevine sürülmüştür.

Bizler TUAD'lı aileler olarak bu katliamı kınıyoruz. Bu katliama karşı kesinlikle sesiz kalmamalıyız. Bunun için tüm duyarlı insanları, kamuoyunu, devrimci-demokrat-ilerici insanları da sesiz kalmamaya çağırıyoruz.

Tüm kamuoyunda resmi bir sıfat verilen ve "Cazaevi İzleme Komitesi" olarak meşruluk kazanan izleme komitesini Diyarbakır için görevi çağırırken, yeni Diyarbakırlar yaratılmadan diğer cezaevlerine karşı da görevini yerine getirmeye davet ediyoruz.

Düşüncelerinden dolayı cezaevlerine doldurulan bu insanlar bizim çocuklarımızdır. Tüm analara ve babalara diyoruz ki gelin düşmana karşı bir siper oluşturalım. "Bu çocukları biz doğurduk size öldürtmeyeceğiz!" diyelim.

TUAD'lı Aileler

PKK tutsakları'ndan... "Ailelerimizi fiili direnişlere hazır olmaya çağırıyoruz."

Basına ve Kamuoyuna

Bulduğumuz cezaevinde 29 ve 18. koğuşlarımızın aile görüşlerine çıkarken MHP'li faşist gardiyan ekibinin ana koridordaki şebeke kapılarını arkadaşlarımızın üzerlerine kapatması sonucu; 30'u görüşe çıkmak üzere olan, 3 de tesadüfen revirden dönen toplam 33 arkadaşımızın saat 10:30'dan 16:30'a kadar hiçbir gerekçe gösterilmeden burada bekletilmiş, küfür hakaret itiş kakışlara maruz kalmışlardır. Gardiyanlar tarafından demir çubuk, kalas vb. aletlerle üzerlerine saldırılmıştır. Gerçekleştirilen bu saldırı sonucu 10'dan fazla arkadaşımız katledilerek, çok ağır olmak üzere onlarca da yaralanmıştır. Silahsız ve savunmasız arkadaşlarımıza yönelik gerçekleştirilen 12 Eylül vahşetinde dahi eşine rastlanmayan bu katliamı nefretle kınıyoruz ve lanetliyoruz. Hiç kuşku yok ki biz cezaevindeki siyasi tutuklular üzerinde artan insanlık dışı uygulamalar ve katliamlar yeni değildir. Sadece son yıllarda gerçekleştirilen 4 Ekim Amed, 1995 Buca, Ümraniye ve son olarak cezaevi özgülmüzden 27 Mart 1996'dan başlattığımız ve giderek tüm cezaevlerini kapsayan yaklaşık 4 ay süren ölüm orucu ve süresiz açlık grevi eylemlerinde onlarca devrimci ve

yurtsever tutuklu bölülesi katliamlarla katledilmişlerdir. Ama her defasında da ispatlandığı gibi iradelerimizi teslim alamayacaklarıdır ve gerekirse burda seve seve canımızı feda edeceğimizi göstermişizdir. (...)

Rejimin cezaevlerindeki biz devrimci ve yurtsever tutuklulara uyguladığı insanlık dışı politikaları ve katliamları karşısından biz tutsakların herhangi bir can güvenliğinin kalmadığı da açıktır. Bundan dolayı DGM'lere de bundan böyle çıkmayacağımızı belirtiyor ve 3'er günlük süresiz dönüşümlü açlık grevi eylemimizi devam ettiriyoruz. Bu vahşetten ve bundan sonra yaşanabilecek tüm olumsuzlukların sorumlusu tümüyle; cezaevi savcısı, 1. Müdür Mahmut ÇAÇAN, 2. Müdür Aziz GÜLER, Başgardiyan Fetih AHMET, Adalet Bakanlığı, Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığıdır.

Olay günü koridorda bekletilen toplu olarak linç edilme olayını yaşayan 33 arkadaşımızın isimleri şöyledir;

Cemal ÇAM (Ş), Rıdvan BULUT (Ş), Ahmet ÇELİK (Ş), Mehmet ASLAN (Ş), M.Kadri GÜMÜŞ (Ş), Erkan PERİŞAN (Ş), Hakkı TEKİN (Ş), Kadri DEMİR (Ş), M.Nimet ÇAKMAK (Ş), Edip DİREKÇİ (Ş), İskan UYSAL, Ali YERME, Şeyhmus KAYA, Cemal TAŞ, Vahap UYANIK, Abdullah

EFLATUN, Mehmet BATUGE, Muharrem DOĞAN, Hakkı BOZKUŞ, Bedri BOZKUŞ, Muhlis ALTUN, Ramazan NAZLIER, Halil SÜREN, İrfan KORKAR, Ramazan KORKAR, Mehmet PEHLİVAN, Mehmet SEVER, Ali KAYA, Enver ACAR, Nusret YELBOĞAN, Yasin ALEVCAN, Yavuz EKEN, M.Emin İZRA, bu arkadaşlarımızın akibetlerinin henüz net olarak bilinmemekle beraber 11 arkadaşımızın şehit olduğu ve geri kalan arkadaşlarımızın da Antep Cezaevine sevk edildiğini basından öğrenmiş durumdayız. Sonuç olarak başta KÜRT ve TÜRK halkı olmak üzere tüm ilerici dünya kamuoyunu bu linç ve katliam uygulamaları karşısında duyarlı olmaya görevlerine sahip çıkmaya ailelerimizin de bu durum karşısında seslerini yükseltmeye ve fiili direnişlere hazır olmaya çağırıyoruz. Bu insanlık dışı katliam karşısında kendilerine; devrimci, demokrat, aydın ve herşeyden önce insanın diyen herkesi ve özellikle tüm demokratik kitle örgütlerini tavır almaya çağırıyoruz.

Diyarbakır E Tipi Cezaevi PKK tutsakları adına
Yaşar ASLAN
Remzi TANRIKULU
27.09.1996

19-20 Ekim Mitinglerinde Gücümüzü Birleştirelim!

REFAHYOL'dan Yeni Bir "Kurbanlık Koyun" paketi

REFAHYOL hükümeti 100 günde yaptığı zamlarla işçi ve emekçilerin cebinden 58 trilyon, yani yaklaşık 600 milyon dolar tutarında para çaldı. Yeni saldırı paketi, "Zam yapmayacağız, kaynak sorununu halkı ezmeden, fakirleştirmeden çözeceğiz, bunun için Allah'ın nimetlerinden yararlanacağız." demagojileri ile açıklandı. Oysa 100 günlük zam soygununun faturası bu kaynak paketlerinin hedeflerine yaklaşıyor. 100 günde Tekel zamları 12 trilyon, Elektrik zamları 13 trilyonu, Akaryakıt zamları 20 trilyon, PTT zamları 13 trilyonu buluyor. Bu zamlar ile sömürgeci savaşın, faşist terörün ve kapitalist soygunun bütçesi denkleştirilmeye çalışılıyor. Tekelci asalak rantiyecilere ödenen dış ve iç borç faiz ödemeleri bütçe harcamalarının yarısından fazlasını götürüyor. Bütçenin geri kalanının önemli bir bölümü de sömürgeci savaşın ve faşist terör aygıtlarının finansmanı için kullanılıyor. Tekelci sermayeye dönük teşvikler, krediler, yanısıra devlet katındaki hırsızlıklar, yolsuzluklar da buna eklenince geriye, işçi ve emekçiler için "sopadan" başka bir şey kalmıyor.

Ama sermaye sınıfının da gözü doymuyor. Sömürdüğüne palazlanıyor, palazlandıkça iştahları daha fazla artıyor. İşçi ve emekçi yığınlarına kırıntıları bile çok görüyorlar. Saldırıları kesintisiz olarak sürüyor. İMF'nin zam ve zulüm paketlerinin biri bitmeden diğeri açılıyor. Ücretleri düşürülen, sosyal hakları gaspedilen, birikimleri yağmalanan, tensikatlara maruz kalan işçi ve emekçi yığınlarının sefaleti derinleşiyor. Çalışma ve yaşama koşullarının iyileştirilmesini talep eden, bunun için mücadele eden işçi ve emekçiler, karşılarında "allahın nimetlerini" değil, devletin faşist terör güçlerini buluyorlar.

RP'nin "allahın nimetleri" dediği şey, işçi ve emekçilerin yarattığı ve sermaye iktidarı tarafından gaspedilen değerlerdir. RP'nin "kurbanlık koyun" diyerek boğazını kesmeye ve sermayeye adak etmeye çalıştığı, ezilen ve sömürülen yığınlarıdır. RP'nin "derisinden bile faydalanacağız" diyerek hedeflediği şey, işçi ve emekçilerin elinde kalan son kırıntı kazanımlardır. Erbakan'ın bu sözleri faşizmin Almanya'daki vahşetini hatırlatmaktadır. Almanya'da tekelci sermaye iktidarı Hitler faşizmi eliyle, toplama kamplarına doldurduğu yığınları, açlıktan ilikleri kuruyuncaya kadar çalıştırmış, sonra da iskeletlerini fırınlarda canlı canlı yakarak sabun imalatında kullanmıştı. Onların kemiklerinden bile bu şekilde "faydalanmaya" çalışmıştı. Bunlar da aynı yolda ilerliyorlar. Vahşi kapitalizmin sadık hizmetkarlarının "adil düzen" maskesi yere savruluyor.

Sermaye iktidarı egemenliğini sürdürmek için işçi sınıfını kurban etmek zorundadır. Bu, "iyi" ya da "kötü" niyetlerle, "doğru" ya da "yanlış" politikaların uygulanmasıyla, hükümetteki partilerin ya da liderlerinin "gitmesi" ya da "kalması" ile değişecek bir şey değildir. Kapitalist düzen emek-sermaye çelişkisi üzerine kuruludur. REFAHYOL hükümetinin 100 günlük icraatı da gösteriyor ki sağlı sollu, mavili yeşilli, arılı güllü, şapkalı sarıklı, hocalı bacılı, tüm bu düzen partilerinin, gerçekte tek bir programı vardır. Hepsi sermaye iktidarının hizmetindedir. Emperyalizmin ve yerli ortaklarının uşaklarıdır. İşçi ve emekçiler kendi ortak çıkarları etrafında birleşip bu düzene ve onun saldırılarına karşı sınıf mücadelesini yükseltmedikçe, sermaye sınıfı her gün yeni bir "kurban bayramı" kutlayacaktır. Eti, kemiği, iliği, derisi derken bu saldırıların sonu gelmeyecektir. Bugün RP uşağının eliyle ve adil düzen demagojileriyle, yarın diğer uşaklarının eliyle ve yeni demagojilerle.

Ama bu, ezilen, sömürülen yığınlar için alınlarına yazılmış bir kader değildir. Sermaye sınıfının iktidarı için kurban edilmek istenen işçi sınıfı, kendi kurtuluşu için bedel ödemeyi göze alabilmelidir. İşçi sınıfı düzen ve onun saldırıları karşısında gücünü birleştirip, örgütlenip, militan sınıf mücadelesini yükseltmeyi başarır, kendi kaderine sahip çıkacak, yani geleceğini kendi ellerine alacaktır. Eğer ilelebet kurbanlık koyunlar gibi yaşamak istemiyorsak, ücretli kölelik zincirlerini parçalamak için ileri atılmalıyız. Bu yolda sınıf devrimcileriyle, komünistlerle birleşmeliyiz. Bugün burjuvazi bayram ediyor. Sermaye iktidarını boğazladığımız gün ise bayram sırası bize gelecektir.

Sermayenin Karşısına Siyasal Hak ve Özgürlük Taleplerimizle Çıkalım!

19-20 Ekim tarihinde, birkaç büyük kentte, KESK, DİSK, Türk-İş'in düzenlediği mitinglerde işçi ve emekçiler zorunlu tasarrufların gaspını protesto edecek.

Hatırlanacağı gibi sermaye devleti "zorunlu tasarruf" soygununa ancak 12 Eylül koşullarında cüret edebilmişti. Aynı süreçteki diğer kayıpların yanında zorunlu tasarruf kesintileri, kuşkusuz hafif kalıyordu. Sınıf siyasi ve askeri zor yoluyla zapt-u rapt altına alınmış, binlerce öncü işçi işletmelerden uzaklaştırılmış, yüzlerce hapse atılmış, DİSK kapatılmıştı. Normal koşullarda rahatlıkla püskürtülebilecek bir saldırı, böylece, sessiz sedasız uygulamaya konabilmişti. Yoksa, kesintilerin biriktirilip değerlendirileceğine ilişkin söylemlere inanıldığından değil.

Nitekim bugün, ücretli emekten el konan bu milyarların, sermaye lehine, çoktan değerlendirildiği açığa çıkmış bulunuyor. Üstelik, bizzat sermaye devletinin kendi ağzıyla "kesintileri geri ödemeyeceğiz" cüretkarlığıyla açıklanıyor. Bu yüzüzlüğün, bu eşkiyalığın ardında yatanlar iyi görülüp değerlendirilmelidir. İşbaşındaki burjuva hükümet cüretkardır. Çünkü arkasında MGK'sı, anayasa ve yasalarıyla büyük oranda sürmekte olan 12 Eylül koşulları vardır. Bu koşullardaki ufak tefek esnemeler sadece sınıfın mücadelesiyle açılan gediklerden ibarettir. Bugün sermaye, işte bu gedikleri kapatmanın araçlarını hazırlamaya çalışıyor.

Hükümetin zorunlu tasarruf gaspını saldırgan bir dille açıklaması, bu ekonomik sorunu sınıfın gündeminin merkezine oturtmak niyetini de göstermektedir. Çünkü hızla hayata geçirmek istediği daha derinlikli saldırılar vardır. Sınıf tasarruf gaspını

tartışırken, İller İdaresi Yasası yürürlüğe konacaktır. Özelleştirmeler gerçekleştirilecektir. Grevsiz-toplu sözleşmesiz Memur Sendikası Yasası meclisten geçirilecektir vb...

İller İdaresi Yasası'yla birlikte, sermayenin, ücretli-emekçilerin her türlü hak mücadelesini silahla bastırması, sözde yasal hale gelecektir. Örneğin o zaman İstanbul valisi, zorunlu tasarruf mitingini yasaklayacak, grev ve direnişleri silahlı kuvvetle dağıtacaktır. Bugün de uygulanan bu yöntemler, artık yasal bir kılıfa büründürülmüş olacaktır. Daha önemlisi, ortaya çıkan bir hareketin bastırılması değil, daha ortaya çıkmadan önleme girişimleridir. Yasada valilerle askeri makamların işbirliğinden söz ediliyor. Uygulamada bunun Vali-Askeri güçlerin tekeli sermayeye hizmeti olacağı açıktır. Büyük işletmeler tensikat vb. saldırılara hazırlanırken, "olası toplumsal gelişmeler" için valiyle koordinasyon kurulacak, ilde sıkıyönetime gidilebilecektir vb.

Böyle açık bir saldırı ortamında sınıfın gündemini zorunlu tasarruftaki bilmem kaç milyarla sınırlı tutmak, sendikalar açısından hem cinayet, hem intihar olacaktır. Çünkü saldırıların temel hedeflerinden biri de sınıfın örgütsüzleştirilmesidir. Bugün mücadelenin hedefine 12 Eylül koşullarının anti-terör yasalarıyla her adımda yeniden üretilmesinin bir devamı olan İller İdaresi Yasası yerleştirilmiştir. Elbette zorunlu tasarrufun devlette bırakılması düşünülemez. Fakat bu, siyasal hak ve özgürlükler için en geniş bir direniş hattının örülmesi, birleşik ve militan bir mücadelenin örgütlenmesi ile birlikte ele alınmalıdır.

İşçi sınıfı, 19-20 Ekim mitingine bu bilinçle hazırlanmalı, taleplerini bu perspektifle belirlemelidir.

Oya Gökbayrak Derhal Serbest Bırakılmalıdır!

Haklar ve Özgürlükler Platformu dönem sözcüsü Oya Gökbayrak 14 Ekim günü gözaltına alındı. Daha önce de bir çok defa polis tarafından gözaltına alınan, işkenceli sorgulardan geçirilen Oya Gökbayrak siyasi kimliği kamuoyu tarafından iyi bilinen bir devrimcidir. Baskı ve gözaltılarla Oya'nın mücadelesini engelleyemeyen polis bu kez bir komplo ile Oya'nın evini bastı. "Uyuşturucu" bahane edilerek evi basılan Oya Gökbayrak şu anda polislin elindedir.

Siyasal polislin bu komplosu da işe yaramayacak. Sermaye düzenin uyuşturucu vb. pisliklerinin devrimcilerin ellerine bulaşmamıştır, bulaşmayacaktır. Bunu devletin kendisi başta olmak üzere tüm kamuoyu bilmektedir. Devletin kendi ürettiği bu pisliklerle devrimcileri karalamaya çalışması ilk değildir, son da olmayacaktır.

Bu ve benzeri saldırılara karşı duyarlı olmak ve komploları bozmak tüm devrimci, demokrat ve ilerici kamuoyunun görevidir.

Oya Gökbayrak Derhal Serbest Bırakılmalıdır!

Kopuzlar Direnişçileri yalnız değildir! Yasak ve engellemelere inat dayanışmadık!

Sermaye devleti her fırsatta işçilerin devrimcilerle buluşmasını engellemeye çalışıyor. Tuzla'da 4 aydır süren Kopuzlar Direnişi için yapılacak olan dayanışma gecesinin, "illegal örgütlerin gövde gösterisine dönüşeceği" gerekçesiyle yasaklanması bunun en güncel örneğidir. Korkulan, işçi sınıfının politik öncüsüyle buluşmasıdır.

Sermaye devleti keyfi ve faşist yasaklamalarla Kopuzlar işçilerinin direnişini yalnız bırakmayı, devrimcilerden ve sınıf bilinçli işçilerden gelebilecek desteklerden yalıtmayı istemiştir. Ancak bu plan, baskılar karşısında yılmayı değil, direnişi ve sınıf dayanışmasını seçen kitleler tarafından boşa çıkarıldı.

Devrimciler ve sınıf bilinçli işçiler, Kopuzlar Direnişçileriyle Dayanışma Gecesi'nin düzenin faşist bir kurumu tarafından yasaklanmasını protesto etmek için düzenlenen basın açıklamasında Tuzla işçileriyle bir araya geldiler. Komünistler olarak, son yıllarda mücadeleci gelenekleri ve militan çıkışlarıyla ön plana çıkan Tuzla işçileriyle dayanışmak için sınıf dayanışması ve sosyalizm şiarlarımızla oradaydık. Herşeyden önce sınıf dayanışmasını eyleme mümkün olan en fazla işçi ilişkilerimizi taşıyarak somutlamaya çalıştık. Toplam 500'ü bulan kitle içerisinde sınıf ilişkilerimizin 50'ye yaklaşmasının özel anlamı buradaydı.

Alanda işçiler ve çeşitli devrimci-demokrat hareketlerin yanısıra bazı sendikalardan temsilciler ve reformist çevreler vardı. Yürüttükleri sendikalaşma

faaliyeti nedeniyle işlerinden atılan ve halen direnişte olan CARREFOUR ve HYATT işçileri de sınıf dayanışmasını yükseltmek için sınıf kardeşlerinin yanındaydılar.

Davul ve zurna eşliğindeki halayları basın açıklaması izledi. Basın açıklaması okunurken "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Tuzla İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları yoğun bir tarzda ve hep birlikte atıldı. Müzik programı sırasında yükselttiğimiz "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganı kitle tarafından sahiplenildi. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" ve "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla ise zindan direnişi gündemi eyleme

taşındı. Müzik programı ve mesajların okunması sırasında zaman zaman slogan trafiği zaafı yaşansa da eylemin devrimci havası sonuna kadar korundu. Eylem, bir süre sonra başladığı gibi halaylarla sona erdi.

Komünistler olarak kendi organizasyonumuzdaki bazı hatalarımız yüzünden eyleme planladığımız tarzda materyallerimizle müdahale edememiş olmanın burukluğu, bir o kadar da işçi sınıfıyla devrimci bir eylemde daha buluşmanın sevinci içinde büromuza döndüğümüzde eylem sonrasında bölgeden çıkarken 15' yakın insanın gözaltına alındığını öğrendik.

**Yaşasın Tuzla Direnişimiz!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!**

Zonguldak: Maden-Koop bürokratları protesto edildi!

Maden işçilerinin, Maden-Koop'un zararının kendilerine fatura edilmesine tepkileri sürüyor. 23 Eylül günü iş çıkışında 100 kadar maden işçisi Maden-Koop merkezinin önüne gelerek yönetimi ve Şemsi Denizer'i protesto ettiler.

20 Eylül Cuma günü yapılan eylemde, pazartesi iş çıkışında tekrar aynı yerde toplanma kararı alınmış ve Maden-Koop Olağanüstü Kongresinin iptali için suç duyurusunda bulunulmasına karar verilmişti.

Pazartesi iş çıkışında işçiler saat 16.30 gibi Maden-Koop merkez binasının önünde toplanmaya başladılar. Yaklaşık 100 işçinin katıldığı gösteriye karşı polis Maden-Koop ve GMİS bina girişlerine etten bir barikat örerek sendika bürokratlarını koruma altına aldı. Kooperatif önünde toplanan işçiler, ücretlerinden 1'er milyon kesilmesine karşı öfke içersindeydiler. Ancak bu öfke bilinçli bir yönlendirilme ve örgütlülüğün yoksun olduğu için protesto çok güçsüz kalmaktaydı. İşçiler arasından seçilen temsilciler konuşmalarında ücretlerinden 1'er milyon kesilmesi ve bu paraların Şemsi Denizer'e aktarılmasını (yönetim ücretlerinden 1'er milyon kesilmesi ardından Denizer'e bir açık çek verilmişti) protesto ettiler.

İşçilerin topluca Ş. Denizer'le görüşmek istemeleri polis tarafından engellendi. Yapılan pazarlık sonucunda 5 işçi temsilcisinin görüşmesine izin verildi. İşçi temsilcilerinin Denizer'le yaptıkları konuşmalarda Denizer topu yönetime atıp, iki yüzlü bir şekilde, işçiler isterlerse onların haklarını arayacaklarını söyledi. Buna karşı işçi temsilcileri haklarını almak için sonuna kadar mücadele edeceklerini ifade ettiler. Daha sonra işçiler arasında yapılan görüşmelerde, Maden-Koop yönetiminden birinin çağrılarak bir açıklama istenmesine karar verildi. Gelen Maden-Koop yöneticisi ise konuşmasında; topu Maden-Koop işçilerine attı ve Maden-Koop'un zararını "yanlış istihdam politikasına" bağladı. İşçilerin haklı sorularını ise yanıtsız bırakarak ayırdı.

Eylem bir işçi temsilcisinin konuşmasının ardından sona erdi. İşçi konuşmasında yaşanan olayları, bürokratların çıkar kavgası olarak tanımladı. İşçiler hukuki yollarla haklarını arama kararı alarak dağıldılar.

SY Kızıl Bayrak / Zonguldak

Aşti Grevi Devam Ediyor!

31 Mayıs'ta sefalet ücretine karşı, sosyal haklar ve iş güvencesinin sağlanması için başlatılan grev dört buçuk aya yakın bir süredir devam ediyor. Grevin işçiler açısından başarısızlıkla sonuçlanması için patron (Büyükşehir Belediyesi) evlere tehdit telefonları açtırmaktadır.

Terminaldeki polisler grev öncesi yapılan trafik düzenlemesi ve otopark işini yaptırmaya çalışmakta, sendika yöneticileri üzerindeki baskılarını arttırmaktadır.

Son olarak, kanunsuz bir şekilde santralin

taşerona verilir işletilmeye çalışmasını engellemek isteyen grev gözcüsü Sabahattin PALA adlı işçi işten atıldı. Otobüs işletmecilerinden, grev nedeniyle tahsil edilemeyen terminale giriş ücretleri de bir bankada açtırılan hesaba yatırılmak istenmektedir.

Bütün bunlar grevin bitirilmesine yönelik verilmeye çalışılan gözdağlarıdır. İlk elden hedeflenen sendikal örgütlülüğün yok edilmesidir. Fakat zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan işçi sınıfı bu tür baskı ve

tehditleri tarihte çok gördü. AŞTİ işçileri sınıf bilinciyle hareket edebilir ve bizler de sınıf dayanışmasını yükseltebilirsek, sermayenin bu saldırı ve dayatmaları rahatlıkla boşa çıkartılabilecektir. Grevin başarıya ulaşmasındaki temel kriterlerden birisi mücadeleyi sokağa taşıyabilmektir. Devletin çıkardığı yasalarla ve zor aygıtıyla sokağı işçi, emekçi ve ezilenlere kapatmaya çalıştığı şu dönemde, sokağa çıkmak özel bir önem taşımaktadır.

S.Y. Kızıl Bayrak / Ankara

Ankara Sosyalist Basın Platformunun AŞTİ Ziyareti

11.10.1996'da Ankara Sosyalist Basın Platformu AŞTİ'ye bir ziyaret gerçekleştirdi.

Ziyaretin amacı; şu an çok yakıcı bir ihtiyaç olan sınıf dayanışmasını sağlamaya ve kamuoyu oluşturmaya yönelik neler yapabileceğimizi konuşmak; grevin sorunları hakkında bilgi almaktır. İşçiler 134. gününe gelmiş olan grev için şunları söylediler; "265 işçi grevi sürdürüyor, aktif katılım 80-90 civarında. Aktif katılımın sayısı yüksek olsa grev çok daha çabuk başarıya ulaşabilir. Yazılı basın ve televizyonlar AŞTİ grevini hiç yer vermiyor ama Sarah ile Musa'nın aşkını günlerce, kedilerin yarısını saatlerce verebiliyor. Tabii onlar sermayenin basını, biz bunu artık çok iyi biliyoruz. Türk-İş destek vermiyor. Bayram Meral istese bu grevi bugün bitirir. Biraz çaba gösterilse yeter. Ama bu beklentinin boşuna olduğunu işçiler görmelidir. Çünkü; Meral asla sermayeyi incitmez. Çıkarları ortaklaşmıştır."

İşçilerde beliren en önemli yönelim ise grevi sokağa taşımak gerekliliğinin farkedilip, dile getirilmesidir. Bir işçi bunu şöyle dile getiriyor; "Biz burda hanım hanımcık, kimseyi pek rahatsız etmeden grev yapıyoruz."

S.Y. Kızıl Bayrak/ANKARA

Sağlıkta özelleştirmenin yıkıcı sonuçları üzerine...

"Özelleştirme politikası"nın yıkıcı sonuçları ortadadır. Ve tüm diğer alanlarda olduğu gibi sağlık sektöründe de çarpıcı boyutlara ulaşmıştır.

İnsan sağlığı gelinen aşamada sermayedarlara büyük gelirler sağlayan bir ticaret halini almıştır. Bugün en basit bir hastalığın tedavisi bile ancak astronomik rakamlar karşılığında mümkün hale gelmiştir. SSK gibi nispeten ucuz hizmet veren hastanelerde ise eski, yetersiz ve bozuk malzemeyle insan yaşamıyla oynanmaktadır. Yanlış ya da bozuk iğne vurulması sonucunda elleri-kolları kangren olup kesilen bebekler; teste tabi tutulmayan basit bir kan nakli sonrası çoluk-çocuk ailece AIDS virüsüyle "tanışmak" zorunda kalan insanlar; cebinde parası çıkmadığı için "acil servisi"nde ölüme terk edilenler vb. Türkiye'de gündelik olaylar halini almıştır.

Bu insanlık dışı görüntüleri medya bize gün be gün "duygusal" süslemeler eşliğinde sunmaktadır. Sermaye devleti iğrençlik ne kadar çok gösterilirse o denli kanıksanır mantığıyla hareket etmektedir. En büyük insanlık dramı sermaye medyasının elinde toplumu uyuşturan bir sansasyona dönüştürülür. Bir kaç ay önce bir imamın genç eşi ve yeni doğmuş bebeği, bizzat devletin sorumsuzluğu nedeniyle AIDS'e yakalanmıştı. Günlerce medya bu olayla çalkalanmıştı. Fakat haberi sayfalar dolusu veren, saatler boyu sözkonusu AIDS vakasını program yapan hiç bir gazete ve TV gerçek suçluya işaret etmemiştir. Oysa sağlık sektörünün bu durumda olmasının sebebi sermaye düzenidir. Bu düzen insan sağlığını dahi talan, vurgun, soygun ve rüşvet bataklığına çekecek denli çürümüştür.

Bizi en ağır ve sağlıksız koşullarda çalıştıran; bizi her türlü hastalığı davet eden havasız, nemli konutlara mahkum eden; lağımın sokaklarda aktığı, çamurlardan geçilmeyen gecekondu mahallelerinde çocuklarımızı her türlü mikrop ve enfeksiyonla yüzyüze bırakan bu sistemdir. Çağımızdaki bilimsel gelişmeler insanlığın hizmetine sunulmuş olsaydı, bugün yüzyüze-kaldığımız hastalıkların çoğu yeryüzünden silinmiş olurdu. Arta kalan hastalıkların ezici ağırlığının ise tedavisi kökten ve en düşük bir maliyetle mümkün hale gelirdi. Fakat bugün bilim insanlığın değil tekellerin hizmetindedir. Bilime insanlığın ihtiyaçları değil, silahtan ilaca kadar çeşitli sanayilerin kar hırsı yön vermektedir.

Kapitalist sistemde insanlığın (işçi sınıfı ve emekçilerin) kolektif emekle ürettiği tüm zenginlikler, tüm değerler bir avuç kapitalistin elinde birikmiştir. Ancak bu sistemin yıkılmasıyla ve sosyalizmin kurulmasıyla birlikte ki, herkes özgür ve eşit olacak, insanın sağlık, eğitim vb. gibi temel ihtiyaçları ücretsiz karşılanacak, bilim ve diğer değerler üzerindeki egemenlikleri asalıkların elinden alınacak ve gerçek sahibine, insanlığa iade edilecektir.

Kapitalizmden sosyalizme giden yolu ise proletaryanın devrimci mücadelesi düzleyecektir. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen emekçi kesimler kapitalizme karşı ve sosyalizm için iktidar mücadelesi vererek kurtulacaktır!

**İşçi Sınıfı Savaşacak!
Sosyalizm Kazanacak!**

Kapitalizm toplumu çürütüyor

Dünya burjuvazisi sınıf egemenliğini yeryüzünün her karış toprağına yaymak ve pekiştirmek için ekonomik, sosyal, siyasal, ideolojik, kültürel saldırılarını çeşitlendiriyor. Ancak manevra alanlarının genişliğine, taktiklerinin çeşitliliğine karşın sistem doğasındaki yapısal krizi söküp atamıyor. Sınıf ve emekçilere yapılan her saldırı dalgası sermaye düzenine kısa soluklu bir nefes aldırsa da, nesnel olarak bağrındaki çelişkiyi derinleştiriyor.

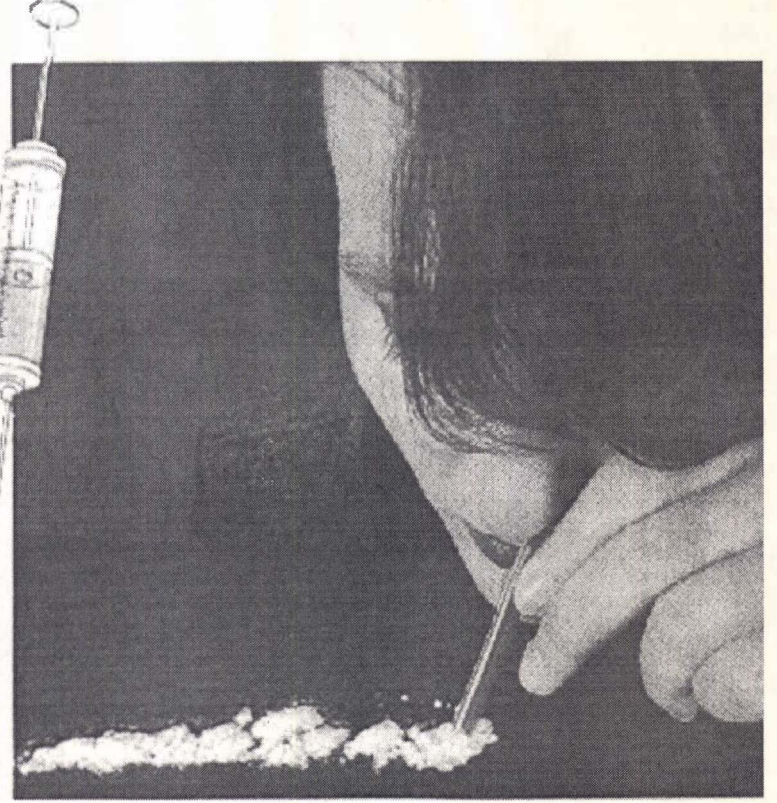
Kapitalizmin yapısal bunalımı kendini her alanda üretmektedir. Kapitalist barbarlık zemini üzerinde toplumsal çürüme başgösterirken, her çürüyüş aynı zamanda sistemin bunalımını koşulluyor, besliyor.

Sermaye sınıfı bunalımının faturasını işçi ve emekçilere ödetmekle kalmıyor. Bunalımın bir sonucu olarak toplumsal yaşamda derinleşen ahlaki-manevi çürümeye de hakim olmaya çalışıyor.

Dünya ölçeğinde uyuşturucu ticareti, fuhuş, kumar vb. manevi yozlaşma alanının işleyişi, emperyalist-kapitalist ülkelerin denetimi altındadır. (Örneğin ABD'nin Panama'ya düzenlediği askeri müdahale, uyuşturucu ticaretinin hamiliğini kaptırmama kaygısından kaynaklanmıştı. Geçmiş dönemde Kolombiya hükümeti ile yaşadığı gerilim ise uyuşturucu ticaretinden Kolombiya hükümetine düşen %1'lik paya da el koymak istemesinden ileri gelmektedir.) Bir yandan elde edilen muazzam karlar dünya işçi ve emekçilerine, devrimci örgütlere saldırı rantı olarak kullanılmaktadır. Diğer yandan ise toplumsal değerlerin, ahlaki-manevi çürümenin kendisi milyonlarca emekçinin potansiyel devrimci dinamiklerini kurutmada kullanılmaktadır. Burjuvazi kendi toplumsal zemininin yıkılmalarını bu kez bir başka biçime dönüştürerek yeniden üretmekte, bunu da ömrünü bir nebze olsun uzatabilmek amacıyla yapmaktadır.

Manevi-ahlaki çürüme ve yozlaşma emekçi kesimler içinde özellikle yaygınlaştırılmaya çalışılmakta, böylelikle sefalet altında yaşayan kitlelerin tepkilerinin sömürünün esas kaynağı olan sermaye düzenine yönelmesi engellenmektedir.

Örneğin bugün uyuşturucu kullanımı emekçi katmanlar içinde her geçen gün artmaktadır. Bu tuzak özellikle genç işçileri vurmaktadır. Yine işçi ve emekçilerde içki tüketimi yoğunudur. Her emekçi bölgede, semtlerde mutlaka birahaneler

bulunmaktadır. Bu birahanelerde kadınlar da çalıştırılmakta, bastırılmış cinsel dürtüler kısıktılarak içki tüketimi artırılmakta, böylelikle sosyal çürümeye bir yön daha eklenmektedir.

Yine kahve kültürü ve kumar sınıf ve emekçi kesimler içinde yaygınlaşmaktadır. Emekçi semtlerinde adım başı rastlanan kahvehanelere büyük oranda işsizler çekilerek lümpen-yoz bir kültürle kuşatılmaktadır. Sosyal ilişkilerdeki, değer yargılarındaki yozlaşma ve kokuşma burjuvazinin kültürüne ait ve onun sosyal plandaki bir karakteristiğidir. Ancak işçi ve emekçilerde de kendine alan açmış ve yayılmaya başlamıştır. Sosyal ilişkiler adına iki yüzlü meta ilişkileri kurulmaktadır.

Sınıfsal kutuplaşmanın görece yoğunlaştığı, kitle eylemliliğinin köklü bir geçmişe sahip olduğu, sınıf çatışmalarının yoğun yaşandığı lokal direnişlerin patladığı fabrika kentlerinde (İstanbul gibi) toplumsal yaşamdaki erozyonlar, sınıf ve emekçilerde keskin biçimlerde yaşanmayabilir. Ama sınıf çatışmasının sıcak bir biçimde yaşanmadığı, kitle eylemliklerinin kesikli bir mücadele geleneğinden beslenme imkanlarının dar olduğu, küçük ve orta burjuvazinin siyasal liberalizminin egemen olduğu (İzmir gibi) kentlerde, sınıf ve emekçiler üzerindeki sosyal tahribat süreçleri çok daha derin ve kapsamlıdır. Toplumsal mücadelelerin, kitle eylemliklerinin gelişkinlik düzeyi, o düzeye tekabül eden sınıf

kültürünü, sınıf kimliğini de koşullamaktadır.

Sistem çürüyor, çürüdükçe toplumu da çürütüyor. Süreç, bir sarmal yay gibi işçi sınıfı ve emekçileri gittikçe daha çok içine alıyor. Kitle hareketlerinin devrimci politizasyonunun yokluğu koşullarında bu süreç derinleşiyor. Ancak, kapitalist sistemin kendisine yönelen bir sınıf hareketi, başta kendisiyle birlikte emekçi katmanların sosyal dejenerasyonunun önünü tıkayabilir. Ancak devrimci sınıf mücadelesi arenasına çıkan, sosyal kurtuluşu hedefleyen bir proletarya hareketi sosyal çürümeden kendisini kurtarabilir. İşçi sınıfının tarihsel devrimci rolüne soyunması ve sistemin karşısına dikilme süreci, aynı zamanda meydanı dolduran kapitalizmin manevi-kültürel değerlerinde de altüst oluşu ve yerine komünist değerleri, komünist kültürleri yerleştirme sürecidir.

Bu sürecin pratik-güncel ifadesi Parti dir. İhtilacı, illegal komünist partisi işçi sınıfının sınıf çıkarları temelinde sömürü sistemine karşı burjuvazinin karşısına dikilmesinin ve devrim yürüyüşünün kaldırıcısıdır. Önderidir.

Sınıfın ve emekçi kitlelerin devrimci önderlik boşluğunun doldurulması ve politikleşmesi sorunun bir boyutudur. Diğer boyutu, sınıf bilinçli işçilerin ve sınıfın doğal önderlerinin seçimlerini sosyal çürümeye teslim olmaktan yana değil, devrim ve sosyalizmden yana yapmalarınıdır.

Türkiye'nin gelişmesi önündeki iki engel(!): "Müsrif devlet yapısı" ve "terör"

Polis Akademisi'nin yeni "öğretim" yılı törenlerinde konuşan devlet bakanı: "Türkiye'nin gelişmesinin önündeki en önemli iki engel, terör ve müsrif devlet yapısıdır." diyerek Türk burjuvazisinin gelişme stratejisini çok iyi özetlemiş. Türkiye açısından "gelişme" sorununun bu şekilde konuluşu aynı zamanda, bu strateji içinde devletin rolünün ne olacağını da özlü bir ifadesi anlamına gelmiş.

Nedir "müsrif" devlet yapısının kalıntıları, burjuvaziye göre? İşçi ve emekçilere dönük hizmet kırıntılarını henüz bütünüyle tasfiye edememiş oluşudur. Bunun yüklerini sırtında hala taşıyışıdır. Özellikle saldırısıyla açtığı tensikatlar, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma yolunda henüz bütün adımları atamamış oluşudur. İşçi ve emekçilere dönük eğitim, sağlık vb. alanlardaki çifte soygunun halen istenen düzeyde olmamasıdır. KİT işçilerine ve kamu emekçilerine -kepçeyle geri alınsa da- kaşıkla verilen ufak tefek ücret artışlarıdır. Sözde yoksul köylüye verilen, ama teceli ve tüccarların gaspettiği "tarıma dönük sübvansiyonlar" dır. vb.

Burjuvazinin hesabına göre bu "müsrif devlet yapısı" sınıfa dönük saldırılarla aşılmalıdır! Ancak bu koşullarda kapitalist Türkiye'nin "gelişmesinin", yani tekellerin daha da palazlanmasının önündeki en önemli engellerden biri kalkmış olacaktır.

Ama diğer bir engel daha vardır.

Tüm bu saldırıların sonuçları işçi ve emekçiler için daha fazla sefalet, daha fazla açlık, daha fazla işsizlik olacaktır. İşçi ve emekçilerin bu saldırılara karşı öfkesi büyüyecek, mücadelesi yükselcektir. Bu düzen içinde gelecek umudunu yitiren ezilen ve sömürülen yığınlar yüzünü devrime ve devrimcilere daha fazla dönecektir. Yığın hareketi ve devrimci hareket birlikte yükselcektir.

Onların demagogik söylemiyle bu engelin adı "terör"dür. Polis Akademisi "öğrencilerini" asıl ilgilendiren, doğrudan onların meslek ve vazife alanına giren "engel" de budur.

Sermaye iktidarı "müsrif devlet yapısını ortadan kaldırmak" kılıfı altında işçi ve emekçilere azgınca saldıracaktır. Yığınların bu saldırının yıkıcı sonuçları karşısında yükselteceği mücadeleyi ezmede faşist terör düzeninin temel dayanağı olacaktır.

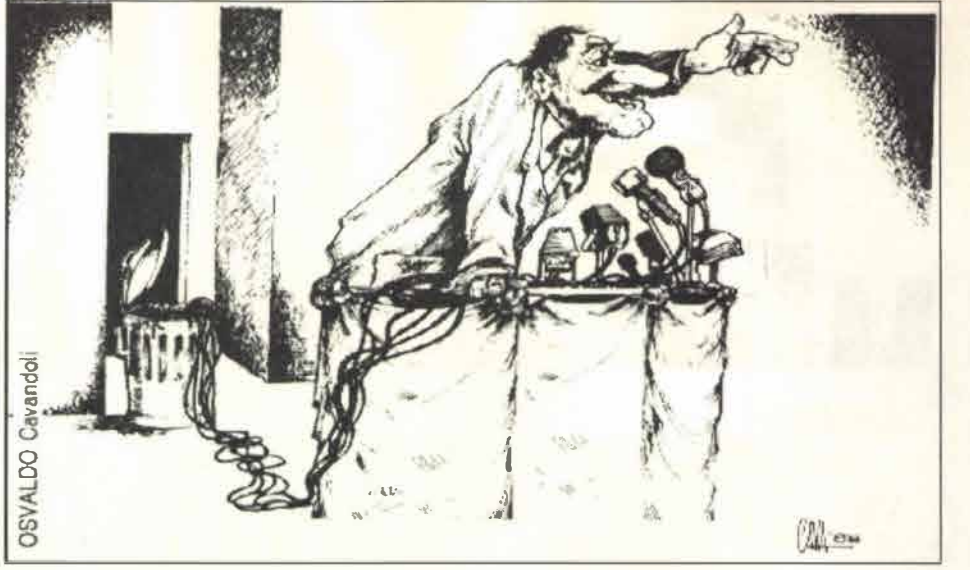
Oyleyse, bu müstakbel polis

adaylarına ve onların eli kanlı meslektaşlarına Türkiye'nin gelişmesinin önündeki engellerin aşılmasında "önemli" ve "şerefli" bir rol düşmektedir! Greve çıkan işçinin, sendika hakkı isteyen memurun kafasında kırılan her cop, kapatılan her demokratik kitle örgütü, toplatılan her dergi, devrimcilerin işkencede, gözaltında, zindanlarda, infazlarda her katledilişi, harçları protesto eden öğrencilerin yerlerde sürüklenişi, halkların özgürlüğünü, kardeşliğini isteyenlere sıkılan her kurşun, kapitalist Türkiye'nin "gelişmesi" önündeki bir engeli daha kaldırmış olacaktır. Polisler bu "önemli" ve "şerefli" hizmetlerinin karşılığını ise ek zamlarla, ayrıcalıklarla ve yanısıra irili ufaklı mafya işleriyle alacaklardır. Onların senaryosu böyledir.

Oysa faşist terörden başka bir dayanağı kalmamış olması, bir düzenin gücünü değil güçsüzlüğünü, aczini gösterir. Nerede özgürlük mücadelesi yükseliyorsa, bu devlet gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Kürt ulusal özgürlük mücadelesi ve sömürgeci savaş gerçeği yanıbaşımızdadır. Ama devlet, özgürlüğün bilincine varmış, bu yolda silahlanmış, ayaklanmış bir halkı ne yapsa yenilgiye uğratamıyor. Kürdistan'da yıllardır tükenişi, iflâsı yaşıyor. Bu da diğer bir gerçektir.

İşçi ve emekçiler, öncelikle kafalarının içinde düzenin örmeye çalıştığı korku barikatlarını aşmalıdırlar. Bu, Gazi halkının, Tuzla Deri işçilerinin, zindandaki devrimci tutsakların, devrimcilerin yolundan ilerlemek demektir.

Reformistlerin kendi korkularına sizleri de alet etmesine izin vermeyin. Bu düzene ve devlete karşı pembe hayaller beslemeyin, gelecek için yumuşak düşler kurmayın. Düzen seçenekleri gayet net bir şekilde dayatıyor. İşçi sınıfı haklarını korumak, geliştirmek ve kurtuluşun yolunda ilerlemek istiyorsa, bedel ödemesi, militanca savaşıması ve düzene karşı silahlanması gerektiğini bilmelidir. İşçi sınıfı kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda örgütlendiğinde, bu militan geleneği yarattığında, faşist köpeklerin tüm vahşeti bile bu düzeni yıkılmaktan kurtaramayacaktır. Komünist işçi partisinin önderliği altında ve bizzat kendi deneyimleri ışığında ayaklanmanın ve silahlanmanın bilincine varmış devrimci proleter bir yığın hareketinin karşısında hiç bir kuvvet duramaz.

Burjuvazinin ahırından yine pis kokular yükseliyor!

Gün geçmiyor ki bu çürümüş, kokuşmuş düzenin içinde yeni bir yolsuzluk, hırsızlık olayı açığa çıkmıyor. Bu sefer pis kokular "milletin" "meclisinin" "kutsal" çatısı altından yükseldi. Meclis Hastanesi'nde çalışan bir doktor, milletvekillerinin pisliklerine daha fazla tahammül edemeyip görevinden istifa etti.

Pislikler, düzenin ve devletin bütün kurumlarından, bütün yönetici aygıtlarından öylesine kabarıp taşmaktadır ki, gizlenemez bir haldedir. Bu yüzden meclis içinde sözde yolsuzluk araştırma komisyonları kurarak halkın öfkesini yatırtmaya, işçi ve emekçileri oyalamaya çalışıyorlar. Ama bir de bakılır ki, sözde yolsuzlukları araştıran bu komisyonun başkanı ya da onları yargılayacak yüce divanın üyeleri, bizzat bu hırsızlar çetesinin elebaşlarıdır. Bozacının şahitliği şıracıya teslim edilir.

Hükümete gelmek ve vurgunun büyümesini vurmak için, birbirlerinin pislikleri üzerinde politika yapmayı ihmal etmezler. Her biri bir diğerinin pisliğinden haberdardır. Yolsuzluk dosyaları birer şantaj unsuru olarak raflarda el altında tutulur. Aynı kirli siyaseti sürdürmenin bir aracı haline getirilir.

Ama Demirel'in sözleriyle "devlette devamlılık" esastır. Şapka değişir ama baş yerinde kalır. Yani hırsızın biri gider diğeri gelir. Hırsızlar kendi aralarında it dalaşı yapabilir, ama sömürü ve soygun mekanizması bir "süreklilik" arzeder. Düzenin işleyiş kuralı budur.

İşte "devletteki devamlılığın" ve "demokrasideki işlerliğin" alanlarından biri de milletvekillerinin ortak ayrıcalıkları, bu ayrıcalıkların korunması ve sürdürülmesidir. Birbirleriyle gerektiğinde it dalaşını eksik etmeyen değişik partilerin milletvekilleri, vurgunu birlikte vurdukları alanlarda, birbirlerine karşı süt dökmüş kediye dönerler. Hiç birinin sesi çıkmaz, içlerinde sözde en namuslu, en dürüst geçinenleri de buna dahildir.

Milletvekillerine dönük sağlık hizmetleri alanı da bunlardan birisidir. Bir yanda, işçi ve emekçilerin SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı üzerinden kırıntı düzeyindeki sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerine yönelik saldırı en azgın şekilde sürmektedir. İşçi ve emekçiler bu düzen tarafından açlığa, sefalete, hastalığa, işkatiatlarına mahkum edilmekle kalmayıp, hastahane kapılarında, ilaç kuyruklarında sürdürülmektedir. Yüzbinlercesite tedavisimümkün hastalıklara rağmen parasızlık nedeniyle ölüme terk edilmektedir. Diğer yanda ise en modern sağlık hizmetleri bedavadan bu adı

milletvekili olan leş kargalarının hizmetine sunulmaktadır. Meclis Hastanesi 24 saat bunların ve yakınlarının emrine amadedir. Burjuvazi ve onun uşaklarının dişleri ağrısına "check-up" için ABD'ye uçtukları bilinir. Milletvekilleri için de bu geçerlidir. Ama tüm bunlar sadece sağlık alanındaki derin sınıfsal çelişkilerin ifadesi olmakla kalmaz. Milletvekilleri sadece bu "normal" ayrıcalıklarla yetinmezler, bu alanda da "sineğin yağını nasıl çıkarırız", "buradan nasıl daha fazla cebimizi doldururuz" hesabını yaparlar. Meclis hastanesi'nde tedavisi mümkün "rahatsızlıkları" için, beş yıldızlı özel hastahanelere sözde sevk yaptırarak, milyarlarca liralık hayali faturalar kestirmekle kalmazlar, bir de bu parayı özel hastane sahipleri ile kırışırlar.

İşte mecliste çalışan bir doktorun bu pisliklere tahammül edemeyip istifasını vermesi ve istifa gerekçesinde bu gerçekleri sergilemesi üzerine olay kamuoyunun gündemine geldi. Devletin buradan kendine dönük çıkartacağı dersler olacaktır. Belki bir göstermelik komisyon da bu alanda açılacaktır. Belki işi bu kadar fazla da azıtmayın diye milletvekillerinin biraz kulağını çekecektir. Belki bundan sonra doktorlarını seçerken daha titiz davranacaktır. Gizli meclis görüşmelerinin hizmeti, "güvenlik" gereği, nasıl sağır ve dilsiz müstahdemlere gördürülüyorsa, meclis hastanesi için de "kör, sağır, dilsiz" doktorları arayıp bulacaktır.

Ama asıl işçi sınıfını bu pislikler karşısında "kör, sağır, dilsiz" haline getirmeyi, bu pislikleri ezilen ve sömürülen yığınlara kanıksatmayı başardığı ölçüde, burjuvazi işlediği suçlar karşısında hiç bir korku duymayacaktır. İşçi sınıfı; "vatan, millet, ezan, bayrak" demagogisi ile yığınları oyalayıp açlığa, sefalete sürükleyen; "vatanın bölünmez bütünlüğünü koruyoruz" demagogisi ile kardeş Kürt halkını katleden; "teröre karşı mücadele" demagogisi ile devrimcileri katleden bu terörist devletin, bu sermaye partilerinin ve onların milletvekillerinin gerçek yüzünü görmelidir.

Proletaryanın devrimci önderi Karl Marx'ın sermayenin parlametosu için "burjuvazinin ahırını" demesi boşuna değil. Kapitalist sömürü ve soygun düzeninin, "kutsal" meclis çatısı ve buradaki "dokunulmaz" vekilleri, doğal olarak bu düzenin bütün pisliklerinin de en bayağı temsilcileridirler. Kendileri de birer pisliğe dönüşmüşlerdir.

Bu düzeni yukardaki bütün pislikleriyle birlikte mezara gömmek ise devrimci proletaryanın görevidir.

Kaddafi krizi ve ulusal onur sorunu

Libya gezisinin amacı:

Erbakan ikinci dış gezisini Mısır, Libya ve Nijerya'ya yaptı. Refahyol Hükümeti'nin bu gezilerle amaçlarından biri, karşılıklı ekonomik ve ticari ilişkilerin geliştirilmesi yoluyla sermayeye yeni pazar ve yatırım alanları açmak, yeni kaynaklar yaratmaktır. Bir diğeri, İran, Irak ve en son olarak da Libya ziyaretinde görüldüğü gibi, Kürt ulusal mücadelesine karşı bu ülkelerin desteğini arkasına almak, bu alanda işbirliğini geliştirmektir. RP'nin daha özel bir amacı da, bu gezileri "islam ortak pazarının kurulması yolunda adımlar", "Hristiyan Batı'ya karşı müslüman devletler ve halklar arasında işbirliğinin geliştirilmesi" vb. şeklinde propaganda ederek kendi kitle tabanını oyalamaktır. Yanısıra RP'nin, bu tür gezilerle, ABD'nin Ortadoğu'da kendisine bir misyon alanı açmasını ve ABD emperyalizmi ile ilişkilerini bu yoldan pekiştirmek, bunu ABD'nin diğer uşaklarına karşı bir koz olarak kullanmak istediği de görülüyor. RP, aklı sıra, ABD emperyalizmi ile ihtilafli bölge devletleri arasında arabuluculuk yapmak, "barış" maskeli emperyalist hegemonya sürecinin gelişmesine hizmet etmek istiyor. Bu amaçlarını İran gezisi sırasında Erbakan ifade etmişti. Libya gezisi sırasında da benzer bir yaklaşım sundu. Ama bu uşak, bugün ne yapsa efendisine yaranamıyor.

ABD, bugün için Ortadoğu'daki hegemonya sürecini, Türkiye'nin bölge devletleri ile ve özellikle Libya, Irak, İran, Suriye, Sudan vb. "terörist" ilan ettiği devletlerle -kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda da olsa- ilişkileri geliştirmeye çalışması yolundan ilerletmeyi tercih etmiyor. Kendi inisiyatif dışındaki bu tür ilişkileri, çıkarları açısından taviz almak değil, taviz vermek sonucunu doğurabileceğini düşünüyor. İçine girdiği seçim döneminde, iç politikada prim yapmak için bu tür "yumuşak" ilişkilerden özellikle uzak duruyor.

Libya ziyaretine muhalefetin "perde" arkası:

Bu yüzden ABD daha gezi programı belli olur olmaz, gezinin Libya bölümünün iptal edilmesi yönünde tutum aldı. Bu tutum, ABD'nin devlet, medya ve düzen partileri içindeki birinci derece uşakları üzerinden ifade edildi. ABD bunların ipini o yana çekince, "bir çakıl taşı vermemek için" halkların kanını döken "vatan, millet, bayrak" demagogları, Libya gezisinin iptali için muhalefeti yükselttiler. Her türlü ("laiklik elden gidiyor, ekonomi

batıyor, şeriat güçleniyor, ordu darbe yapacak") aracı kullanarak ABD'nin "terörist" ilan ettiği Libya'ya geziyi iptal etmeye, Erbakan'ı engellemeye çalıştılar.

Ancak RP'nin yukarıda belirtilen amaçlarına sahte anti-emperyalizm gösterileriyle iç politikada kıvırtma ihtiyaçları da eklenince Erbakan Libya gezisini gerçekleştirdi.

Kaddafi'nin "infial" yaratan sözleri:

Erbakan Libya'ya "PKK'yı terörist ilan eden ve PKK'ya karşı Türk devletini destekleyen" ortak bir deklarasyon imzalatılarak geziden muzaffer bir "komutan" edasıyla dönmeyi amaçlıyordu. Ne var ki Kaddafi ortak deklarasyonda Libya'ya ambargo uygulayan ABD emperyalizmine "terörist"denmesini talep etti. Elbette ABD'ye uşaklıkta kusur etmeyenlerin böyle bir şeyi kabul etmeleri mümkün değildi. Kaddafi'nin: "Ortadoğu güneşi altında Kürt milleti de yerini almalıdır... Araplar, Kürtler gibi savaşçı bağımsız oldular... Türkiye, düşmanımız İsrail'e su verecekmiş. İsrail devlet bile değil... Türkiye I. Dünya Savaşı'ndan sonra kendi iradesini kaybetti, işgal edildi" türü ifadeler içeren konuşması bunun üzerinde geliştirdi.

Zaten Libya gezisine baştan beri karşı çıkan kesim, Kaddafi'nin bu açıklamaları karşısında "mal bulmuş mağribi" gibi saldırıyı yükseltti. Kaddafi'nin gerek Türk devletinin emperyalizme uşaklığına, gerekse de Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğine yönelik dokundurmaları Türk burjuvazisi üzerinde adeta "infial" etkisi yarattı. (Yılmaz: "Erbakan ve Kaddafi delidir.", Ecevit: "Bir utanç gezisi.", Baykal: "Hesap soracağız.", Kalemler: "Gereğini yapacağız.", Çiller: "Haddini bilsin.", Türkeş: "Bu bir vatan millet meselesidir."). Suçlular suçlarının

yaşamaktadır, hiç bir ırkçılık meselesi yoktur, sadece PKK terörü meselesi vardır, kimse PKK'ya arka çıkmasını, karşısında bizi bulur" sözleriyle Kürt halkına bütün düşmanlığını kustu ve diğerlerine sömürgecilikle benimle aşık atamazsınız mesajını gönderdi.

Burjuvazinin it dalaşından bundan öte bir şey de beklenemezdi.

İşçi sınıfı, burjuvazinin "ulusal onur" demogojilerine alet olmamalıdır:

Erbakan'ın ya da diğerlerinin yolundan

emperyalizme uşaklık ve kardeş Kürt halkının üzerindeki sömürgeci egemenlik, işçi ve emekçiler açısından sadece sefalet, işsizlik, açlık, kirli savaşta kurban edilmek, özgürlüklerden

yoksun kalmak sonucunu doğurmuyor. Sermaye iktidarı bu yolla kendi onursuzluk pisliğini işçi ve emekçilere de, TC hapishanesinde yaşayan diğer bütün halklara da bulaştırıyor. İşlediği insanlık dışı suçta ve vahşete onları da ortak ediyor.

Emperyalizmin uşakları, ortakları, sömürgeci egemenliğin temsilcileri, şimdi kalkıp iki koldan karşılıklı "ulusal onur" yaygarası koparıyorlar. Burjuvazinin "ulusal onuru", "ulusal davası" onun kendi gerici sınıf çıkarlarının ifadesidir. Bu yüzden, o emperyalizme uşaklığı da, sömürgeci egemenliğini de "ulusal onur", "ulusal dava" olarak savunma yüzüzlüğünü gösterir.

Ama işçi sınıfı bu onursuzluğa alet olmamalıdır. Onlar "ulusal onur", "ulusal dava" adı altında kendi gerici sınıf çıkarlarına ve kendi it dalaşlarına işçi ve emekçileri de alet etmeye çalışıyorlar. Kardeş bir ulusun ezilmesine, katledilmesine sessiz kalan bir sınıf, ne özgür ne de onurlu olabilir. Aynı şey emperyalizmin ve ortağı sermaye iktidarının egemenliğine boyun eğen bir sınıf açısından da geçerlidir. Hangi halka mensup olursa olsun, işçi sınıfı kendi onurunu, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda savaşarak emperyalizmin uşağı sermaye iktidarını yıktığı, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine destek verip sömürgeci egemenliği devirdiği zaman kazanacaktır. İşçi sınıfının "ulusal" parolası yoktur. Onun parolası, "dünyanın bütün işçileri birleşiniz" sınıfsal şiarında somutlanır.

**Kahrolsun Emperyalizm!
Kahrolsun Sömürgeci Sermaye İktidarı!
İşçiler Birlik, Halklar Kardeş Olmalı!**

Bu ayıbı Meclis temizlesin

Kaddafi'nin Türkiye'ye hakaretlerini gözünü tavana dikip dinleyen ve tepki göstermeyen Erbakan'a öfke yağıyor

yüzlerine vurulmasının korkusuyla "infiala" kapıldılar ve karşı saldırıya geçtiler. Hedef Erbakan'dı, Kaddafi zaten delinin biriydi!

Demek ki emperyalizme uşaklığın, ABD'nin dümen suyunda hareket etmenin, ve sömürgeciliğin, eşitlik isteyen bir halkı katletmenin kendisi değil, bu uşaklığın ve sömürgeciliğin teşhir edilmesi "ulusal onurun çiğnenmesi", "Türk halkının aşağılanması" anlamına geliyordu! Burjuvazi gerçekleri tersyüz ederek kendi sınıf çıkarları üzerinden saldırıyı yükseltti.

Erbakan'ın basın açıklaması:

Erbakan kendisini savunurken, "ulusal onur" yaygarası koparanların ikiyüzlü muhalefetini gene aynı burjuva onursuzluk ve ikiyüzlülükle püskürtmeye çalıştı. Şovenizme karşı şovenizm silahını yükseltti: ABD ve diğer emperyalistlerin Kürt sorunu üzerinden giriştiği manevraları hatırlattı. Diğer yandan, ABD'ye uşaklık silahına karşı gene aynı uşaklık silahını elden bırakmadı: "Batı ile ilişkilerimizi sürdürmek ve geliştirmek tabii ki çıkarımız gereğidir. Ben bunları Batı ile ilişkilerimizi bozalım diye söylemiyorum, sadece Batı ile izlediğimiz akılcı politikayı, diğer devletlerle ilişkilerde bir yana bırakmamalıyız, eğer yanlışları varsa ilişkileri koparmayıp, bu yanlışları düzeltmeleri için çalışmalıyız. Ulusal onur yanlışlıkları düzelterek ulusal davamıza destekleri arttırarak sağlanır". Erbakan, diyalog yoluyla Kaddafi'yi "PKK'nın terörist olduğu konusunda" ikna etmeyi başardıklarını da buna ekledi. "Türkiye üniter bir devlettir, 65 milyon kardeş birarada

Türkiye-İsrail ilişkileri üzerine

Türk devletinin siyonist İsrail devleti ile ilişkileri bugüne kadar tam bir ikiyüzlülük örneği olmuştur. O yıllarca, bir yandan, bölge halkları nezdinde teşhir olmuş siyonist İsrail devleti ile girdiği işbirliğinin yaratacağı tepkiyi sınırlamak için, sözde Filistin halkının mücadelesinin destekçisi pozlarına bürünmüştür. Diğer yandan, İsrail devleti ile ilişkilerini ve işbirliğini açık ya da gizli yollardan sürdürmüş ve geliştirmiştir.

Türk devleti büyük bir ikiyüzlülükle aralarındaki işbirliğini dışarıda ve içeride bölge halklarından gizlemeye çalışmıştır. Dün bölgede İsrail devleti ile işbirliği, halklara düşmanlık ile aynı anlama geliyordu. Türk devleti bu vesileyle kendi gerçek yüzünün teşhir olmasından korkuyordu.

Ashında Türk devletinin İsrail devleti ile işbirliği son derece çıplak tarihsel örnekler üzerinden somutlanmıştır. O gene de, özellikle devletin uşağı islamcı hareketler aracılığıyla bu gerçekleri karartmayı bir ölçüde başarabilmiştir.

İsrail'i ilk tanıyan "müslüman" bölge ülkesi Türkiye olmuştur. Filistin topraklarının işgali sorunu BM'ye gelince Türk devleti burada da İsrail lehine oy kullanmıştır. İsrail'li yetkililer "Türk devleti Ortadoğu'daki koruyucu kalkanımızdır" diyerek Türk devletiyle ilişkilerinin anlamını özlü bir şekilde ifade etmişlerdir. Bu çıkarların farkında olan ABD ve Siyonist İsrail devleti, bu işbirliğini pekiştirmek ve güvence altına almak için Türk burjuvazisi içinde "mason" locaları örgütlemeye ve kadro devşirmeye özel bir önem vermiştir. Bir yandan bu işbirliğinin yürütücüsü olanlar, diğer yandan el altında tuttukları din tacirleri aracılığıyla yahudi düşmanlığını körükleyerek işbirliklerini gizlemeye çalışmışlardır. Emperyalistlerle çıkar ilişkilerine dönük tepkileri "Yahudi-Müslüman", "Hristiyan-Müslüman" sahte kutuplaşmaları ile çarpıtarak denetim altında tutmaya yönelmişlerdir.

ABD'nin Ortadoğu'daki başlıca iki uşağının bölge halklarına karşı emperyalist çıkarlar doğrultusunda işbirliği içinde olmalarından daha doğal bir şey yoktur. Türk devletinin İsrail devleti ile işbirliği yıllardır çok yönlü olarak sürmüştür.

Türk devleti İsrail devleti ile, MOSSAD-MİT üzerinden özeldir PKK'ya, genelde ise Türkiye ve Ortadoğu'daki tüm devrimci ve radikal hareketlere yönelik olarak "güvenlik ve istihbarat" alanında işbirliği içinde

olmuştur. Örneğin, İsrail devleti ASALA örgütünün çökertilmesinde Türk devletine yardımcı olmuştur. Türk devleti bunun karşılığında, sözde sahip çıktığı Filistin mücadelesini ezmek için İsrail devletine doğrudan destek vermiştir. 12 Mart ve 12 Eylül döneminde MOSSAD, Türk ve Kürt devrimci hareketlerine yönelik saldırıda Türk devletinin başta gelen işbirlikçisidir.

Türk devleti Orta Asya ve Kafkasya'da ABD ile birlikte İsrail devletine de taşeronluk rolünü üstlenmiştir.

Türk devleti, bir yandan bölge devletlerine karşı Dicle-Fırat sularını bir tehdit unsuru olarak kullanmakta, diğer yandan İsrail'i su konusundaki sıkışmışlıktan kurtarmak için Manavgat vb. projeler geliştirmektedir.

Dünya kadar, "emperyalist gavur batı" düşmanlığı kılıfı altında yığınları kendi gerici sınıf çıkarlarına alet etmeye çalışan, ve burada "yahudi düşmanlığına" özel bir yer veren RP, hükümete gelince İsrail ile ilişkileri daha da geliştirme yolunu tutmuştur. Yeni işbirliği anlaşmalarının altına imza atmıştır.

ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist "barış" süreci ile birlikte amaçlarından biri de siyonist İsrail devletinin bölgedeki meşruluğunu sağlamaktır. Buna bağlı olarak hareket ve manevra alanını arttırmaktır. ABD ile uzlaşan bölge devletlerinin sayısı artmış, bunların İsrail devleti ile ilişkileri de gelişmiştir. Bu süreçte Türk devleti de eski sıkıntılarından kurtulduğunu düşünerek İsrail devleti ile ilişkilerini daha da geliştirme, açıktan yürütme ve bunu askeri işbirliği anlaşmalarına dek vardi'ne noktasına kadar ilerletmiştir.

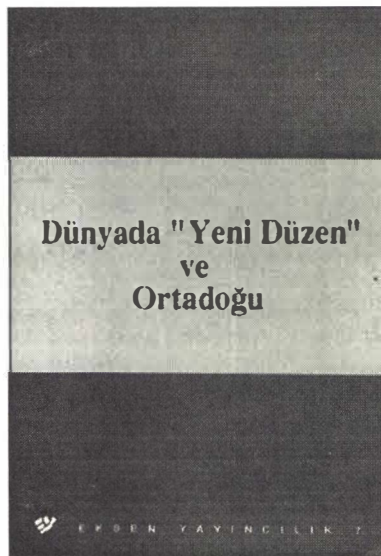
Sermaye devleti siyonist İsrail ile ilişkilerini böyle açıktan pervasızca geliştirme yolunu tutarken, asıl güvencesi Ortadoğu'da emperyalist "barış" sürecinin ilerlemesi, devrimci hareketlerin zayıflatılması, buna paralel olarak halkların anti-emperyalist ve anti-siyonist bilincinin karartılmasıydı. Bu hesapların tutmadığı ve tutmayacağı Filistin'de yeniden yükselen intifada eylemleri ile birlikte bir kez daha açığa çıkmıştır. Filistin'de yükselen mücadele ve siyonist devletin katliamları diğer Ortadoğu halklarıyla birlikte Türkiye'deki halkların da ABD'ye ve İsrail'e karşı tepkisini yükseltmektedir. Ve Türk devleti bir kez daha suç üstü yakalanma tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Türk devletinin bu açıdan işini

kolaylaştıran şey ise, bu alandaki duyarlılığın gerici tarafından istismar ediliyor oluşudur. Türkiye devrimci hareketinin, Filistin mücadelesine bugün radikal "İslamcı" kesimin önderlik ediyor oluşunun da payıyla, Filistin sorunu ve siyonizme karşı mücadele konusunda tutukluk içinde oluşudur. Meydanı boş bulan gericiler ise Filistin sorununu

"Müslüman-Hristiyan çatışması" olarak sunarak anti-emperyalist bilinci bulandırmakla kalmıyorlar, Türk devletinin siyonizmle ve emperyalizmle işbirliğini de gözlerden uzak tutuyorlar. Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında sömürgeci Türk devletinin safında yer alanların Filistin halkının ulusal mücadelesini de samimiyetle ve tutarlılıkla savunmaları mümkün değildir, onlar bu sorunu kendi gerici çıkarları için istismar etme yolunu tutuyorlar. Gösterileri örgütleyen Milli Gençlik Vakfı, İsrail ile işbirliği anlaşmaları imzalayan hükümet ortağı RP'nin bir alt örgütlenmesidir. Böylece anti-emperyalist bilinci sulandırmaya, tepkileri kontrol altında tutmaya, biriken öfkeyi kendi gerici sınıf çıkarlarına alet etmeye, düzen içine kanalize etmeye çalışıyorlar.

Devrimci hareket ve komünistler bu alanda meydanı boş bırakmamalıdır. Siyonizme karşı mücadele, Filistin halkının özgürlük mücadelesine destek vermek, Türk devletinin İsrail devleti ile işbirliğini teşhir etmek görevimizdir. Bu aynı zamanda yığınların anti-emperyalist, anti-sovenist, anti-kapitalist devrimci bilincini ve eylemini geliştirmenin de bir imkanıdır. Meydanın gericilere kalması, tüm bu açılardan bilincin bulandırılması ve kitlelerin tepkisinin din tacirleri aracılığıyla düzen içine kanalize edilmesi anlamına gelecektir.

Emperyalizm ve Ortadoğu

Kuşku yok, yüzyılın ilk yarısında İngiliz emperyalizminin, ikinci yarısında Amerikan emperyalizminin Ortadoğu üzerinde ekonomik, siyasal ve askeri tam denetim kurmak arzusu ve çabası, temelde bu bölgenin petrol hazinelerini barındırmasındandır. Bütün bir yüzyıl boyunca bölgede meydana gelen siyasal sorunların ve çatışmaların temelinde, son tahlilde petrol kaynaklarını denetim altında tutmak vardır.

Ama Ortadoğu aynı zamanda coğrafik konumuyla da son derece stratejik bir bölgedir. Uç kıtanın birleşme noktasıdır. Kara, deniz ve hava ulaşımı bakımından ayrı bir önemi vardır. Süveyş kanalını hatırlamak bile bu önemi anlamaya yeter.

Ve bütün bu iktisadi ve coğrafik özellikleriyle birlikte bugünün Ortadoğu'su, denilebilir ki bugünün dünyasının en istikrarsız bölgesidir. Ciddi ve çeşitli siyasal sorunların değişik biçimlere bürünen toplumsal kaynaşmalarla içiçe geçtiği, düğümlenip yumaklaştığı bir alandır. Siyonizm belası bu bölgenin bağrındadır; emperyalizm tarafından tepeden tırnağa silahlandırılmış siyonist İsrail bölge halklarının başına saplı bir bıçak gibi durmaktadır. Yeryüzünün en gerici ve çağdışı rejimleri sayılması gereken kukla Arap krallıkları ve şeyhlikleri petrol zenginliği üzerinde ve emperyalizmin her türlü desteğiyle bu bölgede hükmetmeye devam etmektedirler. Zenginlik ve safahat ile yoksulluk ve sefalet bu bölgenin koyun koyuna duran kaba gerçekleridir. Gerek kendi aralarındaki anlaşmazlıklar, gerekse saldırgan ve yayılmacı İsrail'in varlığı nedeniyle bu bölgenin ülkeleri sürekli silahlanmakta, bölgenin biricik zenginliği olan petrol geliri Batılı silah tekellerine akmaktadır. Ortadoğu yalnızca kârlı bir silah pazarı değil, aynı zamanda yeni model silahların sıcak çatışmalar içinde sürekli bir deneme alanıdır. Tüm dünyaya mal olmuş Filistin ve Kürt sorunları ile tüm dünyada yankılanan Filistin ve Kürt kurtuluş mücadeleleri bu bölgede yaşanmaktadır. Batı emperyalizmine karşı belli bir tepkinin ifadesi radikal İslamcı akımların etkinlik alanı da bu aynı coğrafyadır. Çok karmaşık çıkarların düğümlendiği Lübnan iç savaşı yıllardır bu bölgede sürmektedir. Dünyada emperyalizme karşı tepkinin ve anti-amerikancı bilincin en yaygın ve kitlesel olduğu bir bölgedir Ortadoğu. ABD emperyalizminin akıl hocalarından Henri Kissinger'e göre, dünyada komünist ideolojinin en çok "kabul gördüğü" coğrafya da (Federal Almanya ile birlikte) Ortadoğu'dur. Son olarak, son otuz yılda üç devrimci yükselişe sahne olan ve tüm temel belirtileriyle devrime aday bulunan Türkiye, yine bu aynı bölgenin kilit ülkelerinden biridir vb.

Tüm bu özellikleriyle birarada alındığında Batı emperyalizminin Ortadoğu'ya gösterdiği aşırı ilgi kendiliğinden anlaşılır. Bölgeyi "yaşamsal çıkar" alanı ilan eden emperyalizmin dünya jandarması ABD, yıllar önce bölgede bir merkezi komutanlık (CENTCOM) kurmuştur. Bu komutanlığın görevi, Amerikan Çevik Kuvveti'nin bölgede yürüteceği işgal, müdahale ve cezalandırma eylemlerini koordine edip yönetmektir. Bölgenin dört bir yanı en modern ABD savaş gemileriyle kuşatılmıştır. Nükleer cephanelikler de taşıyan ABD donanması Akdeniz, Kızıldeniz, Umman denizi ve Basra körfezinde sürekli seyir halindedir. Her krizde yeniden açıkça görüldüğü gibi, Türkiye'deki Amerikan ve NATO üsleri aynı zamanda Ortadoğu'ya yöneliktir. (Doğu Avrupa'daki gelişmelerden sonra bugün artık tümüyle Ortadoğu'ya yöneliktir). Batı emperyalizmi "yaşamsal çıkar"larını korumak için bölgenin en gerici ve çağdışı rejimlerini ayakta tutmaktadır. İsrail, Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan Krallığı, Basra Emirlikleri, tüm bu siyonist, faşist, şeriatçı odakların arkasında Batı emperyalizmi ve onun jandarması ABD vardır.

Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu, Eksen Yayıncılık, sayfa: 22-23-24

'un iftira çamurunu

İstediklerini söyleyemeyenlerin istememediklerini duyuyoruz

Ekte bir yazı yayınlıyoruz; virgüline bile dokunmadan ve pencere olarak konulmuş ekiyle birlikte... "TKB ve Ekim'in Sancılarını Dindiremeyiz" orijinal başlığı taşıyan bu yazı *Kurtuluş* dergisine ait; bu derginin 14 Eylül 1996 tarihli 7. sayısında yayımlandı. Virgüline dokunmadan yayınladığımız yazı üzerinde yaptığımız tek değişiklik, ona hak ettiği yeni bir başlık koymaktan ibarettir. Bu yazı "bir avuç çamur"dan başka bir şey olmadığına göre, bundan böyle kendine yakışan bu tür bir başlıkla anılmalıdır.

Devrimci hareketin farklı ideolojik-politik konulara sahip farklı akımları olduğuna göre, bunlar arasında ideolojik mücadele ve pratikteki tutarsızlıkları hedef alan politik teşhir elbette olacaktır, olmak zorundadır. Ciddi ve özgüvene sahip bir politik akım bunu sorun etmek bir yana, devrimci akımlar arası ilişkilerde yaşanan sorunların ortaya konulmasında ve çözülmesinde tek sağlıklı yol olarak değerlendirir. İlkelere ve ideolojik içeriğe dayalı olan, çarpıtılmış değil gerçek ideolojik konuları hedef alan, pratik sorunların söz konusu olduğu her durumda gerçeğe sadakat gösteren bu tür mücadeleler, devrimciler arası güven ilişkilerini herhangi bir biçimde etkilemez, zedelemes. Tam tersine, ortaya konulmayan ve üzerine gidilmeyen sorunların yaratacağı tahribatın önüne geçerek, devrimci ilişkileri ve devrimciler arası güveni daha da geliştirip güçlendirir. İlkelere, ideolojik öze ve nesnel gerçeklere dayalı bu tür bir mücadeleyi sorun haline getirenler ise, bununla yalnızca kendi zayıflıklarını, özgüveninden ve sağlam bir konumdan yoksun olmalarını, bu çerçevede çaresizliklerini teyid etmiş olurlar.

Bizim bu açıdan herhangi bir sorunumuz yoktur; bugüne kadar olmadı, olduğunu da kimse iddia edemedi. Ideolojik konumumuz, politik çizgimiz ve mücadele pratiğimiz her tür eleştiriyi açıktır. Devrimci ve dürüst olmanın asgari koşullarına uygun hiçbir eleştiriyi bugüne kadar sorun etmedik ve gerekli olduğuna inandığımız her durumda kendi eleştirilerimizi de kimseden esirgemedik. Açıklık ve açık yüreklilik, devrimci akımlar arası ilişkilerde de bizim için temel bir prensip ve davranış tarzı oldu. Bugüne kadar kimse, ama hiç kimse bizi ideolojik tartışma ve mücadelenin düzeyini düşürmekle, tahrifata ve çarpıtmaya itibar etmekle itham edemedi. Ama dikkate değer bir olgudur; tersinden biz, yaygın biçimde, hatta neredeyse genel bir kural olarak, hep düzeysiz, gerçeğe ve gerçek konumumuza dayalı olmayan saldırıların döne döne hedefi olduk.

Dolayısıyla biz, ideolojik mücadele ve gerekli olan her durumda gerçeklere dayalı politik teşhir yerine tahrifata ve yalana, dedikodu ve spekülasyona ve bunları süsleyen küfür ve hakaretlere dayalı saldırı yolunu seçenlerle ilk kez karşılaşmıyoruz. *Kurtuluş* bunun yalnızca son bir örneğidir ve dahası o bunu bize yönelik olarak ilk kez de yapıyor değil. Daha önce de çok değişik

vesilelerle ve daha çok satır aralarını tercih ederek bunu bir çok kez yapmıştı. Fakat ilk kez bu kadar cepheden ve ilk kez bu kadar ölçüsüzce yapıyor bunu. İşi kaba yalana ve iftiraya vardırarak kadar kontrolden çıkarak...

Bizi hedef alan bu türden saldırılara sayfamızda olduğu gibi yer vermemiz de ilk kez olmuyor. Karşımızdakinin gerçek konumunu ve zayıflığını gözler önüne sermenin en dolaysız ve en etkili yolu olarak görüyoruz biz bunu. Yakın geçmişte, bu tür düzeysizlik örnekleri içinde en ibret verici olanlardan birine mevcut süreli yayınlarımızda yer vermekle kalmamış onu ayrıca konuya ilişkin kitaba da almıştık. Başka bazı örnekler, konularına ilişkin kitaplaştırmaları bekliyor. Bu aynı şey, bu son örneğin, *Kurtuluş*'un bize savurduğu bu "bir avuç çamur"un da başına gelecektir. Bu özellikle gereklidir. Zira geçmişteki örnekler, daha çok çarpıtma ve tahrifata dayanıyor ya da kaba bir zayıflığın ürünü olan küfür ve hakaretler içeriyorlardı. Bu davranışların bir yere kadar anlaşılabilir bir mantığı vardı. Oysa bu son örnek, kaba bir yalanı ve iftirayı fütursuzca ortaya atıyor ve bunu devrimci bir siyasal hareket hakkında en ağır genellemeler yapmanın dayanağı olarak kullanıyor. İftirasını ve ona dayandırdığı yargılarını bu yazısında döne döne tekrarlamakla kalmıyor, onu onbeş gün sonra *Atılım*'ı hedef alan dedikoduya dayalı bir başka polemikte bir kez daha yinelemekte herhangi bir sakınca görmüyor.

Ama sorunun vehameti devrimci bir siyasal akıma karşı savrulmuş bir avuç çamurdan da ötedir. Komünistler bugüne kadar ideolojik hasımlarının aczinin ürünü olan bu tür davranışlarını çok gördüler, fakat zerre kadar etkilenmediler. Bunu yapanlar sonuçta kendi utançlarıyla kaldılar. Oysa komünistler bugün her zamankinden daha güçlü ve daha güvenlidirler. Genel devrimci hareket içinde her zamankinden daha saygın bir yere sahiptirler. Zaten *Kurtuluş*'un hırçınlığı ve tahammülsüzlüğü biraz da buradan gelmektedir.

Sorunun asıl vahim yanı, DHKP-C'nin bunu başka devrimci siyasal akımlara karşı da göstermesi ve bu tavrın gitgide kontrolden çıkmasıdır. Aynı tahammülsüzlük, aynı hırçınlık bir süredir TKB'ye ve gelinen yerde artık MLKP'ye karşı da gösterilmektedir. Elbette sorun bu akımların eleştirilmesi, tutarsızlıklarının sergilenmesi değildir. Bu karşılıklı olarak yapılmalıdır, yapılacaktır. Sorun DHKP-C'nin burada kullandığı dil ve uyguladığı yöntemdir. *Kurtuluş*'un birlik üzerine yazıları, gitgide daha çok bir çarpıtma, dedikodu, spekülasyon eksenine kayıyor. Bu böyle sürerse eğer, devrimci güç ve eylem birliği bir yana, DHKP-C ile bu saldırıların hedefi olan devrimci akımlar arası normal ilişkiler bile ciddi sorunlarla yüzyüze kalacaktır.

DHKP-C bunun ne kadar farkındadır acaba? "Bir Avuç Çamur" yazısı, çamuruna başlamadan önce artık alışık olduğumuz o "rahatlık"la ve birlik zeminini kastederek, "*Bugünkü sürecin*

Bizim tartışma gündemimizde birlik sorunları vardı. *Kurtuluş*'a yönelik "sayfalar dolusu" eleştirinin ekseninde buna ilişkin sorunlardı.

Oysa *Kurtuluş* bu zeminden kaçıyor.

Tutup TİKB ile zindan direnişinin seyri üzerine sürdürdüğü bazı kısır tartışmalar üzerinden bizi muhatap alıyor.

Asıl sorundan kaçmak için tercih ettiği bu farklı sorunu tartışsa gene iyi. Ama hayır, tartışmıyor, yalnızca çamur atıyor.

Ortaya "Ekimci tutsakların direnişe geç başladığı" şeklinde yalnızca bizi

değil, gerçeği bilen tüm öteki devrimci çevreleri de şaşkınlığa düşüren kaba ve utanç verici bir

yalan atıyor. Ardından da bu utanç verici yalanı alıp, "bedel ödemekten kaçmak" gibi devrimci bir siyasal akım için son derece ağır

bir yargıya dayanak yapıyor.

Sonra da bu çamuru karıp karıp durmayı EKİM'e eleştiri sanıyor.

"Büyük"lük ve "önderlik" kompleksinin insanı düşüreceği durumlar böyle utanç verici zavallılıklardır.

Ma yanıt enler varlar

değerlendirmeleri de, tartışmaları da bu zemini kemirmemelidir" diyebilmektedir. Benzer şeyler yazının devamında da araya sıkıştırılarak tekrarlanmaktadır. Böyle bir yazı yazıp da içine böyle temenniler serpiştirenler ya normal bir muhakeme gücünden yoksundurlar, ya da samimiyet denilen şeyin zerresinden...

Bir çok belirti, DHKP-C'nin devrimci örgütlere dayalı bir güç ve eylem birliğini istemediğini, ama onu açıktan da reddedemediğini, çözümünü devrimci örgütlerle ilişkileri tahrip ederek süreci fiilen bozmakta bulduğunu gösteriyor. EKİM, TİKB ve MLKP ile tartışmaları bunun somut kanıtlarıdır.

Bu elbette DHKP-C'nin başka birlikleri istemediği anlamına gelmiyor. DHKP-C birlik istiyor, ama bunun reformistleri de kapsayan bir "demokratik muhalefet" birliği ("meclis"!)" olmasını istiyor. İlginçtir, *Kurtuluş* dergisi EKİM ve TİKB'ye birarada saldıran yazısının hemen arkasına şu başlığı taşıyan bir yazıyı koyuyor: "*Birliklerde Reformistlerle Birlikte Olacak mıyız?*" İki sayı sonra, bu kez *Atılım*'ı hedef alan siyasal dedikodu yazısının hemen önüne ise, "*Reformizm-Devrimcilik Ayrışmasını Hızlandırılm Evet!.. Ama Nasıl?*" başlıklı bir başka yazıyı... Her iki yazının ana fikri, birliğin reformistleri de kapsamaması ve bunun da "demokratik muhalefet meclisleri" olarak gerçekleşmesi üzerinedir.

Devrimci örgütlere saldıran ve onlarla ilişkileri tahrip eden her iki yazının, reformistlerle birliği teorize eden bu türden birer yazıyla tamamlanması, ilginç bir rastlantı olmanın ötesinde, son derece açıklayıcıdır da. DHKP-C, böylece, devrimci akımlara dayalı mevcut birlik süreçlerini bozma yoluna girerken, paralel olarak reformistleri kapsayan bir "sol birliğin" yolunu düzlemektedir. Reformistlerle tartışmalarda üslupla nezakete özel bir özen gösterenlerin, sıra devrimcilere geldiğinde hırçınlık ve tahammülsüzlükte sınır tanımamalarını da bir başka dikkate değer nokta olarak kaydedelim.

Hırçın misilleme ve kaçak güreş

Konuya ilgi duyan ve sorunu anlamak isteyen okur, *Kızıl Bayrak*'ın 21 Ağustos tarihli 12. sayısının orta sayfasında yayınlanan "*Devrimci Güç ve Eylem Birliğinin Sorunları-2*" başlıklı yazıyı yeniden incelemelidir. Zira *Kurtuluş*'un "bir avuç çamur"u bu yazıya hırçın bir misillemeden başka bir şey değildir. *Kurtuluş*'un yazısı *Kızıl Bayrak*'taki tartışmaya bir misilleme olduğu halde, orada ortaya konulan hiçbir sorun doğrudan ele alınmamış, satır aralarına sıkıştırılmış bir kaç dolaylı değinmeyle yetinilmiştir. *Kızıl Bayrak*'ta belgeleriyle ve *Kurtuluş*'tan uzun alıntılarla ortaya konulan sorunlara ve tutarsızlıklara yanıt bulmakta çaresiz kalanlar, çareyi Ekimci tutsaklara iftira atmakta ve bu arada TİKB ile kendi aralarında süren ve bizi ilgilendirmeyen bir takım kısır tartışmaların arkasına sığınmakta bulmuşlardır.

Çamurun biri kurumadan...

DÜZELTME

14 Eylül 1996 tarihli *Kurtuluş* 7. sayıda "TİKB VE EKİM'İN SANCILARINI DİNDİREMEYİZ" ve "MESELE TABAN TEPE MESELESİ DEĞİL, MESELE BİRLİKTE SAMİMİYET, BİRLİKTE SORUMLULUK, BİRLİKTE CİDDİYET MESELESİDİR" yazılarında EKİM'in SAG'ne geç başladığı yazılmıştır. Yanlıştır düzeltiyoruz. Geç başlamamıştır.

Gazetemiz baskıya girmek üzereyken *Kurtuluş* gazetesinin 12 Ekim tarihli son sayısı elimize geçti. Bu sayının ön kapağının iç sayfasında yayınlanan "düzeltme" metnini yukarıda okurlarımıza sunuyoruz. Bir kaç satırlık bu sözde "düzeltme"yi ibret verici buluyor, bu gazetenin, onun temsil ettiği zihniyetin aynası sayıyoruz.

Siz ortaya son derece çirkin bir kocaman yalan atın. Bu yalanın üzerine devrimci bir siyasal hareket hakkında en ağır ithamları inşa edin. Bu çamuru 14 Eylül tarihli 7. sayınızda karmakla kalmayın, onu bir de 28 Eylül tarihli 9. sayınızda aynı rahatlıkla bir kez daha yineleyin. (Sözde "düzeltme" de ise herşey 14 Eylül'de olmuş bitmiş gibi sunuluyor). Böylece yalana ve iftiraya dayalı bu ithamlarınızı okurunuzun bilincine yerleştirmeye çalışın. Ve ardından da, tam bir ay sonra, iki satırlık bir "düzeltme" ile bütün bu çirkinliği güya temizlemiş olun. Bu çirkin iftiranın bir hareket hakkında en ağır tanımlamalara dayanak yapıldığı gerçeğini sessizce es geçerek, "14 Eylül 1996 tarihli

Kurtuluş 7. sayıda... yazılarında EKİM'in SAG'ne geç başladığı yazılmıştır. Yanlıştır, düzeltiyoruz. Geç başlamamıştır." demeyi "düzeltme" sayın.

Bir kez daha, bravo doğrusu!

Kurtuluş'un tavrı bize, yalan ve iftiraya dayalı yayınlarının ardından iki satırlık "düzeltme" notu düşen burjuva basının davranış tarzını hatırlatıyor. Nasılsa çamur atılmış, gerekli iz bırakılmıştır!

Fakat dahası var. Bu sözde düzeltmenin yayınlandığı aynı sayının artık bir çarpıtma ve dedikodu sütunu haline gelmiş "*Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım!*" köşesinde, EKİM'e bir kez daha tümüyle yalan ve çarpıtmaya dayalı yeni bir çamur savruluyor. Konu zindan direnişlerine ilişkin olarak yurtdışında yapılan ortak gecenin ön çalışmalarına ve geceye kitle katılımına tek tek grupların katkısı ile gecede ki davranışları üzerinedir.

Bu yeni çamurun içyüzü gelecek sayımızda sergilenecek, *Kurtuluş* bir kez daha hak ettiği yanıtı alacaktır.

Elbette devrimciler için de çoğu durumda "en iyi savunma saldırı"dır. Fakat bir koşulla; devrimciler bu karşı saldırıyı, tartışılmakta olan gerçek ve somut sorunlar platformundan kaçarak değil, tam da aynı sorunlardan kalkarak, karşı tarafın tutarsızlıklarını sergileme yoluyla yaparlar. *Kurtuluş* bunun taze bir örneği konusunda bir fikir sahibi olmak istiyorsa, dönüp *Devrimci Proletarya*'ya verilmiş ve görüldüğü kadarıyla özellikle son bölümleri kendisini de bir hayli rahatsız etmiş "sayfalar dolusu" "yanıt" a bakabilir.

Bizim tartışma gündemimizde birlik sorunları vardı. *Kurtuluş*'a yönelik "sayfalar dolusu" eleştirinin ekseni de buna ilişkin sorunlardı. Oysa *Kurtuluş* bu zeminden kaçıyor. Tutup TİKB ile zindan direnişinin seyri üzerine sürdürdüğü bazı kısır tartışmalar üzerinden bizi muhatap alıyor. Asıl sorundan kaçmak için tercih ettiği bu farklı sorunu tartışsa gene iyi. Ama hayır, tartışmıyor, yalnızca çamur atıyor. Ortaya "Ekimci tutsakların direnişe geç başladığı" şeklinde yalnızca bizi değil, gerçeği bilen tüm öteki devrimci çevreleri de şaşkınlığa düşüren kaba ve utanç verici bir yalan atıyor. Ardından da bu utanç verici yalanı alıp, "bedel ödemekten kaçmak" gibi devrimci bir siyasal akım için son derece ağır bir yargıya dayanarak yapıyor. Sonra da bu çamuru karıp karıp durmayı EKİM'e eleştiri sanıyor. "Büyük"lük ve "önderlik" kompleksinin insanı düşüreceği durumlar böyle utanç verici zavallılıklardır.

Önce kısaca hırçın misillemeye yol açan gelişmelere bakalım. Devrimci güç ve eylem birliğinin sorunlarını tartışmaya 21 Temmuz tarihli *Kızıl Bayrak*'ta başlamıştık. Bir sonraki bölümün yayınlanacağı 7 Ağustos tarihli *Kızıl Bayrak*'ın yayınının hemen öncesinde, içeride DHKP-C'nin başını çektiği 7'li grubun birlik süreçlerini baltalayan adımları yaşandı. Ortaya çıkan bu tahribatın onarılabileceği umuduyla ve bunun için zaman kazanmak üzere, tartışmamızı erteledik ve gelişmelere değinmekten de kaçındık. *Kızıl Bayrak*'ın tutumu devrimci sorumluluk ve hassasiyetin bir örneği idi ve erteleme notu devrimci sorumluluğa ve ortaya çıkan tahribatı gidermeye yönelik açık ve somut bir çağrıydı. Bu çağrının asil muhatabı da herkesten çok *Kurtuluş*'un temsil ettiği siyasal çevreydi. 3 Ağustos tarihli *Kurtuluş*'ta M. Ali Baran imzası ile yayınlanan başyazının eğer bir parça samimiyeti vardysa ortaya çıkan sorunların giderilmesi için de

çok fazla bir güçlüğü olmaması gerekirdi. Böyle düşünüyor ve umuyorduk. Çünkü oradaki açık vurgular (ki *Kızıl Bayrak*'ın yukarıda anılan 12. sayısında örneklemiştik bunları), samimi ve tutarlı olunacaksa eğer, cezaevindeki bölücü gelişmelerle bir an önce müdahale etmeyi gerektiriyordu.

Ama DHKP-C bu müdahaleyi yapmadı. Yapmadığı gibi içerdeki bölücülüğü dışarda DETUDAP'a yansıttı. Fakat ne ilginçtir ki, tüm bunlar yaşanmıyormuş gibi, *Kurtuluş* dergisinin 10 Ağustos tarihli sayısı hala Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ile DETUDAP'ı olumlu birlik modeller olarak sunuyor ve aynen şunları söylüyordu: "*Birlik diyenler, birliği isteyenler ilk elde somut adımları işte bu zeminlerde atmalıdırlar. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ile DETUDAP içindekiler bu birlikleri genişletmek için adım atmalıdırlar. Bugüne kadar Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'na katılmayanlar katılmalı, DETUDAP içinde yer almayanlar almalıdırlar.*" (*Kurtuluş*, sayı:2)

İş bu kadarla da kalmıyor, benzer şeyleri *Kurtuluş*'un Ağustos tarihli imzasız başyazısı yineliyordu.

Kızıl Bayrak'ın 12. sayısında ayrıntılarını verdiğimiz bu gelişmeler büyük bir ciddiyetsizliğin, tutarsızlığın ve samimiyetsizliğin apaçık göstergeleriydi. Aylardır birlik üzerine onca laf edenler, söylemlerinde aşırı birlikçi görünenler, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu ile DETUDAP'ı birliğin somut ve başarılı örnekleri sayanlar, pratikte sorumsuzca birliği baltalıyor, örnek gösterdikleri modelleri genişletmek bir yana, daraltmanın bizzat başını çekiyorlardı. Komünistler elbetteki söz ve eylem arasındaki tutarsızlığa işaret etmek, bu samimiyetsizliği açıkça sergilemek durumunda idiler. Bunu yaparlarken çarpıtmanın ve spekülasyonun zerresine bile itibar etmediler. Belgelere başvurdular ve *Kurtuluş*'un farklı sayılarından uzun parçalar aktardılar. İşte *Kurtuluş*'u kontrolden çıkaran, hırçınlaştıran, utanç verici kaba yalanlara ve bir hareket hakkında bu yalanlara dayalı en ağır ithamlara yönelten tam da bu oldu.

Çünkü *Kurtuluş* buna alışkın değil. Şu veya bu devrimci akım hakkında ağzına geleni söylemeye fazlasıyla alışmış (biraz da bu akımların kendisi tarafından alıştırmış) *Kurtuluş*, istemediğini duymaya ise pek alışık değil. *Kızıl Bayrak*'ın sükunetle ve devrimci sorumluluğa dayalı, fakat

apaçık ve dosdoğru eleştirisinin onu şaşkınlığa düşürmesi biraz da bundandır. *Kurtuluş* ve onun temsil ettiği siyasal çevre buna alışmak ve bu arada bazı alışkanlıklarını da terketmek zorundadır. Türkiye devrimci hareketiyle az-çok ciddi, güvenli ve karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkiyi koruyup sürdürebilmek istiyorsa buna mecburdur.

Spekülatif iddialara zorunlu yanıtlar

"Bütün bu süreç boyunca kim ne dedi, kimse anlatmıyor... Elbette bunlar yazılmadığında bugün sürmekte olan kimi tartışmalar da, özellikle 'birlik' sorusunda son günlerde başlatılan polemikler de soyut kalıyor."

Ekte tam metnini yayınladığımız yalan ve spekülasyon metni, "adalet" üzerine samimiyetsiz vaazının hemen ardından konuya bu sözlerle giriyor. Bu, kaleme alınan yazının *Kızıl Bayrak*'ın 12. sayısına misilleme olduğunun apaçık itirafıdır. Zira sözü edilen "son günler"de, birlik sorununa ilişkin tek polemik, *Kızıl Bayrak*'ta yer almıştır. Ama *Kızıl Bayrak*'ın birlik sorunu üzerine sözkonusu polemigi, "soyut" olmak bir yana, belgelere ve *Kurtuluş*'un yazdıklarına dayanılarak aşırı ölçüde somut bir çerçeveye oturuyordu. Neden acaba *Kurtuluş* bu somut iddialar hakkında tek kelime olsun etmiyor? Nedeni basit. Tutarsız, ciddiyetsiz ve samimiyetsiz tutum ve davranışların bu somut belgelenmesi işine gelmiyor da ondan. Birliği sabote edişin ağırlığı altında ezildiği için sapırtıcı bir tartışma eksenini yaratarak asıl sorunlardan ve bu çerçevedeki sorumluluğundan sıyrılmaya çalışıyor.

"*Ekim* Dergisi diyor"muş ki, "tartışmasız ortak bir zafer"dir. ama *Ekim* bunu nerede, nasıl, ne vesileyle söylüyormuş? Bu konuda tek kelime yok. Hani soyut değil de somut konuşmak gerekiyordu?

Ekim'in zindan direnişleri üzerine politik değerlendirmeleri *Kızıl Bayrak*'ta da yayınlandı. Zafere kim ne kadar ortak üzerine bir tartışma bizim işimiz değil. "Gerçeğe sadakat" ve "adalet" gibi masum argümanların arkasına saklanarak bu tür bir tartışmayı *Kurtuluş* bizzat ve kasten çıkarıyor. Zira o direnişte apayrı bir yer tuttuğunu ve bunun da tüm öteki akımlar tarafından tescil edilmesini istiyor. Bu tür şeylere ihtiyacı var, zira böyle şeyler üzerine "politika" yapmayı pek seviyor.

Birleşik eylem ve direnişlerin ardından yaratılan bu tür tartışmalar, yazık ki Türkiye sol hareketinin bir türlü terkedilemeyen en kötü geleneklerinden birisidir. Esnafça bir kafa yapısının ürünü bu tür tartışmalar, herkesin o çok yakını görüldüğü küçük-burjuva reklamcılığın ve rekabetçiliğin de en kötü örnekleridir. Neredeyse her eylemden, her direnişten sonra, aylar boyu böyle tartışmalar yapılır. Bu devrimci siyasal mücadeleye de, bu tartışmaları yapanlara da hiçbir şey kazandırmadığı gibi, tersine, devrimci akımlar arası ilişkileri tahrip eder ve bu arada devrimci hareketin kitleler nezdindeki saygınlığını zedeler. Gazi Direnişi'ni ve 1 Mayıs'ı izleyen iç karartıcı tartışmalar bunun son örnekleriydi. (Bugün hala Gazi olaylarının başlangıcında "Katiller Karakolda!" şiarının ilk olarak hangi grup tarafından atıldığı ciddi ciddi tartışılabilir. Bu konuda halihazırda üç ayrı kitap ve bu çerçevede üç muhtelif rivayet var!)

Bu köklü alışkanlık şimdi de Zindan Direnişleri'nin ardından tekrarlanıyor ve DHKP-C bunu çok özel bir tarzda körükliyor (zira onun 850 tutsağı ve 5 şehidi var!). Tüm yazıp çizdiklerini ben önderlik ettim, tüm ötekiler arkamdan geldi eksene oturtuyor. Bu tutumunun 7'li grubun öteki mensuplarını incitmesine bile aldırıyor.

Bizim bu konuda DHKP-C'ye söyleyeceğimiz kısaca şu üç noktadır:

1. Böyle tartışmalar yapmak için kendinize EKİM dışında muhataplar bulunuz.
2. Gerçek öncüler "önderlik ettik", "sürükledik", "ötekiler arkamızdan sürüklediler" üzerine uluorta konuşmazlar. Önderlik yaşamda gerçekleşir ve bu herkes tarafından iyi kötü görülür. Görülen şeyin birileri tarafından açık beyanla tescil edilmesi de gerekmez. Ama eğer birileri bunu başkalarına özel bir tarzda gösterme ve kabul ettirme kaygısı duyuyorlarsa, biliniz ki böylelerinde

Gerçek öncüler "önderlik ettik", "sürükledik", "ötekiler arkamızdan sürüklediler" üzerine uluorta konuşmazlar. Önderlik yaşamda gerçekleşir ve bu herkes tarafından iyi kötü görülür. Görülen şeyin birileri tarafından açık beyanla tescil edilmesi de gerekmez. Ama eğer birileri bunu başkalarına özel bir tarzda gösterme ve kabul ettirme kaygısı duyuyorlarsa, biliniz ki böylelerinde gerçek önderlik konumu ve pratiği değil, olsa olsa bir türlü tatmin edilemeyen bir "önderlik kompleksi" vardır.

gerçek önderlik konumu ve pratiği değil, olsa olsa bir türlü tatmin edilemeyen bir "önderlik kompleksi" vardır. DHKP-C bu konuda TİKB'ye yakıştırdığı sözlerin ışığında dönüp kendisine de bakabilir ve bu gerçekten çok yararlı olabilir.

3. Gerek Zindan Direnişi sürecinde ve gerekse genel planda döneme ilişkin "politik öngörü" sorununda bizim özel olarak DHKP-C'den öğrenebileceğimiz sözü edilebilir herhangi bir şey yazık ki yoktur.

Bir sonraki paragraftan devam ediyor *Kurtuluş*: "*EKİM tutsakları baştan Ölüm Orucuna karşı çıktılar*". Ciddiyeye aldığımız bir siyasal hareketin yayın organında bu kadar ciddi bir iddiayı görünce, bunu "EKİM tutsakları"na sormayı devrimci ciddiyet ve sorumluluk gereği saydık. Onların bunu tümüyle gerçek dışı sayan ve tüm öteki çevreleri buna tanık gösteren yanıtlarını ekte yayınlıyoruz.

"EKİM Tutsakları"ndan EKİM'in kendisine gelince, EKİM'in Merkez Yayın Organı, direnişin 45. günündeki gelişmelerin hemen ardından "*Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörümlük*" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu, *Kızıl Bayrak*'ın *Kurtuluş*'un misillemesine hedef olan 12. sayısında bir belge olarak yeniden yayınlandı. Burada tartışmanın ölüm orucuna karşı olup olmamaktan değil, bunun zamanlaması ile ilgili olduğu söyleniyor ve zamanlamanın hangi açılardan önem taşıdığı da ortaya konuluyor. Dahası, *Kızıl Bayrak* da aynı görüş ve iddiaları kendi yazısında özet olarak yineliyor.

Bir çok vesileyle ve son olarak *Atılım*'ı hedef alan siyasal dedikodu yazısının girişinde "somut" konuşmak üzerine başkalarına vaaz veren *Kurtuluş*, neden devrimci kamuoyu önünde ortaya konulan bu kadar somut iddialar üzerinden konuşmayı es geçiyor? Neden? Eğer *Ekim* ve *Kızıl Bayrak* gerçekleri çarpıtıyorlarsa, o zaman ilgili somut iddialar üzerinden bunu sergilemeniz gerekmez mi? Değilse eğer, o zaman gerçeği siz çarpıtıyorsunuzdur; bu durumda ise bir parça yürekli olup bunu kabul etmeniz daha doğru olmaz mı?

Kurtuluş bu kritik soruyu es geçiyor da, zaten herkesin bildiği bir şeyden bahsedercesine, "*EKİM tutsakları baştan Ölüm Orucu'na karşı çıktılar*" spekülasyonu yapıyor. Bir eylemin kendisine karşı çıkmak ile zamanlamasına karşı çıkmak aynı şeyler olabilir mi? *Kurtuluş* herkesi serser bir tek kendisini mi akıllı sanıyor!

Peki *Kurtuluş*'un es geçmeyi tercih ettiği bu zamanlama sorunu o kadar önemsiz miydi? Acaba? Bugün direniş sürecinde (dar bir ilerici çevre dışında tutulursa) asıl etkili dış desteğin tutuklu yakınlarından geldiği üzerine herkes hemfikir durumda. Tüm yayınlardaki değerlendirmelerde bu üzerinde birleşilen temel bir ortak nokta. O halde bunun ışığında geriye dönüp sürece yeniden bir bakalım. Ölüm orucuna 45. günde geçildi. Bu 1500 kişilik direnişçi sayısının bir anda 250 kişiye

düşmesi demektir. Bu ise, devrimci politik bilince ve duyarlılığa sahip pek az aile dışında, 45. günden itibaren dışarıda artık 1500 değil fakat yalnızca 250-300 tutsak ailesinin aktivitesinin korunması demektir. Bu politik açıdan çok mu önemsiz bir olgudur?

Burada yeni bir şey söylüyor da değiliz. İşte *Ekim*'in yukarıda anılan ve *Kızıl Bayrak*'ın 12. sayısında belge olarak yeniden yayınlanan yazısında söylenenler:

"Ölüm orucunun başlama tarihi olan 45. gün, süresiz kitlesel açlık grevinin yaptırım gücünü henüz yeni ortaya koyduğu bir evredir. Dışarıdan sağlanan destek kitlesel darlığını yeni yeni kırmaktadır. Böylesi bir aşamada kitlesel açlık grevinin bırakılması, direnişin dışarıda güçlü-kitlesel bir destekle bütünleşmesini kolaylaştıran değil, zorlaştıran bir adım olmuştur. Zira bu aşamada eylemcilerin niceliği ile dışardaki direnişin kitleselliği arasında yakın bir bağlantı vardır. Sermaye devleti bugün zindan direnişçilerini yalnızlaştırmak için azami bir çaba göstermektedir. Eylemin mümkün olan en kitlesel tarzda sürdürülmesi devletin bu saldırılarını boşa çıkarmanın da en etkili yoludur." (*Ekim*, sayı:148)

Dışarıda kitlesel bir destek ve aktivitenin büyük önem taşıdığı bir sırada, bunu harekete geçirecek önemli bir tutsak ailesi potansiyeli 45. günden itibaren ataletle itildi. Ve biz bunu, herkesten çok DHKP-C'nin "politik öngörü"süne borçlu olmalıyız!

Gelgelelim bir parça samimi olacaksak eğer, 45. günde ölüm orucuna geçişteki bu özel ısrarın gerisinde "politik öngörü" sorunu değil, fakat daha başka şeyler olduğunu da yüreklilikle ortaya koymak zorundayız. 45. günde ölüm orucuna geçiş sabırsızlığının gerisinde, o aşamada artık eylemi bir üst boyuta sıçratmak gibi "politik öngörü" örnekleri değil, fakat tutuklu sayısı kalabalık örgütlerin tüm tutuklu mevcudu ile direnişi devam ettirmedeki güçlükleri belirleyici bir rol oynadı. *Kurtuluş* herkesin bildiği ve *Alınteri*'nin artık açıkça da yazdığı bu sorunu sessizce geçiştirecek mi yoksa? Hani "gerçeğe sadakat" göstermeli ve tarihe karşı dürüst davranmalıydık? Evet, işine gelen şeyleri cömertçe tartışan, başkaları hakkında bu kadar kolay ve sorumsuzca konuşan *Kurtuluş*, bu ç. plak olguya neden acaba hiç değinmiyor? EKİM tutsaklarının sizden ve başkalarından isteği, Genel Direnişi 55. güne kadar kitlesel götürmek ve ancak bugünden sonra daha sınırlı bir sayı ile ölüm orucuna geçmektir. Ama bunu yapmadınız, zira kitlesel dökülmelerden kaygılanıyordunuz. Bunun içindir ki, sonraki sürecin de gösterdiği gibi hayli erken sayılabilecek bir tarihte Genel Direnişin kitleselliğine son verdiniz. Bu hiç de direnişi o aşamada sıçratmış olmadı. Direniş ancak 60'lı günlerden itibaren sıçrama yaşadı. Aradaki 15 günlük sürede direniş dışarda güç kazanmak bir yana, tam tersine kaybetti. Çünkü tutuklu yakınlarının büyük kitleselliğini kaybetti. Oysa 50'li günleri içinde kitlesel yaşamak, bu günler artık kritik safhayı oluşturduğu için, en duysuz tutuklu ailelerini bile evlatları için harekete geçirecekti. Bu ise ilerici kamuoyunun ve kitlelerin daha geniş kesimlerini...

DHKP-C yeri gelince 850 tutsağı olmakla övünüyor. İçeriye dışardakinden çok insan yığmanın marifet mi, yoksa maceracılık ve legalizm bileşimi bir çalışma tarzının yarattığı bir aşırı tahribat mı olduğu tartışmasını şimdilik bir yana bırakıyoruz. Ama salt içerideki "mevcut"tan baktığımızda, belirgin şekilde üstünlüğü ile kendine apayrı bir pay çıkaran DHKP-C, iş 45. günden sonra eylemi kitlesel olarak sürdürememe sorununa gelince neden sorumluluk üstlenmiyor? Sayısal avantajı üzerine politika yapıyor da, bunun yarattığı sorunların sorumluluğundan niye kaçıyor? Dönüp ona kendi sözleriyle sormazlar mı: "*Türkiye devrimci hareketinin gerçeklerinden, kendi gerçeğinden KAÇIŞ değil midir bu?*"

Peki 45. günde ölüm orucuna geçmeyen EKİM ve TİKB ne yapmışlar? Şunu: Ölüm orucu direnişçileriyle aynı koşullarda eyleme devam etmişler. Şu farkla: tüm tutuklu kitleleri ile birlikte. Bu bir zaaf mı yoksa üstünlük mü? Bu bedel ödemekten kaçınmak mı, yoksa bu bedeli

tüm tutuklu kitlesi ile birlikte direnişin çok daha ileri bir safhasına kadar üstlenmek mi? DHKP-C, “gerçeğe sadakat”ini bu sorulara yanıt verirken de gösterebilmelidir.

EKİM tutsaklarını kastederek devam ediyor *Kurtuluş*: “*Ve 22 Temmuz'a kadar kitlesel SAG olarak sürdürdükleri eylemlerini ancak bugün Ölüm Orucuna çevirdiler.*” Az aşağıda aynı konuda sorular soruyor: “*Eylemi ancak son günlerde ölüm orucuna çevirmişsin. Karşı idiyensiz niye çevirdiniz, mesela niye TİKB gibi yapmadınız? Farklı düşündüğünüz nokta neydi? ... Yok, bu ve benzeri hiçbir noktada ses yok, ama 'zafer ortak'!*”

Ses yokmuş! *Ekim* bunu Temmuz başında yazmış. *Kızıl Bayrak* bunu 21 Ağustos'ta yeniden yayınlamış. *Kızıl Bayrak* aynı 21 Ağustos'un iki ayrı yazısında (ki bu yazılar DHKP-C ve *Kurtuluş*'la tartışma yazılarıdır!) aynı görüş ve gerekçeleri tekrarlamış. Fakat buna rağmen ses yokmuş! Duymak istemeyen kulaktan daha sağırı mı olurmuş! Ya kendi spekülasyonlarınız dönüp kendi gözlerinize bağ, kendi kulaklarınıza tıkaç olmuş, ya da herşeyi bal gibi görüyor, biliyor, duyuyorsunuz da buna rağmen *Kurtuluş* okurunu ve DHKP-C tabanını bile bile yanıltmak işinize geliyor.

EKİM tutsakları ölüm orucuna prensip olarak değil de zamanlama olarak karşı çıktıklarına göre, belli bir tarihten itibaren elbetteki ölüm orucuna geçeceklerdir. Bu 60. gün olarak düşünülmüş, ama pratik koordinasyon aksaklıklarından dolayı 62. günde gerçekleşmiştir. (Ölüm Orucunda ilk şehit ise 63. günde verilmiştir). Spekülasyona pek eğilimli olanlar bunu sanki 62. günden sonra artık ölmeyi göze almak olarak sunuyorlar. Oysa tüm EKİM tutsakları zaten tıpkı Ölüm Orucu direnişçileri gibi ölüme götüren bir direniş süreci içindeydiler. Yapılan şey, artık en kritik safhada, tutukluların bir kısmını ölüme götüren süreçten çekmek olmuştur. Yani 7'li grubun 45. günde yaptığı 62. günde yapmak olmuştur. Şu farkla ki, bizim tutuklularımızın tümü de direniş ölümüne kadar devam ettirme kararlılığı içinde idiler. Düşme ya da dökülmenin en ufak belirtisi yoktu. Tam tersine, EKİM davaları tutsaklarının neredeyse tümü direniş ölümüne ve sonuna kadar sürdürmeye gönüllü olmuşlardır. Tüm cezaevlerindeki tüm öteki davalardan tutsaklar buna tanıktır. Duruma dışarıdan ve merkezi olarak müdahale edilmiş, ölüm orucuna geçişin dört kişi ile gerçekleştirilmesi, öteki 16 direnişçinin eylemi bırakması istenmiştir. Fakat buna rağmen seçilen dört kişinin dışında kalan bazı EKİM davası tutsakları da eylemi sonuna kadar sürdürmekte ısrar etmişlerdir.

Geçmeden aynı konuda TİKB tutsaklarının *E. Alinteri*'nde yer alan spekülatif dokundurmasına da değinelim. Söz konusu değerlendirmede “*güç sıkışmasından dolayı EKİM'in 62. günde yaptığı ve açıklamakta zorlandığı*” deniliyor. (Sayı: 18, 28 Eylül '96) Neymiş bu “güç sıkışması”, kim “açıklamakta zorlanıyor”muş? TİKB tutsakları ciddi iddiaları ya ciddiyetle ele almalı, ortaya koymalı, ya da spekülatif dokundurmalardan özenle kaçınmalıydılar. EKİM tutsakları herhangi bir “güç sıkışması” (bu her ne demekse!) yaşamadı. Olsa olsa TİKB'nin kendisi 7'li grupla anlamsız inatlaşmasından dolayı bir “taktik sıkışması” yaşadı. Ölüm orucunun zamanlaması üzerinden doğan bir farklılaşmayı, “97 kişiyle” ölümüne fakat “sonuna kadar SAG” türünden anlamsız bir davranışa çevirdi. Bunun yarattığı “sıkışma”ları ise arada bazı tutuklularına eylemi bıraktırmak yoluyla gidermek zorunda kaldı. “Taktik savaşı” ve “önderlik” yarışına gereksiz sıkıntılar ve öteki gruplarla ilişkilerde anlamsız gerginlikler yaşadı.

Kendi payımıza son olarak şunu da belirtelim ki, Ölüm Orucuna 45. günde değil fakat daha ileriki bir tarihte geçişin doğru olacağına ilişkin düşüncemiz, 7'li grubun kitlelerinin büyük bir bölümünü 45. günde eylemden çekmeleri üzerine, taşıdığı özel anlamı büyük ölçüde yitirdi. Zira bu genel direnişin kitlesel yapısını bir süre daha

“Harita”nız Ankara EKİM davası tutsaklarının

3 Haziran'da, yani Genel Direniş'ten “bir hafta on gün sonra” eyleme başladığını gösteriyor.

Habip Gül ve arkadaşları 12 Mayıs'ta yakalandılar.

14 günlük işkence sorgusunun ardından Mayıs sonunda tutuklandılar. Zaten 12 Mayıs'tan itibaren başlayan bir

açlık grevinden ve iki haftalık işkenceli sorgudan geliyorlardı. Birkaç gün ancak soluklandılar

ve 3 Haziran'da direnişe katıldılar. Siz buna mı “akıllı”

davranarak direnişe geç başlamak ve böylece bedel ödemekten kaçmak diyorsunuz? Ne mutlu size!

korumaya dayalı bir kaygıydı. Bu kitleselliğin bize rağmen bozulduğu bir durumda, biz 7'li grupla birlikte de hareket edebiliriz ve bu hiç de “taktik savaşı”nda 7'li grubun haklılığına bir kanıt oluşturmazdı. Aynı şekilde, tersi davranış, sürdürülen türden bir “SAG taktiği”nin doğruluğuna da bir kanıt oluşturmuyor. Biz bu konuda koparılan büyük gürültüleri, yürütülen hararetli “taktik savaşı” tartışmalarını ciddiye bile almıyoruz. DHKP-C böyle şeyleri bizimle değil, TİKB ile tartışmayı sürdürmelidir.

Eylemdeki biçim farklılaşmasından hemen sonra ve bugüne kadar, konuya ilişkin olarak bizim söylediğimiz her zaman şu oldu: “... *Bugün asıl önemli olan ve öne çıkarılması gereken, süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu şeklinde devam eden direnişin ortak hedef ve talepler doğrultusunda kararlılığından hiçbir şey yitirmeksizin sürdürülmesidir. Eylemdeki belli biçim farklılıklarından hareketle devrimci tutsakların ölüm pahasına yükselttikleri ortak bir direnişe gölge düşürmek yapılabilecek en büyük hata olur. Fakat yazık ki, geleneksel devrimci hareketin bir çok grubu (üstelik de kitlelerine süresiz açlık grevini bırakarak direnişi erken bir tarihte bir zaaf noktasıyla yüzyüze bırakan kendileri oldukları halde) bu hataya düşebilmektedirler. Ve bunda, kendi yayınları üzerinden kamuoyunu direnişin kararlılığı ve birliği konusunda yanıltacak denli ileri gitmektedirler. ... Bu tutumun ısrarla sürdürülmesi, basit bir sorumsuzluğu değil, bilinçli bir tavrı düşündürmektedir. Bu direnişin gücüne ve birliğine gölge düşüren akılalmaz bir dargörüşlülük örneğidir.*” (*Ekim*, sayı: 148)

Yazık ki bu yaklaşım ve uyarılar sonuçta itibar görmedi. “Taktik önderlik” üzerine anlamsız tartışmalarla DHKP-C bir tarafa, TİKB de öte tarafa çekince, içeride devrimci güç birliği zaafa uğramakla kalmadı, bu dışarıdaki birlik süreçlerine de büyük bir darbe oldu. Zindan direnişlerinin hemen ardından başlayan olumsuzluklar süreci, DHKP-C'nin özel marifetiyle birlik ilişkilerini bugünkü en kötü noktasına getirdi. Ama yine de bu onların, bir yandan ortalığa çamur saçarken, öte yandan ciddi ciddi, içeride ve dışarda “birliğin zemini güçlenmiştir”, değerlendirme ve tartışmalarla “bu zemin kemirilmemelidir” demelerine engel değil. Bravo doğrusu!

Sorumsuzluğun ve hafifliğin dipsiz çukuru

Ve nihayet, çarpıtmalara ve gerçekleri es geçmeye dayalı spekülatif iddialardan asıl finale, iftira ve kaba yalanlardan karılan çamura geliyoruz.

Kurtuluş herkesin zaten bildiği bir şeyden söz ediyormuşcasına, soruyor: “*Eyleme geç başlamışsin. Bununla ilgili birşeyler AÇIKLAMAYACAK MISIN?*”

Altı orijinalinde çizili ve harfler orijinalinde büyük. Soru EKİM tutsakları şahsında EKİM'e soruluyor. Sorunun tarihi 14 Eylül 1996. Zindan Direnişi'nin başlangıç tarihinden tam dört ay sonra ve Zindan Direnişi'nin bitiminden tam birbuçuk ay sonra *Kurtuluş* birden bire dehşetli bir ifşaatta bulunuyor: “*Eyleme geç başlamışsin. Bununla ilgili birşeyler AÇIKLAMAYACAK MISIN?*”

Ne diyelim, bilemiyoruz ki? Biz bugüne kadar

dedikoduyu, spekülasyonu, çarpıtmayı, demagojiyi çok gördük. Bunu yapanların bir bölümü ya devrimcilikle alakası kalmamış ya da artık ondan kopmakta olanlardır. Böylelerine ne diyeceğimizi kestirmekte güçlük yoktur. Peki ciddiye aldığımız ve tuttuğu kendine özgü konum çerçevesinde az-çok saygı duyduğumuz bir hareketin yayını, işi en hassas bir noktadan utanç verici bir kaba yalana vadmışsa ve bundan bir devrimci hareket için son derece ağır bir takım ithamlar türetmişse, buna karşı ne denir ve nasıl denir? Bu çamuru atan yazı söze “adalet” üzerine vaazla başlıyor, bunu daha ileride “gerçeğe sadakat” ve “yeni bir ahlak” üzerine iri sözlerle sürdürüyor. Sizin “adalet”iniz, “gerçeğe sadakat”iniz ve “yeni ahlak”ınız buysa

eğer, vay halinize mi denir?

Ama çamurun daha devamı var. Eller çamura bir kez sokulmuşken karmadan ve tekrar tekrar savurulmadan durulur mu? *Kurtuluş* çamurunu yazısının ileriki bölümünde yeniden karıyor:

“*EKİM daha akıllı... 'Ne olur ne olmaz' diyerek açlık grevine geç başlıyor, ölümler olunca da hemen çark ediyor ve 'Ölüm Orucuna başlıyoruz' diyor. Ama direniş bitiyor. EKİM de bedel ödemekten kurtuluyor.*” (Bkz. ekteki yazı)

Bu da yetmiyor, benzer şeyler yazının bitiş bölümünde son bir kez daha tekrarlanıyor.

Kızıl Bayrak'ın 12. sayısında belgelere ve *Kurtuluş*'tan uzun aktarmalara dayalı somut tartışma DHKP-C'yi nasıl bir acze ve şaşkınlığa düşürmüştü olmalı ki, o çareyi; bula bula ortaya bir iftira çamuru atmakta ve sonra da bunu ancak devrimci sorumluluktan ve düzeyden yoksun kimselerin yürütebileceği bir muhakeme tarzına dayanak yapma yoluna gitmekte buluyor! Demek ki biz, yani DHKP-C'nin en azından 14 Eylül'e kadarki devrimci dostları, öylesine hesaplı ve “akıllı”yız ki, önce “ne olur ne olmaz” diyerek açlık grevine geç başlıyor”uz; sonra “ölümler olunca da hemen çark” ediyor ve yalandan “ölüm orucuna başlıyoruz” diyor”uz; fakat zamanlamayı çok iyi yaptığımız içindir ki tam zamanında “direnış bitiyor” ve biz de böylece “bedel ödemekten kurtuluyor”uz!.. Ama böylelerini devrimci platformların dost muhatapları saymak bir yana, en sert bir aşağılamanın hedefi yapmak gerekmez miydi? DHKP-C nasıl oldu da 14 Eylül 1996 tarihine kadar böylelerine katlanmayı sürdürebildi? Tutarlılıktan ve samimiyetten yoksunluğu göstermek için bu sorular bile kendi başına yeterlidir.

Bu çamuru içeren *Kurtuluş* sayısı yayınlanır yayınlanmaz, *Kızıl Bayrak* çalışanları önce *Kurtuluş*'a bir “açıklama” göndermeye kalktılar. Ardından yaptıkları değerlendirme ile buna gerek olmadığına karar verildi. *Kurtuluş*'un bu sayısını izleyen 21 Eylül tarihli *Kızıl Bayrak*'ta konuya tercihen yer vermedik. DHKP-C'nin ne yapacağı, özellikle de içerideki DHKP-C tutsaklarının bu çamur konusunda nasıl bir tutum takınacakları merakla beklendi. Tuhaf bir iyimserlikle bu çirkin iftira ve değerlendirmenin düzeltileceği, kamuoyu önünde EKİM'den ve EKİM davası tutsaklarından özür dileneceği umuldu.

Bu yapılsaydı bile bizim bu konuda söyleyeceklerimizi yine engellemeyecekti. Fakat böyle bir “düzeltme” ve özür durumunda söylenecek şeylerin içeriği ve üslubu herşeye rağmen bazı şeyleri özel bir tarzda gözetecetti.

Fakat bakın ne oldu? 14 Eylül'ü izleyen 21 Eylül tarihli sayısında ses vermeyen *Kurtuluş*, 28 Eylül tarihli bir sonraki sayısında, “düzeltme” bir yana, *Atılım*'ı hedef alan bir dedikodu yazısının sonunda ve durduk yerde bu aynı çamuru bir kez daha yineleme yoluna gitti. Okuyoruz: “*Bedel ödemedeki fazla hak sahibi olur mu, olabilir mi? Ya da, hiç bedel ödeyenle ödemeyen bir olur mu? Eğer bu sorulara 'olur' deniyorsa, o zaman 'en akıllı' EKİM. Bir hafta on gün sonra başlar, hiç kayıp vermez, ama eşit hakka da bal gibi sahip olursunuz.*” (*Kurtuluş*, sayı: 9, s. 17)

Bunca çamurdan çirkinliği aktarıldıktan sonra,

CEZAEVLERİ SÜRESİZ AÇLIK GREVİ DİRENİŞİ HARİTASI

CEZAEVİ ADI	SAG Başlangıç Tarihi:	Direnışteki Siyasetler Ve tutsak sayısı	Toplam	CEZAEVİ ADI	SAG Başlangıç Tarihi:	Direnışteki Siyasetler Ve tutsak sayısı	Toplam
SAGMALCILAR	→	DHKP-C (258), MLKP (34), TKP (ML) (29), TKP-ML (40), TIKB (19), TKP-L (31), EKİM (6), THKP-C/HDÖ (2), Direniş Hareketi (8) TDP (6) TKP (9) HKG (9)	423	BOZÜYÜK	→	DHKP-C (15), TKP-ML (4), TDP (6)	25
ÖMRANİYE	→	DHKP-C (86), TKP (ML) (19), TKP-ML (7), HKG (1), MLKP (3), TIKB (4), Direniş Hareketi (1) TDP (9) TKP (16)	132	YOZGAT	→	DHKP-C (13), TKP-ML (5)	18
BURSA ÖZEL TIP	→	DHKP-C (24), TKP (ML) (21), TKP-ML (6), MLKP (4), TIKB (7), TKP-L (4) TDP (4) TKP (23)	95	KONYA	→	DHKP-C (24), TKP (ML) (23), TKP-ML (5), MLKP (6), TIKB (21)	79
MALATYA	→	DHKP-C (51), TKP (ML) (26), TKP-ML (6), MLKP (11), EKİM (1)	95	KAYSERİ	→	DHKP-C (1), TKP-ML (7)	8
SAKARYA	→	DHKP-C (30), TKP (ML) (1), TKP-ML (9), MLKP (11), TIKB (1) TDP (1)	36	AYDIN	→	DHKP-C (33), MLKP (4) TKP (14)	51
İSKENDERÜN	→	MLKP (15)	15	ELMADAĞ	→	Ankara Di Tarih Coğ. Fak. Öğrencileri (22) (28 Haziran'da Tabiiye oldular.)	22
NEVŞEHİR	→	DHKP-C (8), TKP (ML) (4), TKP-ML (1), MLKP (2), TIKB (1), Direniş Hareketi (1)	17	AFYON	→	Ankara Di Tarih Coğ. Fak. Öğrencileri (24) (28 Haziran'da Tabiiye oldular.)	24
ÇANAKKALE	→	DHKP-C (38), TKP (ML) (7), MLKP (4), TIKB (7), TKP-L (4)	60	GESZE (X)	→	TKP (7)	7
BUCA	→	DHKP-C (89), TKP (ML) (9), TKP-ML (7), MLKP (8), TIKB (12) TKP (12)	137	MANİSA	→	TDP (1)	1
BARTIN	→	DHKP-C (17), TKP-ML (2), TKP-L (1), THKP-C/HDÖ (2)	22	HATAY	→	DHKP-C (4), TKP (ML) (2), TIKB (2) TKP (2)	10
ÇANKIRI	→	DHKP-C (27), EKİM (1)	28	CEYHAN	→	TKP-ML (1) TKP (7)	8
ANKARA MERKEZ KAPALI CEZAEVİ	→	DHKP-C (72), TKP (ML) (7), TKP-ML (1), MLKP (23), TIKB (4) EKİM (4) TKP (11)	122	DİYARBAKIR	→	TKP (ML) (5) TDP (1)	6
				GENLİK	→	TKP (ML) (1)	1
				Eskişehir	→	DHKP-C (32), TKP (ML) (1), TKP-ML (3), TIKB (8), TKP-L (12)	61
				DOĞANŞEHİR	→	TKP (ML) (2)	2
				ZİLE	→	DHKP-C (4), TKP (ML) (2)	6
				SİVRİCE	→	TKP (ML) (2)	2
				BERGAMA	→	DHKP-C (4)	4
				TORSALI	→	MLKP (1)	1

NOT: (X) İşareti net olmayan bilgiler için kullanılmıştır. Tablo sadece Süresiz Açlık Grevi temelindeki direnişleri kapsamaktadır.

Kurtuluş'un yalanını yine Kurtuluş'un 29 Haziran '96 tarihli haritası yalanlıyor!

şimdi de biz Kurtuluş'a soralım: İki hafta arayla iki kez EKİM tutsaklarının eyleme geç başladığını iddia ediyorsunuz. "Bununla ilgili (hala) birşeyler AÇIKLAMAYACAK MISINIZ?" Buna herhangi bir kanıt, öteki devrimci çevrelerden, bizzat şu veya bu cezaevindeki kendi tutsaklarımızdan bir tanık GÖSTERMEYECEK MISINIZ?

Devrimci bir siyasal hareket hakkında bu kadar ağır bir iddiayı bu kadar uluorta ileri sürebilmek için sorumsuzluğun ve hafifliğin dipsiz çukurunda olabilmek lazım. Kurtuluş'a ve onun gerisindeki politik iradeye başka ne diyebiliriz ki!

Kurtuluş'un yalanını Kurtuluş'un haritası yalanlıyor!

Önümüzde Zafer Yolunda Kurtuluş Dergisi'nin 29 Haziran 1996 tarihli 51. sayısı var. Bu sayının iç kapağında "Cezaevlerinde Süresiz Açlık Grevi Direniş Haritası" yer alıyor. "Harita"da tek tek cezaevlerinde hangi dava tutsaklarının direnişe hangi tarihte ve kaç kişi olarak başladıkları var. Kurtuluş'un bu haritası onun iddiasının bir iftira çamuru olduğunun en dolaysız bir kanıtı.

Bu haritaya göre EKİM tutsakları Sağmalcılar, Malatya, Çankırı ve Ankara Cezaevleri'nde varlar ve direnişler. Mayıs sonunda Adana'da tutuklanan, Haziran ortasında Konya'ya sevkedilen ve "harita"nın yayınlandığı tarihte çoktan Konya'da bulunan EKİM tutsakları bu "harita"da yer almıyor. Aynı şekilde, Buca Cezaevi'nde baştan itibaren direnişte yerini alan bir EKİM tutsağı da "harita"da gösterilmiyor.

"Harita"ya göre, Sağmalcılar'da eylem 20 Mayıs'ta başlıyor ve 6 EKİM tutsağı bu tarihte direnişe yerini alıyor. Yine "harita"daki sıralamaya göre, Malatya'da eylem 21 Mayıs'ta başlıyor ve EKİM davası tutsağı yoldaş aynı tarihte eyleme yerini alıyor.

"Harita"ya göre Çankırı'da genel eylem 23 Mayıs'ta başlıyor ve EKİM davasının tek tutsağı bu tarihten itibaren eylemdeki yerini alıyor.

Buraya kadar bizzat Kurtuluş'un haritasının tanıklığı çerçevesinde herhangi bir sorun görünmüyor. Ve nihayet sıra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne geliyor. "Harita"ya göre, Ankara'da genel direniş 23 Mayıs'ta başlıyor. Oysa 4 EKİM davası tutsağı eyleme 3 Haziran tarihinde başlamış görünüyorlar! Yani tamı tamına "bir hafta on gün sonra"!

Çok iyi niyetli bir yorumla, muhtemeldir ki,

Kurtuluş'taki bu çamur yazının yazar kahramanı her kim ise, kendi "harita"larının Ankara'ya ilişkin bilgisinin tuzağına düşmüştür. Bu elbetteki savrulan çamurun vehametini azaltmaz. (Zira "geç başladılar" yalanından da önemli olan husus, bundan devrimci bir siyasal akım için çıkarılan genel sonuçtur.) Ama yine de bu, acz ve çaresizliğin verdiği şaşkınlık ne olursa olsun, devrimci bir yayında, bir başka devrimci hareket hakkında bu kadar ağır bir iddiayı ileri sürebilmenin kaynağına "teknik" nitelikte bir açıklama getirir.

Evet, Ankara EKİM davası tutsakları (tıpkı Konya EKİM davası tutsakları gibi) direnişe "bir hafta on gün geç" başladılar. Ama çamur iddiada ileri sürüldüğü gibi pek "akıllı" oldukları ve "bedel ödemek"ten kaçtıkları için değil. Fakat Genel Direniş başladığında henüz tutuklu olmadıkları için. Direnişin başladığı tarihte hala Ankara'da ve Adana'da işkence altında buldukları için. (Ve Kurtuluş'un yazar kahramanının bilmesi gerekirdi ki Türkiye'de devrimciler polis sorgusu boyunca açlık grevinde olurlar, açlığı ve işkenceyi birarada yaşarlar.)

"Harita"nın Ankara EKİM davası tutsaklarının 3 Haziran'da, yani Genel Direniş'ten "bir hafta on gün sonra" eyleme başladığını gösteriyor. Habip Gül ve arkadaşları 12 Mayıs'ta yakalandılar. 14 günlük işkence sorgusunun ardından Mayıs sonunda tutuklandılar. Zaten 12 Mayıs'tan itibaren başlayan bir açlık greviden ve iki haftalık işkenceli sorgudan geliyorlardı. Birkaç gün ancak soluklandılar ve 3 Haziran'da direnişe katıldılar. (Bu cezaevine "harita"da yer alan 4 tutsaktan bir kaç gün sonra gelen beşinci EKİM davası tutsağı da aynı günlerde direnişteki yerini aldı.) Siz buna mı "akıllı" davranarak direnişe geç başlamak ve böylece bedel ödemekten kaçmak diyorsunuz? Ne mutlu size!

Ankara'da 5 EKİM davası tutsağının beşi de 22 Temmuz'a kadar direnişi sürdürdü, beşi de sonuna kadar sürdürmeye çalıştı. 22 Temmuz'dan sonra Ölüm Orucu'na geçildi ve yalnızca Habip Gül'ün bu eyleme devam etmesi istendi. Habip Gül zaten aynı koşullarda sürmekte olan direnişe ancak 22 Temmuz'da "çark edip" ölüm orucu dediği için mi ölümden kurtuldu? Böylece hem Habip Gül kurtuldu ve hem de biz "bedel ödemek"ten kurtulmuş olduk, öyle mi? Devrimcilerin kafası nasıl olur da böyle işler, anlamak mümkün değil!

Kafası böyle işleyebilenlere soruyoruz. "Bedel

ödemek" babında hakkında bu kadar kolay konuştuğunuz "EKİM tutsakları"ni gerçekten tanıyor musunuz? Ankara'daki ölüm orucu direnişçisi Habip Gül, son üç sene üç ayrı kentte tutuklandı. Her seferinde siyasi polise tek kelime ifade vermedi. Son tutuklanmasında bacağından yaralıydı ve ağır işkence gördü. Cezaevine bu koşullarda geldi ve genel direnişe katıldı. Ama "akıllı"lık edip geç yakalandığı için olmalı, sonuçta "bedel ödemek"ten kurtulmuş oldu. Yine de doktorlar zindan direnişi eyleminin ardından bacağına kurtarma şansını hemen hemen yitirdiğini söylüyorlar. Dolayısıyla "akıllı"lığı onu hareket kabiliyetini büyük ölçüde kaybetmekten herşeye rağmen kurtarmadı. (*)

Habip Gül zaten fazla afişe olduğu için onu kasten örnek verdik. Kurtuluş'a tavsiyemiz Konya Cezaevindeki DHKP-C tutsaklarına aynı cezaevinde bulunan ve "bedel ödemek"ten kurtulmak için "akıllı"lık edip geç yakalanan ve böylece cezaevine de geç gelerek "bedel ödemek"ten kurtulan EKİM davası tutsakları için bir soruşturma yaptırın. Ola ki direnişçi kimlik ve "bedel ödeme" babında Habip Gül'ünkine benzer şaşırtıcı bilgilerle yüz yüze kalacaktır.

Demek ki, her türlü "bedeli ödeme"ye her an hazır olduklarını en taze sınavlarda kanıtlanmış komünist devrimcilere çamur ve iftira atanlar, bununla yalnızca kendilerini lekelemişlerdir.

Evet, Kurtuluş'a ve onun gerisindeki siyasal otoriteye, bu kez bizzat kendi "Direniş Harita"ları ışığında yeniden soruyoruz: EKİM davası tutsaklarının "akıllı"lık edip direnişe geç başladıklarını, böylece de "bedel ödemek"ten kurtulduklarını söylüyorsunuz. Üstelik bundan o kadar emin olmalısınız ki, iki hafta sonra aynı

(*) Bir direniş ruğunu teslim etme anına indirgeyip bunun üzerine "politika" yapıp, bir de özel ayrıntı verelim. Direnişin ardından hastanede kalbi duran Habip Gül ölümden kıl payı kurtuldu, bunu biliyor muydunuz? (Kurtuluş merak ediyorsa, ek ayrıntıları aynı yerdeki DHKP-C davası tutsaklarından alabilir.) Son bir not düşmeden geçemeyeceğiz. EKİM'in direnişte şehit vermemesi üzerine yalana dayalı spekülasyonlar yapan Kurtuluş, bu tür bir spekülasyon ardından, 7'li ittifakın direnişte şehidi olmayan dört grubunun yüzüne nasıl bakabiliyor acaba? Daha 45. günde "Ölüm Orucuna başlıyoruz" diyen 7'li ittifakın üyesi dört grup "bedel ödemek"ten hangi "akıllı" davranışlar sayesinde kurtuldu dersiniz?

iddiyayı durduk yerde yeniden tekrarlıyorsunuz. Bu iddianızın dayanaklarıyla "ilgili (artık) birşeyler AÇIKLAMAYACAK MISINIZ?"

Diyelim ki yazarlarınızdan biri *Kızıl Bayrak*'ın yönelttiği eleştirinin yol açtığı bir tahammülsüzlük ve hırçnılık ruh haliyle, bunun yarattığı şaşkınlık ve göz kararımları içinde, kendi haritanızın dış görüntüsüne aldandı, bunun ilk anda verdiği yanlış izlenimin tuzağına düştü. Peki siz ciddi ve köklü, dolayısıyla siyasi sorumlulukları olan bir hareket değil misiniz? Sık sık bununla övünmüyor musunuz? Eğer böyleyse, bir yazarınızın kaba bir yanılığını alıp devrimci bir hareket hakkında "bedel ödemek"ten "akıllı" davranışlarla kurtulma gibi ağır bir ithamın dayanağı haline nasıl bu kadar kolay getirebilirsiniz? Yetmez, onbeş gün sonra aynı çamur iddiayı aynı rahatlıkla nasıl bu kadar kolay yinellersiniz? Bu durumda bizim size ne dememizi beklersiniz?

Siyasal sorumluluğu da bir yana bırakalım. İşin bir de siyasal ahlak yanı var. "Yeni bir ahlak"tan söz ediyorsunuz. Sizi hem yalanlayan hem de muhtemeldir ki yanılan Direniş Haritanız, 29 Haziran 1996 tarihli. Bu demektir ki en geç bu tarihten itibaren Ankara'da EKİM tutsaklarının direnişe "bir hafta on gün geç" başladıklarını biliyordunuz. O tarihte bunu tartışmadınız. Zindan direnişleri bitiminde tartışmadınız. 17 Ağustos tarihli "*Birlik Problemleri; Hiçbiri Çözülmesiz Değildir*" başlıklı yazınız baştan sona kadar bizimle örtülü bir polemik olduğu halde burada da tartışmadınız. O halde neden tutup bunu tam da 14 Eylül'de tartıştınız? Çünkü hemen öncesinde *Kızıl Bayrak*'ın her satırı somut iddia ve kanıtlara dayalı 21 Ağustos tarihli eleştirisi yayınlandı da ondan, değil mi? Peki, bu kadar ağır bir iddia ve itham, ancak ayağınızla basılınca "ifşa" etmenizi o çok sözünü ettiğiniz "yeni ahlak"ınızla nasıl bağdaştırabiliyorsunuz?

Ama önemli gördüğümüz için yineliyoruz. Her önüne gelene her ağzına geleni söylemeye fazlasıyla alışmış olan sizler kaba zayıflıklarımızın açıkça sergilenmesine pek alışkın değilsiniz. Ama alışacaksınız, alışmak zorundasınız. Buna alışmakla da kalmayıp yanısıra bazı kötü alışkanlıklarınızı da terk etmek zorundasınız. Devrimci sorumluluğunuzu bir yana itmeden bu zorunluluktan kaçamazsınız.

Savrulan çamurun içyüzü bu. Ama bu, bu çamurla işimizin henüz bittiği anlamına gelmiyor. *Kurtuluş*, savurduğu iftira çamuruyla, önce "bedel ödemeyen" bir EKİM imajı çiziyor. Sonra da bundan aldığı güçle, devrimci kabul ettiği bir siyasal akım hakkında en ölçüsüz tanım ve ifadeleri peşpeşe sıralıyor. Elbette bunları ciddiye alarak tartışmanın düzeyini düşürecek değiliz. Fakat bir nokta var ki üzerinden atlayamayız.

Güç ve güçsüzlük sorunu üzerine

Dilin kemiği yok, *Kurtuluş* konuşuyor: "EKİM önce şunu anlamalıdır; hiç kimseye, hiçbir konuda ders verebilecek durumda değildir." Neden? Çünkü

DÜZELTME

Geçen sayımızın (*Kızıl Bayrak*, sayı: 13, 21 Eylül 1996) orta sayfasında yayınlanan "**Varoşlar**" ve **İşçi Sınıfı** başlıklı yazıda bir dizi dizgi yanlışlığı yapılmıştır. Bunlardan anlam kaymasına yolaçan iki ifadeyi düzeltiyoruz:

1) 17. sayfanın 3. sütununun 2. paragrafı: "*örneğin bugün semtlerde kitleleri örgütlenme anlamında...*" ifadesi "*örneğin bugün semtlerde kitleleri örgütlenme alanında*" biçiminde olacak.

2) 18. sayfanın 3. sütununun son paragrafı; "*Çünkü bu akımlar halkçı partilerinin tersine...*" ifadesi, "*Çünkü bu akımlar halkçı pratiklerinin tersine...*" biçiminde olacaktır.

EKİM, yalnızca "bedel ödemek"ten kaçmakla kalmayan, aynı zamanda güçten, politik faaliyet ve mücadele kapasitesinden de yoksun bir harekettir de ondan!

Söyleyeceklerimiz çok kısa ve madde madde olacak.

1) Devrimciler arası ideolojik-politik tartışmaları "gücün ne ki" türünden argümanlarla sürdürmenin kendisi apaçık bir güçsüzlük göstergesidir.

2) Devrimciler arası ideolojik-politik tartışmalarda "gücün ne ki" tartışmaları yapılmayacağı gibi, gerçekten güçsüz olanlar dikkate bile alınmazlar. Gerçek güçlüler böyleleriyle tartışmayı bir yük ve zaman kaybı sayarlar. Ya böyleleriyle tartışmaya girilmez, ya da girildiğinde "gücün ne ki" türünden argümanlara tenezzül edilmez.

3) EKİM iki yenilgi dalgasının üstüste bindiği bir kesitte ve politik kitle hareketinin son derece kısırlı kaldığı bir evrede, "bir elin beş parmağı"ni geçmeyen insanlarla sıfırdan başladı. İdeolojik konumu, politik çizgisi ve devrimci iradesi sayesinde zamanla "güç" oldu. Bu "güç"ü şimdi hiç kimse görmezlikten gelemiyor. En başta da DHKP-C ve *Kurtuluş*'un kendisi. *Kurtuluş*'un son beş aylık sayıları tarandığında, açık ya da örtülü, EKİM ile sayısız polemik yapıldığı görülür. Kimse "güç" olmayanlarla kendisini yormayacağına göre, *Kurtuluş* ve DHKP-C'nin bir bildiği mi var acaba?

4) EKİM yeni bir hareket olduğu için ve "güç" babında sıfırdan başladığı için, TDKP'den TİKB'ye ve gelinen yerde DHKP-C'ye kadar, onunla tartışan herkes aczin ve çaresizliğin bir ifadesi olarak başlangıçta hep bu "güç" argümanına sığındı. Ama zaman bu silahı kullanan insanları hep utandırdı. *Kurtuluş* bu silahtan bizzat siyasal yaşam tarafından hurdaya çıkarıldığı, artık kimsenin bu hurdaya el uzatmaya cesaret edemediği bir sırada ona el uzatıyor. Bu, *Kurtuluş* için, bu konuda kendisini önceleyenlerle kıyaslanamayacak denli açık bir zayıflık göstergesidir.

5) *Kurtuluş*'un EKİM'in gücü üzerine bu tartışması, sanki EKİM'in apaçık güçlenmesinden ve devrimci hareketin geneli içinde *Kurtuluş*'u tedirgin eden bir yer tutmasından duyulan rahatsızlığın bir dışa vurumu olmasın? Bir zamanlar "suskunluk fesadı"yla yok sayılan EKİM ile şimdi önüne gelen doğrudan ya da dolaylı olarak tartışmak ihtiyacı ya da zorunluluğu duyuyor. Sizce bu neyin göstergesidir?

6) Politik mücadelede "güç", herşeyden önce örgütlü ve her an harekete geçirilebilir kuvvetler anlamına gelir. Bu açıdan bakıldığında EKİM sandığınızdan da güçlüdür ve siz gördüğünüzden de güçsüzsünüz. Tüm somutluk çağrılarımıza rağmen o dışarıdaki cephesi üzerine hep genel konuşmayı tercih ettiğiniz Zindan Direnişi süreci bunu apaçık ortaya koymuştur. Rahatsızlığınız ve

hırçnılığınız zaten biraz da bunun görülmesinden ve dile getirilmesinden gelmektedir. 1 Mayıs'ta "30 bin kişi yürüttük" diyen sizler, 1 Mayıs'ı izleyen Zindan Direnişi sürecinde neler yaptığımızı ve şu veya bu vesileyle kaç kişi yürüttüğünüzü, ya da neden yapmadığınızı ve neden yürütmediğinizi değerlendirmek zorundasınız. Eldeki güç ve imkanları, her ne kadarsa artık, seferber etme yeteneği örgütsel kimlikle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Yeri geldiğinde "30 binler" üzerine politika yapanlar, bu alandaki açık yetersizliklerini de görmek zorundadırlar.

7) İçerde 850 tutsağımız var diyorsunuz. Eğer dışarıda da 8500 militan ve sempatanınız olsaydı, bu övünmenin gerçekten bir anlamı olurdu. Değilsen eğer, övündüğünüz şey gerçekte açık bir zaafiyetin de göstergesidir. Zayıflığınızı erdem haline getirip üzerine politika yaptığınızın farkında bile değilsiniz. Maceracı eylem çizginiz ile politik çalışmayı legal alana ve araçlara endeksleyen çalışma tarzınızın güçlerinizi sürekli tahrip ettiğini, içerdeki mevcudunuz büyürken politik faaliyet kapasitesi yönünden dışarıda gitgide sıradanlaştığımızı artık görmeyecek misiniz? Güç ve güçsüzlük sorunlarına biraz da bunun üzerinden bakmanız gerekmez mi?

8) Ve nihayet başa dönerek söyleyeceklerimizin sonuna geliyoruz. "*EKİM, ... hiç kimseye, hiçbir konuda ders verecek durumda değildir.*" diyordunuz. Biz kimseye "ders" vermek iddiasında değiliz, yalnızca görüş ve değerlendirmelerimizi yüreklilikle ve apaçık biçimde ortaya koyuyoruz. Bunlar dikkate alınmayacak şeyler olsaydı ve zaten EKİM de "güç"ten yoksun bulunsaydı, kimse dönüp bakmazdı bile. Ama nedense tam tersi oluyor; başta DHKP-C olmak üzere, görüş ve değerlendirmelerimiz gitgide büyüyen bir ilgiyle karşılanıyor. DHKP-C işine geldiği zaman tüm öteki devrimci örgütlerin temsilcileri önünde, "EKİM'in eleştirileri bizi onore ediyor." deme cömertliğini gösteriyor da işine gelmediği zaman mı "yasak" koyma yoluna gidiyor?

Belli ki apaçık bir tutarsızlık ve zayıflık içindedesiniz. Bize "yasak" koyan cümleyle başlayan paragrafınız zayıflığının nerelere vardığının ibret verici bir örneği olmanın ötesinde bizim için hiçbir değer taşımıyor. Temenni edelim ki, bunda ısrar etmezsiniz. EKİM'i hakarete ve iftiraya konu etmeniz size bir şey kazandırmaz, ama birşeyler kaybettireceği muhakkaktır.

***

Ekte "*Bir Avuç Çamur*" başlığı ile yayınladığımız yazının yalan ve spekülasyon bahsi hakkında söyleyeceklerimiz bundan ibaret. Ama üzerinde durmamız gereken iki de politik sorun var. *Kurtuluş*'un çok iddialı konuştuğu "politik öngörü" ile "birlik sorunları"dır bunlar. Bunları, ekteki yazıyla bağlantı sınırları içinde, ayrıca ele alacağız.

Sağmalcılar Cezaevi EKİM tutsaklarının açıklaması: Gerçekleri balçıkla sıvayamazsınız

"Gerçeğe sadakat ve adalet olmazsa olmaz ölçüdür." *Kurtuluş*, "TİKB ve EKİM'in Sancılarını Dindiremeyiz." başlıklı yazısında, EKİM ve TİKB'nin direniş sürecindeki yerini değerlendirirken söze bu iddialı söylemlerle başlıyor. Ne var ki bu iddialı söyleme dayalı yazı okunduğunda karşımıza gerçeklere sadakat değil, fakat maddi gerçeklerin ters yüz edildiği ibret verici bir belge çıkmaktadır.

Baştan belirtelim ki, biz böylesi bir tartışmanın içinde olmayı bir talihsizlik sayıyoruz. Eğer direnişimizin maddi gerçekleri ters yüz edilmeseydi ve eğer direniş tarihi *Kurtuluş* tarafından keyfi bir tarzda değiştirilmeye çalışılmayı, biz gerçeklere sadakat adı altında sunulan bu ibret verici yazıya yanıt vermeyi ve bu düzeysizliğe muhatap olmayı bir yük sayardık.

(...)

"Zindan saldırısını birleşik direnişle püskürten ve başarının ortak onurunu taşıyan Türkiye devrimci hareketi şimdi yeni bir sınavdan geçiyor. Bu, büyük bedeller ödeyerek elde ettiği önemli bir politik başarıyı yeni birleşik çıkışların dayanağı olarak kullanma başarısını gösterip, gösterememe

sınavıdır. Politik inanç ve kararlılık sınavından başarıyla çıkan devrimci hareketin bu yeni sınavı onun devrimci sorumluluk anlayışı, siyasal ciddiyeti ve önderlik kapasitesi hakkında bir fikir verecektir." (*Ekim*, sayı :151, başyazı).

Kurtuluş sözkonusu yazısıyla bu üç alanda bize yeterince fikir vermekle kalmıyor, bunun da ötesinde, direnişe ve direnişte yer alan iki devrimci örgüte karşı gerçek tutumunu da ortaya koyuyor. Bu yazı devrimci bir örgütün, başka bir devrimci örgütü herhangi bir politik konuda eleştirmesi örneği olsaydı ve eleştirilen hareketi bazı noktalarda ikna etmek ya da ileriye çekmek gibi bir kaygı taşısaydı, kuşkusuz biz de yapılan eleştirileri anlama, ondan öğrenme gibi bir çaba içinde olurduk. Ekimciler her zaman belli bir gözleme ve bunun üzerinden yapılan değerlendirmenin ürünü olan eleştirilere açıktırlar. Kendi paylarına geliştirici de olduğunu düşünürlər. Fakat ne yazık ki sözkonusu yazının amacı bu çerçevenin tamamen dışında, hatta ters yöndedir. Yazılanlar, eleştiri adı altında, tartışılan konunun özünü bir yana bırakıp, çarpıtmakla kalmamış işi yalan söylemeye kadar götürüp bunu devrimci siyasal

literatüre sığmayan bir üslupla tamamlamıştır. Tahammül sınırlarımızı zorlayan bu anlayışı mahkum etmek, devrimci kamuoyu ve kitleler önünde iddialarını kanıtlarıyla çürütme bizim için bir zorunluluk haline gelmiştir.

(...)
Yazı direniş sürecinde kim ne dedi, kimse anlatmıyor diyor ve kendince bir şeyleri anlattığını düşünerek, iki devrimci hareketin direniş boyunca gösterdiği kararlılığa, ölümüne direniş tavırlarına saldırıyor. EKİM'in başından sonuna kadar ortaya koyduğu pratik ve bu pratiğin güvençesi olan politik açıklamaları, şimdiye kadar yayın organlarında yayımlandı. Dahası, bu bakış ve değerlendirmeler, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu toplantılarında Ekimci tutsaklar tarafından defalarca dile getirilmiş ve tutanıklara geçmiştir. Örneğin direnişin 30. gün değerlendirmesi toplantısında (18 Haziran 1996), Ekimci tutsaklar Ölüm Orucuna hazır olduklarını, ancak direnişin kitleyle 50-55. günlere kadar sürdürülmeinin daha doğru olduğunu söylemişlerdir. Yani *Kurtuluş*'ün iddiasının tam tersine, Ekimci tutsaklar daha en baştan ÖÖ'na hazır olduklarını bir kez daha en açık biçimde tekrarlamışlardır. Fakat yanısıra, böylesi kritik bir süreçte, kitlenin büyük bölümüne SAG'ı bıraktıranın yaratacağı olumsuz sonuçlara da dikkat çekerek, kitleyle birlikte 50-55. günlerin zorlanması gerektiğini söylemişlerdir. Bunu, hem dışarıdaki kamuoyunun direnişin mahiyetine uygun bir şekilde harekete geçirilmesi, hem de direnişin kitleliliğinin devlet karşısında yaratacağı baskı bakımından uygulanması gereken bir politika olduğunu savunmuşlardır. Bu kaydı koyup; 50-55. günlere kadar direnişin kitleyle sürdürüldüğü koşullarda sürecin farklı gelişeceğini, bu imkanın tıkanıp gittiği noktada ise eylemi ÖÖ'na dönüştürmek gerektiğini ve buna hazır olduklarını belirtmişlerdir. Bütün bunlar tutanıklarda yer almaktadır.

Evet isteğinin üzerine, en yüksek sesimizle, cesaretimizle ve kanıt göstererek, sorularınıza cevap veriyoruz. Sizin de yazdığınız gibi, gerçekten de konuşurken ve yazarken biraz mütevizilik, biraz hakkaniyet, biraz utanma duygusu taşımak ve ölçülü olmak için, devrimci olmaya bile gerek yoktur. Fakat ne yazık ki bu ülkede devrimci olma iddiasında olan bazı kimseler kendi koydukları kıstaslara herkesten önce kendileri uymazlar.

Biz sorularınıza tutanıklar üzerinden cevap vermeye devam ediyoruz. Biraz önce söylediğimiz 40. gün toplantısında Ekimci tutsakların söylediklerine karşılık, DHKP-C tutsakları şu cevabı vermişlerdir: "*Madem ÖÖ'na hazır olduğunuzu söylüyorsunuz, 45. günde başlama noktasında tekrar değerlendirme yapmalısınız.*" Yani DHKP-C, Ekimcilerin dikkat çektiği önemli sorunun üzerinden atlayarak (kitlenin bu süreçteki kritik önemi), sürecin gelişme özelliklerini gözönüne almadan ve son derece pragmatist bir anlayışla, ÖÖ'nun her koşulda 45. günde başlatılması gerektiğini savunmuş ve Ekimci tutsaklara da bu konuda tavsiyede bulunmuştur. Eylemin en az kayıpla en büyük zaferi elde etmesi için bu kadar önemli olan bir sorunun üstünü örtmeye çalışın ve 45. günde kitlelerinin büyük bölümüne SAG'ı bıraktıran DHKP-C, böylelikle süreci ne kadar iyi tahlil etmiş olduğunu da göstermiş oldu!

Şimdi sözkonusu yazının yalan ve iftira çamuruna geliyoruz ve *Kurtuluş*'ün olur olmaz her yerde bolca kullandığı "dürüstlük" ve "adalet" kavramlarının bir gereği olarak, şu sorumuza açık bir kanıt göstererek yanıt vermesini istiyoruz. Sizler hangi tutanağa ya da belgeye dayanarak EKİM'in direnişe geç başladığını iddia ediyorsunuz? Biz Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun direnişe 20 Mayıs 1996 tarihinde başlanmasına karar verilen toplantı tutanağını delil olarak gösterip, 8 devrimci örgütte birlikte en baştan itibaren SAG'a başladığımızı söylüyoruz. Bu gerçeği siz hariç tüm kamuoyu ve tüm örgütler biliyorlar. Somut olguları, gerçekleri kamuoyu önünde bu kadar fütursuzca çarpıtmak hangi "adalet", hangi "dürüstlük", hangi "gerçeğe sadakat" anlayışına giriyor? Dürüstlükten bu kadar dem vururken böylesi bir tavrı nasıl ortaya koyabiliyorsunuz? Anlamakta güçlük çektiğimiz nokta sizin bu tavrınız değil, fakat bunu "dürüstlük" ve "adalet" kisvesi altında yaparken gösterdiğiniz aşırı rahatlıktır.

Böylesi bir "rahatlık"la *Kurtuluş* bize soruyor. ÖÖ'na neden geç başladığınızı kamuoyuna açıklamayacak mısınız? *Kurtuluş*cular bu kadar belgeye ve bilinen gerçeklere karşı hala böyle bir soruyu sormakta ısrar ediyorlarsa, biz tekrar cevaplamakta bir sakınca görmeyiz. Birincisi, biz direnişte kitlenin oynadığı kritik rolü kavradığımızı ve süreci doğru tahlil ettiğimizi iddia ediyoruz. Bu

iddianın gereği olarak da mevcut pratikten çok daha ileri bir noktaya savunduk ve buna uygun bir politika izleyerek bütün kitlelerle SAG'a ara vermeden devam ettik. İkinci olarak, neden 62. günde ÖÖ ilan ettiğimiz de çok açıktır. Direniş 60. günlerden itibaren mahiyet değiştirmiş ve gelinen aşamada düşmanla girilen bir kararlılık, bir onur ve irade savaşına dönüşmüştür. Bu, tüm bunları düşmana göstermek için direnişin sıçratılmasını gerektiriyordu. Yani tam da ÖÖ'na sıçratılmasının doğru olduğu bir süreçte Ekimci tutsaklar direnişlerini ÖÖ'na dönüştürmüşlerdir.

Belgeleriyle ortaya koyduğumuz bütün bu politikalarımız, iddialarınızı boşa çıkarır niteliktedir. Hiçbir devrimci örgütün bir süreci ve o sürece ilişkin ortaya konulan politikayı ve pratiği anlamadan, kendi subjektivizmine dayanarak başka bir örgütü yok saymaya, karalamaya hakkı yoktur. O yüzden tüm bunları doğru kavrama ve kamuoyu önünde politika yapmaya çalışırken sizleri dürüst davranmaya davet ediyoruz.

62 gün ölümüne bir kararlılıkla direnişi sürdüren (63. günde ilk şehit verildi) ve sonra da ÖÖ'na dönüştüren Ekimci tutsaklara "siz neden bedel ödemediniz" gibi ucube soruların sorulması saygısızlıktır. Bu davranış devrimci olarak kabul edilen hiç bir değer yargısına sığmaz. EKİM, bu büyük direnişin başından sonuna kadar, kitleler ve kamuoyu önünde açıklık ve dürüstlük politikasına uygun davranmış ve direnişin yüzünün aklıyla çıkmıştır. Tüm bunlar ışığında biz DHKP-C'nin direnişteki tutumunu EKİM'in tutumunu, yani bu iki ayrı sınıf bakış açısını karşılaştırmayı ve değerlendirmeyi devrimci kamuoyuna bırakıyoruz. Zira zaferden "bir-iki milim fazla pay alma hakkı"nın olduğuna söyleyebilen bir çevreyle bu düzeyde bir tartışma yürütmek bize göre değildir.

Sözkonusu yazıya ilişkin daha sayısız şey söylenip gerçek olmadığı ortaya çıkarılabilir, ancak bu yöntem hem kendi için bir kısır döngü yaratacağından, hem de düzeyimizi düşüreceğinden bu şekilde bir yönetime girmeyi doğru görmüyoruz.

Son olarak, kaygınızı anladığımızı söylüyor ve varsın zaferin en büyük payı sizin olsun diyoruz. Zaman kimin neyi nasıl yaptığını ortaya koymuştur, koymaya da devam edecektir. Şimdiye kadar hiç bir balçık güneşi sıvayamadı, bundan sonra da sıvayamayacaktır.

Aşağıda tam metnini yayınladığımız bu yazı *Kurtuluş* gazetesinin 14 Eylül 1996 tarihli 7. sayısında yer aldı. "TIKB ve Ekim'in Sancılarını Dindiremeyiz." orijinal başlığı taşıyan bu yazıyı biz kendisine uygun düşen bir başlıkla yayınlama yoluna gidiyoruz.

Bir avuç çamur

Türkiye solu gerçekten ne kadar adil, ne kadar adaletli? Pratiğe bakıp bakıp soldaki adalet ölçülerinden kuşkuya düşmemek mümkün değil gerçekten de.

Bir büyük direniş yaşandı; omuz omuza ölüme yarıldı. İçerde ve dışarıda 24 şehit verildi. Birlikte gücüyle büyük bir zafer yaratıldı.

Bütün bu süreç boyunca kim ne dedi, kimse anlatmıyor. Nasıl oluştu bu süreç, kim ne öngördü ve nasıl sonuçlandı? Bunlar yazılmadan tarih nasıl doğru yazılmış olur?

Elbette bunlar yazılmadığında bugün sürmekte olan kimi tartışmalar da, özellikle "birlik" sorununda son günlerde başlatılan polemikler de soyut kalıyor.

Ölüm Orucu direniş, içeride ve dışarıda birlik için çok somut bir pratik olmuş, birliğin zeminini güçlendirmiş, yeni ve daha geniş birliktelilerin önünü açmıştır. Bugünkü sürecin değerlendirilmeleri de, tartışmaları da bu zeminin kemirmemesidir. Bu ise direnişi rekabetçiliğe ve hazımsızlığa kapılmadan sahiplenerek; olan biten her şeyi, savunulan ve savunulmayan her şeyi yerli yerine oturttuklarını mümkün olabilir. Öncülük, önderlik konusundaki kaçak hesaplarla, *hazımsızlıklarla* yeni ve daha ileri bir sürecin inşa edilemeyeceği açıktır. Bu anlamdadır ki, zaferin nasıl değerlendirildiği, zaferin nasıl ileriye taşınacağı noktasında daha bir netlik gereklidir. Bu netlikte *gerçeğe sadakat ve adalet "olmazsa olmaz"* ölçüdür. Daha yazımızın en başına "*adalet*" diyerek girmemizin nedeni budur.

EKİM BU DİRENiŞİN NERESİNDEYDİ?

Ekim Dergisi diyor ki, "*tartışmasız ortak bir zaferdir*". Evet, bir kez daha söylüyoruz, *zafer hepimizin*dir. Kadrolarını, taraftarlarını, savaşçıları ölüme yitiren tüm devrimci hareketlerindir. Ancak bunu söylemek bu tarihin nasıl oluştuğunu, nasıl yaşandığını yazmamak, konuşmamak anlamına gelmez. Tersine bütün bunları es geçip "ortak bir zafer" diye tutturursanız burada gerçek bir ortaklık bilincine duygu değil, ancak özel kaygılardan söz edilebilir. Ve orada bir hakkaniyet ve adalet olmaz.

Ekim tutsakları baştan Ölüm Orucuna karşı çıktılar. Ve 22 Temmuz'a kadar kitlesel SAG olarak sürdürdükleri eylemlerini ancak bugünde Ölüm Orucuna çevirdiler. Artık neredeyse bütün dünya Ölüm Orucu olmadan bu saldırının püskürtülemediğini anlamıştır. Ama Ekim bütün dünyanın anlamasından sonra ancak anlayabilmiştir. "Öncü" ve "komünistlik" böyle oluyor herhalde. Bu gelişimin nedeni, niçini, nasıl pek çok açıdan tatışılabilir kuşkusuz. Ancak şimdi sorumuz bu değil. Şimdi Ekim açısından bakalım;

Eyleme geç başlamışsınız. Bununla ilgili bir şeyler **AÇIKLAMAYACAK MISINIZ?** Eylemi ancak son günlerde Ölüm Orucuna çevirmişsiniz. Karşıydyseniz niye çevirdiniz, mesela niye TIKB gibi yapmadınız? Farklı düşündüğünüz nokta neydi?... Yok, bu ve benzeri hiçbir noktada ses yok, ama "zafer ortak"! Bu direnişe katılan parçalardan hiçbirini *bir milim önde ya da bir milim*

arkada olamaz mı?

Olmaması eşyanın da siyasetin de doğasına *aykırı* değil mi? O zaman *bu fark* bir milim de olsa neden kurulmaz?

Neden bu noktada hazımsızlık gösterilir? Türkiye devrimci hareketinin gerçeklerinden, kendi gerçeğinden **KAÇIŞ** değil midir bu?

Bu bir milimi bile kabullenmedeki hazımsızlık, grupçuluk, kendine güvensizlik sorun durumunun kaçak ama çarpıcı bir göstergesidir. Türkiye solu bu durumdan çıkmak zorundadır.

Bu cesaret ve hakkaniyet gösterilmediğinde şunları söylemek kaçınılmaz olmaktadır.

Senin bu süreçte bir öngörün yok; Kaldı ki, olsa bile buna hangi güçle yapacağını? Yapacak durumun yok.

İçeride ve dışarıda direnişi kitlesel güç olarak karşılamamışsınız;

Ödediğin bedel bununla sınırlı olmuş; örneğin DHKP-C'nin direnişte yaklaşık 850 tutsağı yer alıyor. Yalnızca Ölüm Orucuna yatan DHKP-C tutsaklarının sayısı 140 civarında.

Tüm bunlar ortadayken ve tüm bunları hiçbir biçimde görmeden, göstermeden tutturuyorsunuz "ortak" diye. **Bu nasıl adalet?**

Ekim önce şunu anlamalıdır; hiç kimseye, hiç bir konuda ders verecek durumda değildir. Ekim dışarıda bir savaş nedir, bedel ödemek nedir, bunları bilmediği, yaşamadığı için, devrimcilerin birliği için sarfedilen çabaları ve yarattıklarını da anlayamamaktadır. Ekim gibileri için "taktik"

falan, bir yerde de ancak başkalarının ödediği bedeller ve emek üzerinden grup reklamlarıdır. Onun kendi emeğiyle, öngörülebilir, düşünceleriyle yaptığı, yarattığı, tüm sola, Türkiye devrimine malolan hemen hiç bir şey yoktur. Sayfalarca doldururlar ama esasta yazacak bir şeyleri de yoktur. Bu yüzden soyut teoriye başvurlar. Sonuçta İstanbul'un küçük bir mahallesinde veya küçük bir fabrika önünde bir kaç bin bile değil, bir kaç on bildiri dağıtıp bunu "komünist faaliyetin" müstesna örnekleri olarak anlatırlar. Kitlelerle, işçisi sınıfıyla ilgileri de bu kadardır dersak yanlış olmaz.

Bu gerçeğini görmeden, Ölüm Orucu sürecindeki politik ve pratik olarak yerini ortaya koymadan sağa sola bir sürü şey söyleyip ders vermek kimsenin hakkı değildir. Ekim "zafer" üzerine genel geçer şeyler söylemek yerine süreçteki öngörüsüzlüklerini açıklamak durumundadır.

YA TIKB'NİN YERİ NEYDİ DİRENiŞTE?

TIKB diyor ki, Ölüm Orucuna ilişkin her şeyde "*biz de eşit hakka sahip olmalıyız.*"

Pekala, tartışmayı böyle bir sorun odağında dile getirmenin mantığı nedir her şeyden önce? Her şey bitmiş ve devrimcilerin önündeki tek sorun olarak "*zaferin nasıl paylaşılacağı*" mı kalmıştır? Bunu söylemeden önce sürecin bütünündeki yerini şöyle bir gözden geçiren daha iyi olmayacak mı?

Arjantin:

Askeri faşist cuntadan "Demokratik Cumhuriyet" e

Emperyalizm '76 darbesiyle Arjantin'i tamamen teslim aldı

Arjantin'de ordunun 1976'da gerçekleştirdiği darbe öncesinde siyasal anlamda hareketli bir toplumsal süreç yaşanmıştır. Bu döneme damgasını vuran Peron iktidarı ve gerilla hareketleri olmuştur.

Peron iktidarı döneminde işçi-emekçiler gerek ekonomik bakımdan, gerekse sosyal ve siyasal haklar bakımından oldukça önemli mevziler elde ettiler. Ancak Peron'un amacı sosyalist bir toplum kurmak değildi. Sadece işçi-emekçileri kapitalist düzene entegre ederek toplumsal barış ortamı içinde kapitalist gelişimin sağlanması amacını güdüyordu. Dolayısıyla bir yandan işçi-emekçilerin durumlarını iyileştirirken diğer yandan komünist ve sosyalist şahsiyetleri zindanlara kapatmayı da ihmal etmiyordu. Peron'un uygulamaları ABD emperyalizminin çıkarlarıyla çatıştığından CIA'nın orduya düzenlediği bir darbeyle ilk olarak 1945'de Peron iktidarına son vermeye çalışıldı. Ancak güçlü bir işçi-emekçi desteğine sahip olduğundan ve darbeyi düzenleyen ordu mensupları arasında da tam bir birlik olmadığından büyük kile gösterileri ve kalkışmaları sonucunda kısa sürede Peron yeniden iktidara yerleşti. Bu noktadan itibaren kimi zaman iktidar erkenden uzaklaştırılırsa da toplumun yapısına damgasını vuran, önemli sosyal kazanımları getiren bir dizi uygulamayı başlatma ve yaşatma şansına sahip oldu. İşçi-emekçi sınıflar bu dönemde elde ettikleri kazanımları/mevzileri savunmak için emperyalizm işbirlikçisi burjuvazinin örgütlediği faşist askeri darbelere karşı direnişçi ve mücadeleci bir çizgi izledi. Ancak işçi kitlelerinin mücadelesindeki peronizmin etkisi, ilerici güçlerin gerilla mücadelesine kaymasına neden oldu.

1976'ya gelindiğinde işbirlikçi teknelci burjuvazi artık iktidarını her türlü katliamı ve zulmü göze alarak pekiştirmek durumuna gelmişti. Arjantin'i emperyalizme göbekten bağlayacak olan politikaların uygulanması onbinlerin yaşamı üzerine gerçekleşti.

Dünya işçi-emekçileri burjuvazi tarafından kendilerine reva görülen insanlık dışı şartlardan kurtulmak için her zaman daha ileri politikalar etrafında örgütlenmek ve bizzat kapitalist düzene karşı mücadele etmek zorundalar. Kazanılan mevzilerin kalıcılığı mücadeleyi her zaman için daha ileri bir noktaya taşımaktan ve doğru hedefe kanalize etmekten geçer.

Faşist rejimin baskıları ezilenlerin öfkelerini bastırmaya artık yetmiyor

26.3.1996 günü 100 bini aşkın Arjantinli Palaza de Mayo'da (Mayıs Alanı) askeri cunta dönemi ve sonrasındaki kayıpların hesabını sormak için toplandı. Sendika, demokratik kitle örgütleri, insan hakları örgütleri ve muhalif partilerin katıldığı gösteride 20 yıl önce başlayan askeri darbenin hesabı soruldu. 1976'dan 1983'e kadar süren açık askeri diktatörlüğün bilançosu şöyle: binlerce insanın katledilmesi, sayısız işkence merkezinin açılması, 30 bin kayıp insan. Generallerin son bir çırpınıyla provoke ettikleri Malvinas savaşında yenilmeleri üzerine askeri cunta 1983'de yönetimden çekilmek durumunda kaldı. (İngiliz emperyalizminin koyduğu ve Türkiye'de yaygın olarak bilinen ismiyle isimle Falkland savaşı) Arkasında katliamlar, sürgün edilmiş genç insanlar, sindirilmiş bir toplum, emperyalizme bağımlılığı pekiştiren bir dış borç yükü ve kapitalist düzenin koşulladığı rüşvet, talan, yolsuzluk vb. ni bıraktı. Cunta dönemini takip eden hükümetler de bu mirasın sürdürücüsü ve bekçisi olmaya devam ettiler. Dönemin hemen ardından başa geçen Partido Radical (Radikal Parti) askeri yönetim dönemini göstermelik bir tarzda yargılamaya başladı. Ancak bunu tam anlamıyla ikiyüzlü bir tarzda yaptı. 1986'da çıkardığı yasalarla önce devletin cunta döneminde işlediği suçlar için yargıya başvurma süresini kısıtladı. Böylece yargıya başvurulmasında gecikilen insanlık suçları yargılamadan muaf tutuldular. Ardından emir komuta zinciri içerisinde "sadece emirleri yerine getirenler"i yargı yolundan muaf tutan bir başka yasa çıkardı. Tüm bu korumacı yasalara rağmen yargıya ulaştırılabilen davalar göstermelik olarak da olsa işleme kondu. Bu mahkemelerde çoğunlukla üst rütbeli subaylar ömür boyu hüküm giydiler. Ancak kapitalist düzenin yargı sistemi bir kez daha işkence yapandan, ezenden, sömüren; kısacası burjuvaziden yana işlediğini gösterdi. Halen başkan olan Carlos Saul Menem (Peroncu olarak bilinen Partido Justicialista'nın adayı) döneminde ömür boyu mahkum olan insanlık suçluları affedildiler. Burjuvazi, kendisine köpeklik edenlere gerektiğinde kol kanat gereceğini göstermek zorundaydı. Çünkü ezilenlerin öfkesi yükseldikçe sadık köpeklere yeniden ihtiyacı olacaktı.

Düzenin resmi politikaları sivil rejim maskesi altında uygulanmaya devam ediliyor

Düzenlenen eylemde sadece geçmişin azgın devlet terörü uygulamalarına karşı duyulan öfke haykırılmakla kalmamıştır. Menem hükümetinin cunta döneminin uzantısı politikalarını duyulan tepkiler de dile getirilmiştir: "Dolandırıcı Menem - aklıktan ölüyor - polisleri üzerimize salıyorsun - yaşlarımızı (ailelerimizi) dövdürtüyorsun..." vb. şiarlar yükseltilmiştir. 20 yıldır topluma devlet terörü ve baskısı ile yayılmaya çalışılan korku yavaş yavaş dağılmaya başlamıştır. Menem'i önceleyen Alfonsin döneminde toplum yeni bir darbe korkusuyla Arjantin tarihinin en yüksek enflasyon saldırılarını sineye çekmişti. Menem hükümeti de enflasyonu dizginlemek adı altında neoliberal politikaları uygulamaya koydu: ücretlerin düşürülmesi, özelleştirme, sosyal hizmetler alanındaki - özellikle eğitim ve sağlık hizmetlerindeki - harcamaların kısılması vb. Sonuç: teknelci burjuvazi hızla gelişmiş, sınıf çelişkileri artmış, eğitim sistemi çökmüş, işsizlik korkunç boyutlara almıştır. Bugün için işsizlik resmi rakamlara göre %16.8, bağımsız kaynaklara göre %26.8'dir. Cunta ve devlet terörü korkusuyla toplumsal muhalefet sindirilmiş, düzlenen alanda teknelci burjuvazi yeni liberal ekonomi programlarını hızla devreye sokmuştur.

Sokaklara çıkanlar, 20 yıl önce kaybedilenlerin çocuklarıdır

Düzenlenen mitingde 20 yıl önce kaybedilenlerin çocuklarının

oluşturduğu bir örgüt olan HJOS adına yapılan konuşmada şunlar söylendi: "Siz ana-babalarımıza yönelik baskıların sorumlusu olarak dedelerimizi ve ninelerimizi ebeveynlerimizi yanlış yetiştirmişlerdi. Ancak biz, tanımaya fırsat bulamadığımız ebeveynlerimizin adalet ve politik hedeflere yönelik mücadelelerini destekliyoruz." (...) "Biz de mi onları (ana-babalarımızı) kötü yetiştirmekten sorumluyuz; yoksa onlar mı bizim kötü yetişmemizden sorumlu?" (...) "20 yıl önce büyük holdingler açgözlülüklerini gidermek için bu ülkenin savaş aygıtını göreve çağırmak zorunda kaldılar. (...) Ebeveynlerimiz zaferi ve oluşturmaya çalıştıkları ülkeyi muhtemelen göremeyeceklerini biliyorlardı. Ancak onlar en azından bizim bunu görmemizi istiyorlardı. (...) Biz şu an buradayız, çünkü onur kelimesinin anlamını biliyoruz."

Askeri darbeyi protesto eden bu eylem dört gün sürdü. Eylem boyunca politik şiarlara, müzik, folklor, şiir etkinlikleri eşlik etti. Konuşmacıların ve müzisyenlerin bir çoğu sürgünde yaşayanlardan oluşuyordu. Rejim bu anma etkinliğini engellemek için elinden geleni yaptı. İçişleri bakanı Carlos Corach iki defa hukuksal yollarla anmayı yasaklamaya çalıştı. Ancak rejimin tüm çabalarına rağmen anma büyük bir kitesellikle gerçekleştirildi. Buna karşılık rejimin sadık uşağı generaller anmanın 10 gün sonrasında Malvinas savaşında ölenler adına şovenist bir tören düzenleyerek toplumda muhalefetten yana oluşan odaklaşmayı dağıtmaya, bölmeye, ordunun eriyip giden itibarını yeniden cilalamaya çalıştılar.

Plaza de Mayo'daki tören ise lanetlendi. "Ülkenin temel kurumlarına yönelik saldırgan tutumlara müsamaha edilemez" şeklinde beyanatlarda bulunuldu. Devlet terörü devletin temel kurumlarından birini oluşturuyorsa, buna karşı çıkan toplumsal muhalefet devletin temel kurumlarına da karşı çıkmış olacaktır doğal olarak. Bir zamanlar askeri darbeyi meşru göstermeye çalışan demagojiler gene gündeme sokulmaya çalışıldı: "Cunta tarafından gerçekleştirilen katliam gereklidir, çünkü aksi taktirde iç savaş çıkabilirdi."

20 yıllık suskunluk bozuluyor

Askeri yönetim döneminin insanlık dışı uygulamaları artık yüksek sesle eleştirilmeye başlandı. Bu konuda "Mala Junta" ("kötü toplum" ve "kötü cunta" anlamlarına geliyor) adıyla çevrilen film büyük ilgi uyandırdı. Filmde militarist aygıtın zulüm uygulamaları ve bugüne kadar yüksek sesle ifade edilmekten korkulan pislikleri kamuoyunun vicdanındaki gömütünden çıkarılarak gözler önüne getirildi. Hatta yazarları tarafından filmin okullarda video gösteriminin yapılması için çalışmalar yürütülmeye hedefledikleri açıklandı. Bu filmin başarısı bugünkü rejimin 20 yıllık insanlık dışı militarist/faşizan uygulamalarını sahiplenmesine verilmiş bir cevap olmasındadır.

Militarist döneme ve onun uygulayıcılarına karşı duyulan öfke daha radikal sonuçlar da doğurmaya başladı. Anıya eyleminin üç hafta sonrasında Jorge Bergez adında bir jinekoloğa sokak ortasında ateş açıldı. Bu şahsın askeri yönetim döneminde, işkencehanelerde gerçekleşen doğumlara girdiği (siyasi tutanaklar olan aneller daha sonra ortadan kaybediliyordu), bebekleri kaçırdığı, bunların ticaretini yaptığı ve tutsaklara yapılan işkence sırasında doktor olarak gözetim yaptığı ortaya çıkarıldı. Yargılandı, ancak "sadece emirleri yerine getirenler" yasası kapsamında bulunarak serbest bırakıldı. Buenos Aires eyaletinde yeniden doktorluk yapma izni kendisine verildi. Bir yıldan uzun bir süredir insan hakları örgütleri doktorluk yapma izninin geri alınması ve yeniden yargılanması için çaba harcıyorlar. Cuntanın devamı olan hükümetlerin çıkarmış olduğu yasalar bunu olanaksız kılıyor. Ancak gerçek yargılama toplumun bilincinde gerçekleşiyor. İnfazı kimin gerçekleştiremeye çalıştığı konusunda spekülasyonlar var. Sol bir direniş hareketi olan Devrimci Halk Örgütü (ORP) olayı üstlenmemiştir. Bu olayın kontra güçlerin bir iç hesaplaşması olma ihtimali de vardır. Öyle bile olsa sonuçta düzeni iç hesaplaşmalara götüren de toplumsal muhalefetin üzerindeki edilgenliği ve korkuyu atmaya başlamasıdır.

İşçi-emekçi semtlerinde baskılar artıyor

Devletin katil sürüleri işçi-emekçi semtlerinde kol geziyor. "Kolay tetik çeken" anlamına gelen "gatillo facil"

lakabıyla anılıyorlar. "Kolay tetik çeken"lerin kurbanlarını en düşük gelir grupları, gençler, muhalifler oluşturuyor. Sokakta infaz edilmeyenleri ise devletin işkence merkezlerinde günlerce süren sorgulamalar, aylarca süren yargılama süreçleri ve insanlık dışı koşullar altında geçen bir tutsaklık bekliyor. Geçtiğimiz Nisan ayında binlerce tutuklu ve hükümlünün gerçekleştirdiği bir dizi isyan Sierra Chica'dan (Ülkenin en büyük cezaevi) başlayarak ülkenin bir çok cezaevine yayıldı. İki hafta içinde adalet bakanlığı pazarlık masasına oturmak zorunda kaldı. Talepler şunlardı: Yargı sürecinin hızlandırılması, her bir tutukluluk gününün iki hükümlülük gününe eş değer sayılması ve tutuklu/hükümlülerin de denetimiyle cezaevlerindeki durumu araştırarak ve iyileştirecek bir heyetin kurulması. Kamuoyuna sadece adli tutukluların bir isyanı şeklinde yansyan bu ayaklanma -taleplerin son maddesi dikkate alındığında- örgütlü bir muhalefetin varlığına da işaret ediyor.

Polisin pervasız ve keyfi baskıları kitlelerin öfkesini körüklüyor. Son süreçte sokak gösteriyle polis/devlet terörü sık sık lanetleniyor. Özellikle gençlerin sokak ortasında infaz edilmeleri toplumsal tepkinin yükselmesine neden oluyor.

Toplumsal tepkiler örgütleniyor

Militarist diktatörlük döneminde Ekonomi Bakanı olan José Alfredo Martínez de Hoz kısa bir süre önce şu açıklamayı yapmıştır. "Ekonomi Bakanı (yeni dönemin) Cavallo'nun uyguladığı ekonomi politikaları benimkilerden farklı değil. Sadece benim aksime politik olarak yasallığa sahip." Bu sözler "sivil" rejim döneminde uygulanan ekonomi politikalarının militarist dönemin uygulamalarının bir devamı olduğunun açık bir ifadesidir. Ancak işçi-emekçilerin büyük bir bölümü hala devletin ekonomi politikalarını uygulayabilmek için baskı ve zulme ihtiyacı olduğunu ve askeri cuntanın da bu yüzden göreve çağrıldığını bilince çıkaramamış görünüyor. Diğer yandan bugün için muhalif güçler de rejime karşı derli toplu bir politika üretmiyorlar. Buna rağmen toplumsal hareketlenmede olumlu işaretler var. Bağımsız sendika platformları kitleleri harekete geçirmek konusunda oldukça önemli ilerlemeler kaydetmiştir.

Bugün için düzenin resmi politikası bu toplumsal hareketliliği görmezden gelmek yönündedir. "İsterlerse yüzlerce, binlerce gösteri düzenlesinler, basın açıklamaları yapsınlar, grev ve benzeri eylemlerde bulunsunlar. Bizi durduramayacaklar." Türkiye'de de zamanın başbakanı bugünün Cumhurbaşkanı "yollar yürünmekle aşınmaz" dememiş miydi?

Zorbalık ve terör politikaları sadece kapitalizmin çöküşünü engelleyemez. Olsa olsa geciktirebilir. İnsanlık suçlarını işleyenler birgün mutlaka hesap vereceklerdir.

Hak gasplarına karşı eylemler büyüyor, genel grev talebi yayılıyor! Almanya İşçi Sınıfı Ayakta!

"Dünya kapitalizmi yirmi yılı aşkın bir süredir genel bir durgunlukta ifadesini bulan bir bunalımı yaşamaktadır. Bu bunalımın, ağır sonuçları belirli mekanizmalarla ve sürekli olarak, büyük ölçüde kapitalist metropollerden geri ve başlıca ülkelere aktarıldı. Bunun yanı sıra, bu bunalımın faturası aynı yıllar boyunca enflasyon, işsizlik ücretlerde düşme, yaşam koşullarında kötüleşme, sosyal haklard budana yoluyla, bizzat metropollerde işçi sınıfı ve emekçilere de ödettirildi." (Ekim, Sayı 136)

Alman kapitalizminin kendi işçi sınıfına dönük yoğunlaşan saldırıları buna iyi bir örnek oluşturmaktadır. Alman burjuvazisi son yıllarda emekçi yığınların, özür-lülerin, işsizlerin ve öğrencilerin sosyal ve ekonomik haklarını pervasızca gaspediyor. Bunalım ağırlaştıkça kendi işçi sınıfının kazanımlarına dönük saldırıyı giderek ivmelendiriyor.

Kesintisiz süren saldırılar Almanya işçi ve emekçilerde belirgin bir hoşnutsuzluğa yol açmış durumdadır. Ne var ki bugüne dek Alman burjuvazisi her seferinde yükselen hoşnutsuzluğun etkin, militan bir tepkiye dönüşmesini ve mücadele kanallarına akmasını engelleyebilmiştir. Bunda kuşkusuz sendikaların kendisine sermaye tarafından biçilen rolün beklenilenin üzerinde oynamasının belirleyici bir rolü var. Sendika konfederasyonları açıktan sermayenin çıkarlarını gözetmektedir. Sendikaların sermaye ile olan ittifakı en yalın ifadesini, topyekün saldırının en yakıcı halkalarından biri olan "tensikatlar karşısında yükselttikleri "iş için işçi-işveren birliği" şiarında bulmaktadır.

Alman burjuvazisi, işçi sınıfından anlamlı bir tepki görmediği oranda, herşeyden önce de sendikaların oynadığı gerici misyona olan tam güveni sayesinde saldırının ölçüsünü iyice kaçırmaktan geri durmadı. Bir dizi sosyal hakların budanmasının, sıfır sözleşmelerin ve esnek çalışma saldırılarının ardından burjuvazi en büyük sanayi kollarında "nasıl olsa yarın bütünüyle kaldıracağız" mantığı ile peşi sıra daha yeni imzalanmış toplu sözleşmeleri bozmaya başladı. Hastalık durumunda ücretlerin kısılması dayatılmaya çalışıldı.

Ne var ki, hoşnutsuzluğu günden güne yükselen işçi sınıfı için hastalıkta ücret gaspı bardağı taşıran son damla oldu. Tabanda biriken öfke sessizlik duvarını yıkan, yer yer militan çıkışlara dönüşen birleşik bir eylem zincirine dönüştü. Sermayenin beklemediği genişlikte ve yoğunluktaki bir mücadele seferberliği yaşandı. Başta Mercedes Benz işçileri olmak üzere özellikle otomotiv ve metal sanayinde yüzbinleri kapsayan grevler, işi yavaşlatma eylemleri, miting ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Gittikçe genel grevlere doğru yayılan bir

mücadele geliştirdi.

Sadece 1 Ekim'de yüzellibini aşkın işçi (bunların seksen bini Mercedes işçisi) üretimi durdurdu, yürüyüş ve mitinglere katıldı. 25 Eylül'den bu yana Mercedes Benz tekelinde grevsiz gün yaşanmadı. Leipzig'de işçiler yolları işgal etti. Birçok mitingte sendika ağaları konuşturulmadan kovaladı. Bremen'de üretim 47 saat, Opel'de 24 saat durduruldu. Sadece bundan doğan zarar çeyrek milyar markı geçmiş bulunuyor.

Mercedes'deki mücadele Almanya ölçeğinde aktif desek gördü. Öyle ki, genel grev talebi birden bire kendisini yakıcı bir tarzda sınıf hareketinin gündemine oturdu. Giderek gürleşen, somut bir talep haline geldi. Buna birde sınıf tabanında sendikalara duyulan güvensizliğin süreç içerisinde iyice derinleşmesi eklenince sermaye büyük bir sıkıntıyla karşı karşıya geldi. Kohl hükümeti ve işveren sendikaları kısa sürede geri adım atmak zorunda kaldılar. Hastalık durumunda ücret kısıtlanmasını uygulaması şimdilik rafa kaldırıldı.

Ancak sermaye ciddi bir yenilgi yaşamış olmakla birlikte oyalama taktiğiyle bu açığı kapatmaya çalışıyor. "Önemli olan hepinizin işten atılmaması, işyerlerinin korunmasıdır, hangi şartlarda çalıştığınız değil" türü utanmaz demagojilerle ve kriz tellallığı eşliğinde kendi yarattığı krizin faturasını işçilere yüklemeye devam ediyor.

24 Ekim genel eylem günü ilan edilmiş bulunuyor. Sendika yönetimi bunun için boşaltmak için elinden geleni ardına koymuyor. Buna rağmen tabandan yükselen değişik işçi inisiyatifleri ve bir çok önemli sanayi kuruluşlarının işçi temsilcisi kurulları "Amerikan koşullar yerine, Fransız eylem günleri" ve "genel grev" şiarlarını yükseltiyor. 24 Ekim'in genel grevin başlangıcına dönüştürülmesi için örgütlenme çalışmasına hız verilmiş bulunuyor.

Burjuvazi daha bugünden işçi sınıfının başını çektiği toplumsal mücadelenin düzen dışı kanallara akma ihtimaline karşı önlem almaya çalışıyor. Son süreçte SPD'nin özel bir tarzda desteklenmesi yoluyla, umutları yeniden düzene bağlayan güçlü bir iktidar alternatifinin ortaya çıkarılması bu planlardan yalnızca biridir.

Sermayenin planlarının tutup tutmayacağı büyük ölçüde Almanya işçi sınıfının ortaya koyacağı mücadeleden tarafından belirlenecektir. Son haftalarda giderek ivmelenen eylem süreci daha şimdiden sonbaharın sıcak geçeceği için ipuçlarını veriyor. Bu sonbaharın Almanya işçi sınıfı hareketinde bir sıçrayımla birleşmesi ise sınıfın tabandan göstereceği inisiyatifte, sendikalar üzerinde oluşturacağı basınca ve mücadelelerindeki ısrar ve militanlığa bağlı olacaktır.

Emperyalistlerin Yeni Kanlı Sofrası:

Afganistan

Afganistan'da iktidar bir kez daha el değiştirdi. Bu iktidar değişikliğinin kimin, hangi güçlerin yararına olduğu karmaşık ve medyanın çarpıtarak işlediği bir sorun. Tüm tartışmalar Taliban Hareketi'nin iktidarı ele geçirmesi ve şeriat uygulamasına başlaması üzerinde odaklanmaktadır. Meseleye Afganistan'ın sınırları içinden bakılmakta, Taliban Hareketi'nin ideolojisi ve pratiği konunun esasına dönüştürülmektedir. Bu ise perde arkası güçlerin rolünü karartma işlevi görmektedir. Oysa Afganistan sorunu bu yoksul ülkenin sınırlarını çoktan aşmıştır. Sefalet içerisindeki Afgan halkının kaderi hep başka güçler tarafından tayin edilmeye çalışılmıştır.

Taliban Hareketi, dış güçler, emperyalizm tarafından karmaşıklaştırılmış Afgan sorununda yalnızca bir faktör oluşturmaktadır. Çatışın, iktidarı ele geçiren, Ortaçağ karanlığının kurallarını yürürlüğe koyan her ne kadar Talibanlar ise de esas ipler başka güçler tarafından çekilmektedir. Taliban hareketi tezgahlanan senaryonun sadece bir figüranı olarak sahnede vardır.

İktidarı ele geçirecek ülkede uzun yıllardır hiç dinmemiş iç savaşa yeni bir boyut kazandıran bu hareketin kısa bir süre öncesine kadar adı bile duyulmamıştı. Çok iyi askeri eğitim görmüş, uçaktan tanka kadar değişen modern silahlarla donatılmış, gerçek bir askeri disiplin içinde hareket eden Taliban Hareketinin kayda değer bir engelle karşılaşmadan ve büyük bir kolaylıkla Kabil'de iktidarı ele geçirmesi ilk bakışta, uluslararası faktörler hesaba katılmadan bakıldığında, bir mucize gibi görünüyor.

Ancak, her zaman olduğu gibi Afganistan'da yıllardır çatışın, daha doğrusu çatıştırılan bu cüce derebeylerinin, bu Ortaçağ kalıntısı aşiret şeflerinin arkalarına başka güçler gizlenmektedirler. Dolayısıyla, Taliban Hareketinin başarısı, onların arkasında duran, onları eğiten, silahlandıran ve yol gösteren, daha doğrusu kullanan güçleriyle olan angajmanı ile açıklanabilir.

Taliban Hareketi'nin arkasındaki güç ABD emperyalizmidir. Bu hareket CIA'nın Pakistan'daki Afgan mülteci kamplarında devşirdiği unsurlardan oluşturduğu bir ordudur. Pakistan ve Suudi Arabistan ise ABD'nin Orta Asya'ya yönelik bu büyük ölçekli operasyonunda taşeronluk rolü oynamaktadırlar. ABD, Pakistan üzerinden hareket ederek ve onu kullanarak Afganistan'a el koymaya, orada çıkarlarına isabet eden bir grubu iktidara oturtmaya çalışmaktadır. Zira ABD'nin Pakistan ile olan ilişkilerinin son dönemdeki seyri ve Afganistan'da yaşanan gelişmeler ABD emperyalizminin bölgeye doğrudan müdahale ettiğini kanıtlamaktadır.

Afganistan'a Taliban Hareketi aracılığıyla ABD emperyalizminin tezgahladığı bu müdahalenin esas amacı nedir?

Afgan sorununun, daha doğrusu dramının dönüm noktası bu perde arkası güçlerin amaçlarında yatmaktadır. Bu güçler, yani ABD emperyalizmi için Afgan halkının karşı karşıya bırakıldığı savaş, yıkım, açlık, sefalet tali birer detaydan daha fazla önemi yoktur.

Çünkü, Afganistan gerek ekonomik gerekse toplumsal bakımdan oldukça geri bir ülke. Doğal zenginlikleri işletilmeyen, biraz da tabiat koşullarının elverişsizliği nedeniyle dünya ile doğru dürüst bir iletişim ağı olmayan otokratik bir konumdadır. Ancak, Afganistan'ın bu denli yoksul ve geri bir ülke olması onun önemini emperyalist güçler ve bölgenin gerici devletleri açısından hiç de azaltmıyor.

Yıllar boyu emperyalizm Afgan sorununu anti komünist savaşın bir malzemesi olarak kullandıktan sonra, bu gün de onun başka bir özelliğinden, coğrafik konumundan yararlanmaya çalışmaktadır. ABD emperyalizmi kendi tekellerinin çıkarlarını, pazarlarını garantiye almak için bölgeye ayak basmanın yollarını aramaktadır. ABD emperyalizmi açısından bölgede mevzilenilecek en elverişli mekanların başında Afganistan gelmektedir. Bu nedenle, ABD Orta Asya pazarına el atabilmek, bölgede söz sahibi olabilmek için güdümündeki Pakistan aracılığıyla bu mevziyi, Afganistan'ı ele geçirmeye, orada yer edinmeye çalışmaktadır.

Afganistan'ın stratejik coğrafi konununun önemi ABD emperyalizmi için çok boyutludur.

Birincisi iktisadi niteliktedir. Şöyle ki Afganistan yakın geleceğin dev bir pazarını temsil eden, uçsuz bucaksız zenginliklere sahip, henüz görece bakir bir alanın kavşağında bulunmaktadır. Sovyetler Birliği'nden arta kalan devletlerin, petrolden doğal gaza kadar değişen dev kaynaklarının olduğu bir gerçektir. Bu gerçek sayısız çok uluslu tekelin iştahını kabartmakta, aralarındaki rekabeti kızıştırmaktadır. Politik istikrarsızlığın egemen olduğu bölgenin söz konusu zenginliklerine ABD tekelleri el koymak için çoktandır yoğun bir faaliyet içindedirler.

İkincisi, ABD Afganistan'a ayak basmakla bölgedeki zenginliklerin talanından aslan payını alacağı gibi, bölge üzerinde politik açıdan söz sahibi olmanın avantaj ve olanaklarını da kavuşmuş olacaktır. ABD, Şii İran yönetimine karşı Sünni Taliban Hareketini kullanarak onun bölgedeki etkinliğini kırmaya, politik bakımdan nötralize etmeye çalışacaktır.

Taliban Hareketinin finansmanını

üstlenen Suudi Arabistan'ın ve ona lojistik destek sağlayan Pakistan'ın çıkarları bu bağlamda ABD'nin çıkarlarıyla çakışmaktadır. İran'ın ablukaya alınması, ekonomik dar boğaza sokulması ve dolayısıyla politik olarak zayıflatılmasına islam aleminde etkinliği epeyce sarsılan Suudi Arabistan iyi gözle bakmaktadır. Suudi Arabistan ABD'nin dayatmalarının yanısıra Taliban Hareketini böyle bir amaçla finanse etmeyi üstlenmiştir. Pakistan ise, benzer amaçların yanısıra, Talibanların Kabil'de iktidara yerleşmesi ve onların denetiminde ipek yolununun açılmasıyla kısa vadede iktisadi çıkar sağlamayı hesaplamaktadır. Yani, Orta Asya'ya iletişim ağının açılması, doğal gaz ve petrol boru hatlarının limanlara bağlanması ya İran üzerinden ya da Pakistan üzerinden mümkündür. Ama bu bağlantının her halükarda Afganistan aracılığı ile gerçekleştirilmek zorunda olması Kabil'deki iktidara can alıcı bir önem atfettirmektedir. Bu nedenle, Pakistan Taliban iktidarı sayesinde Orta Asya'nın talanından parsa toplamayı hesaplamaktadır.

Talibanların iktidarı ele geçmesiyle birlikte ülkede başlattıkları çağ dışı uygulamalar, kadın haklarına yönelik kaba saldırılar, şeriat kurallarının barbarca yürürlüğe konması, en temel insan haklarının ayaklar altına alınması ABD emperyalizminin Afganistan'a dayattığı bu tablonun sözde tek lekesini oluşturmaktadırlar. Burjuva medya dikkatleri sadece bu alanda yoğunlaşmaktadır. Faturayı Afgan halkının geriliğine, medeniyet yabancılığına çıkararak, ABD emperyalizminin bölgede başlattığı operasyonun esas amacını hasıraltı etmektedir. Oysa, ABD'nin bölgeye yerleşmek amacıyla Afganistan'a yönelik başlattığı operasyonun selameti bu mağara medeniyetinin egemen kılınmasından geçmektedir.

Taliban Hareketinin Afganistan'da şeriat kurallarını egemen kıldıklarını sananlar bu ülkede kol kesenlerin, göz oyanların arkasında adım adım ilerleyen gücün Dolar egemenliği olduğunu görmek istemiyorlar. Talibanlar, İslam adına Orta Asya'nın ABD tarafından talanının koşullarını oluşturmakta olduklarını, New York borsasında petrol ve doğal gaz pazarlayan Amerikan tekellerinin maşaları, piyonları olduklarını görmek istemiyorlar.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı ..... 225 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü *SB ve D. Avrupa Üzerine* (Tükendi) ..... 450 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .. 125 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim ..... 300 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları ..... 400 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi ..... 350 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.) (Roman: O. İyiler) ..... 950 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar ..... 430 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tük.) ..... 500 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) .. 250 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık .... 300 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları ..... 450 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tük.) ..... 430 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kapanlar ve Kapılanlar ..... 340 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. . 400 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından ..... 125 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı ..... 125 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Bas. . 150 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ..... 450 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ..... 340 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) ..... 560 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları ..... 140 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Ölüm orucu direnişçisi bir tutsağın anasından Kurtuluş'a yanıt: "Biz bu mücadeleyi sizin hakaretlerinize maruz kalmak için vermedik!"

Ben Malatya Cezaevi'nde SAG ve ÖO'na katılmış olan Ekimci bir tutsağın annesiyim. 69 günlük direniş sürecinden sonra aşağıdakileri yazmaktan kendimi alamadım. Buna sebep de Kurtuluş'ta çıkan çıkarıcı, üzücü bir takım laf cambazlıkları oldu. O satırları okumak beni çok üzdü, yaraladı. Benzeri acıları biz geçmişt de yaşadık.

Ben 70'leri 80'leri yaşamış bir insanım. Şunu da belirtmem gerekir ki siyasi bilincim yok denecek kadar azdır. 19 senelik işçiyim. Onun vermiş olduğu onur ve bilinçle bir çok şeyi dolu dolu yaşadım. 80'lerde yapılan yanlışları, devrimcilerin yaşadıkları utanç verici ağır yenilgiyi işçi sınıfı, halk halen unutmadı.

SAG ve ÖO sırasında işçiler şalter indirmediyse, halk sokağa dökülmediyse dönüp bir kendinize bakın, nedenini araştırın.

(...)

O sosyalist gazete bu kadar grupçu, ben merkezci olacağına; zafer sarhoşluğuna kapılıp zaferi kendine mal etmeye kalkacağına biraz gözünü kulağını açsın, bizlerin de düşüncesini alsın da ondan sonra konuşsun. Ben bir işçi ve tutuklu anası olarak böyle saçmalıkları kınıyorum. Düşünceleri uğruna bu güzel insanların bedel ödeyerek kazandıkları zaferin üzerine gölge düşürmeyin.

(...)

22 Mayıs Çarşamba günü görüşte oğlum "Anne biz bugün açlık grevine başlıyoruz, dışarda ailelerle basın açıklaması yapılacak erken çık" dedi. Oğlum daha çok erken, 47

günlük açlık greviden yeni çıktınız (Buca cezaevi katliamı üzerine 47 gün açlık grevine gitmişlerdi), kendinizi tam toparlayamadınız, uzun süreli olursa hepimiz ölürsünüz, artı dışardaki insanlar tam hazır değil dedim. "Bunlar sorun değil onları hazırlarlar, düşman bize bedel ödetmeye çalışıyor. Biz bu bedeli canımız pahasına da olsa ödeyeceğiz onları püskürteceğiz, yine biz kazanacağız" dedi. Başarı ve direnç dileyerek görüşten çıktım.

(...)

Ankara ÖDP binasında 20 Ekim tutsağının 7'si ölüm orucuna başladı. Geri kalanları SAG'a devam etti. Bir gün bile ara vermediler. Her birinin bizlerin yanında ayrı ayrı saygınlığı vardır. Benim için hepsi birer Bekir'dir. Ben yediğim copların hiçbirinin acısını duymadım. Ne tankları-panzerleri, ne de köpekleri vız geldi tırıs gitti. Mücadelenin başından sonuna kadar bir gün bile geri durmadım. Adana, Ankara, İstanbul, Malatya her yere gittim, eylemlere katıldım. Her gittiğim ilde beni tanıyorlar artık. Malatya savcılığına gittiğimde bunları almayın diyerek adliyeye sokmadılar. Dilekçemizden bile korkup almadılar.

Malatya İHD başkanı ÖO. süresince İHD'ye hiç gelmedi; çünkü köyünde kaysı topluyormuş. İnsanın değeri kaysı kadar yokmuş ki hiç gelmedi. Ordan İstanbul'a geçtim. İlk şehit verildi. Orda hiç tanımasam da onlar benim çocuklarımdı. Orda duyduğum acı oğlum ölseydi duyacağım acıdan az değildi. Onlar bizim onurumuzdu. Oğlumun

ağırлаştığını duyunca tekrar Malatya'ya döndüm. Ölümler başlayınca aciz İHD, EP, ÖDP utandı herhalde biraz faaliyet göstermeye başladı. Oğlum sıvı alamıyordu. Ailelere yalvarıyordum "Gelin oğullarınızı görün hiç değilse moral verin" diye.

Bu zaferi çok acılar çekerek kazandık. 12 şehit, 100'ü geçkin sakat verdik. "Onlar hiç şehit vermedi ki, geç başladılar" diye yalan yanlış ve onur kırıcı kelimeleri kendine devrimciyim diyenlere yakıştıramıyorum. Sanki şirket paylaşıyorsunuz. Bu mücadeleyi hep birlikte verdik, bundan onur duyuyorum.

(...)

Kitle lazım, öz lazım. Onbinleri sokağa döktük diyenler acaba neden aileleri dökemediler. Kitleleriyle nerdeydiler. Galatasaray önüne 2500 kişiyi acaba kim döktü. Biz diyoruz ki insanların düşüncelerine saygı duyun. Artık burda birlik olmak var, dayanışmak var. Sizin gittiğiniz yol çatışmaların temelini atıyor.

Cezaevleri eskisinden de berbat. Tedaviler yapılmıyor. Saldırıları çoğaldı. Birbirinizle didişmeyi bırakın da saldırılara birlikte karşı çıkalım.

(...)

Haddinizi bilin, bedel ödeyen insanlara saygı gösterin, onurlarını zedelemeyin. Dilinize, kaleminize sahip olun. Biz bu mücadeleyi sizin hakaretinize maruz kalmak için yapmadık. Sizi bu mücadelede başı çekenlerden biri olarak kınıyorum.

S. Balyamez / ADANA

Kapitalizm Savaş Demektir

Güney Kürdistan'da, başta emperyalist ülkeler olmak üzere bölgedeki gerici ve işbirlikçi yönetimlerin Kürt halkına karşı geliştirmiş olduğu yeni saldırıların gerçek içeriğini kamuoyuna aktarmak, Ortadoğu halklarına karşı başından beri körüklenen kışkırtma ve katliam politikalarının ardındaki gerçek nedenleri ortaya koymak amacıyla Dortmund'ta bir dizi etkinlik gerçekleştirildi. Bir araya gelen devrimci güçler (EKİM, ERNK, MLKP, TİKB, TKEP-L ve TDP gruplarının Dortmund taraftarları) KAPİTALİZM SAVAŞ DEMEKTİR başlıklı bir bildiri kaleme aldılar. Ortak imzalı bu bildiri Almanca ve Türkçe 5000 adet bastırılarak başta kent merkezinde olmak üzere hafta sonu kitlelerin yoğun olarak gittiği pazar yerlerinde 10'lu ve 12'şerli gruplar halinde dağıtıldı. Kitleler nezdinde daha etkin bir propagandanın sağlanması amacıyla ertesi gün bildiri eşliğinde kahvehane konuşmaları yapıldı.

(...)Toplam 33 kiraathanede iki gün boyunca yaklaşık 1000 kişiyle yüzyüze gelindi. Konuşmalarla dağıtılan bildiride şunlar yazıyordu. "İlerici dünya insanlarına sesleniyoruz...!

Bir halk bir kez daha ABD emperyalizmi ve bölgedeki diğer gerici devletler tarafından bütün insanlığın gözü önünde imha edilmeye çalışılıyor. Emperyalist ABD ile barbar Irak ve Türk rejiminin bu saldırısı basit bir hareket değildir. Bu düpedüz Güney Kürdistan'da Kürt varlığını yoketme hareketidir. Buna sessiz kalmayın. Sessiz kalmak suç ortaklığıdır. Kanlı Irak ve Türk rejimlerinin, Kürtlere yönelik soykırımlarına karşı bütün insanlığı sesini yükseltmeye çağırıyoruz. Unutmayın Kürtlerin özgürlüğü, sizin de özgürlüğünüzdür!"

3 gün boyunca yapılan bu etkinlik Kürdistan festivali ile ölüm orucu ve SAG direnişleri anısına yapılacak olan gecenin hemen öncesinde yapılmasıyla da anlamlıydı.

EKİM, ERNK, MLKP, TİKB, TKEP-L, TDP Dortmund Taraftarları

Boyun Eğdiremezsiniz!

Devrimci iradeyi hiç bir güç yenemez!

28/09/96 tarihinde Körpecan Kültür Merkezinde gözaltına alınan bir Kızıl Bayrak okurunun deneyiminden bir bölümü aşağıda yayınıyoruz.

"(...) Başlangıçta isteğim dışı bir tedirginlik, bir heyecan ve bir titreme sardı içimi. O hisleri içimden atmaya çalıştım ama bir türlü başaramıyordum. Polisler derneğin sahibiyile ve orada bulunan avukatla konuşmaya başladılar. Benimle birlikte 20 kişi vardı. Bu yirmi kişi arasında Özgür Gelecek, Kaldıraç ve biz Kızıl Bayrak okurları vardık. Kendi aramızda ne oluyor ne yapacaklar vb. tartışıyorduk..

Dernek sahibi, avukat ve polisler odadan dışarı çıktılar. Derneğin sahibi bize derneği kapatmak zorunda olduğunu açıkladı. Bizler çıkmaya hazırlanırken, polisin biri acele etmeyin, kimliklerinizi çıkarın tutanak hazırlayacağımı dedi.

Avukatla aralarında geçen tartışmadan sonra bizler kimliklerimizi verdik. Adres tespiti de yapıyorlardı. Adresimi vermek istemedim. Tartışmaya başladık. Beni gözaltına almakla tehdit etmeye başladılar. Sonra birden hepimizi gözaltına alacaklarını açıkladılar.

Bu arada bütün korkumu ve heyecanımı üzerimden atmıştım. Artık ne yapacağımı, nasıl bir tavır sergileyeceğimi düşünmeye başladım ve kendi içimde bir netleşmeye vardım. Artık herşeyimle net ve kararlıydım. Ne olursa olsun maruz kalacağım her işkenceye karşı onurumu koruyacak, düşmana teslim etmeyecek, çiğnetmeyecektim. Aklıma hemen cebimde bulunan telefon numaraları geldi. Üzerimde bulunan her şeyi boşalttım.

Karakola götürüldük. Orada bütün akadaşlarla birlikte bizi bir odaya koydular. Orada hemen bir

sigara yakıp sehpanın üzerine oturdum. Faşistlerden biri içeri girip hepimize bir göz gezdirdi. Son anda gözlerini bana dikip sigaralarınızı söndürün dedi. Benim haricinde herkes uygulamaya geçti. Benim duyarsızlığıma görünce, 'hey sen' dedi. Ben duymamazlıktan geldim. 'Sana diyorum, beni duymuyor musun?' derken bana yaklaştı. Zorla sigarayı elimden alıp yere attı. (...)

Resmi işlemlere başladılar. Tutanak tutular. Bize kabul ettirip imza attırmaya çalıştılar. Gözaltındakilerin çoğu kabul edip imza attılar. Sıra bana gelmişti, ben faşistlere 'Siz açık ve net söylüyorsunuz ben ne imza, ne de ifade veriyorum' diyerek tavır koydum.

(...)Sonra benim ismimi çağırıp ifade almak istediler. İfade vermeyeğimi söyledim. Beni tek başıma bir odaya aldılar.. Akabinde

hemen tehdit etmeye başladılar. 'Niye ifade vermiyorsun? Şimdi sana öyle birşey yapacağız ki; küçükkken çaldığın eriği bile söyleyeceksin' vb. şeyler söylediler. 'Elinizden geleni ardınıza koymayın' dedim. Polislerden biri 'Şu tabancayı görüyorsunuz, alıp şakağına dayarsam o zaman görürsün' dedi. Cevabım net oldu: 'Demirden korksam trene binmezdim'

(...)Sözlerimi şöyle noktalamak istiyorum. Düşmanı kendi irademle yenmiştim. Onurumu sonuna kadar korumuştum. Onlara hiç bir şekilde teslim olmadım. Olmayacağım da. Bu arada çıkardığım dersler de oldu. Onlar benden daha çoktular, silahlıydılar, ama ben değil onlar teslim olmak zorunda kaldılar. Onların silahları benim ise sadece devrimci iradem vardı. Devrimci iradeyi hiç bir güç yenemez."

**1 Ekim 1996;
Hantepe Köyü'nde
4 Öğretmen
Özel Tim
Çetelerince
Katledildi.**

**24 Eylül 1996;
Diyarbakır
Zindanı'nda
11 yurtsever tutsak
asker, gardiyan,
polis ve özel tim
çetelerince
katledildi.**

**Susma
Hesap Sor!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak